

Onwards

ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ μέ τούς άγρίους

Μυθιστορηματικές περιπέτειες
ένός μεγάλου τυχοδιώκτου

Ένας άπ' τούς περισργότερους τύπους τού περασμένου αιώνου ήταν κάποιος Έλβετος ονόματι Γκριέν, αλλά γνωστός μάλλον με τo ψευδώνυμο Λουί ντε Ρουζέμον. Άφου κυνήγησε την τύχη στις Όλλανδικές Ίνδίες ως ψαράς μαργαριταριών, έπληε κατόπιν στην Αυστραλία. Κι' εκεί τού έτυχε ή συνταρακτικότερη περιπέτεια της ζωής του.

Μιά μέρα, καθώς τριγύριζε σε μία έρημη άκτῃ, είδε στα ρηχά ένα καρχαρία. Είχε μάθει ήδη να παλεύη με τὰ θαλασσινά αυτά τέρατα. Θέλοντας λοιπόν να διατηρήση την ευκηνσία τών μυών του με μιά... πρακτική εξάσκηση, βούτηξε άφοβα στη θάλασσα, μ' ένα μαχαίρι ανάμεσα στα δόντια του και κολύμπησε προς τόν καρχαρία.

Η πάλη μεταξύ τούς δεν κράτησε πολύ. Σε μία στιγμή, πού ο καρχαρίας γύρισε ανάσκελα για να τόν αρπάξη με τὰ φοβερά τόν δόντια, εκείνος με μία γρήγορη μαχαίρη τού άνοιξε την κοιλιά. Η θάλασσα βάφτηκε κατακόκκινη. Ο νικητής λατόμην κολύμπησε γρήγορα προς την άκτῃ, γιατί ήξερε ότι θα μαζεώνοντουσαν κι' άλλοι καρχαρίες για να καταβροχόησουν τόν σκοτωμένο.

Μόλις όμως πάτησε τo πόδι του στην ξηρά, τόν τριγύρισαν άμέσως κάμποσοι άγριοι ίθαγενείς, πού ήταν κρυμμένοι ανάμεσα στους βράχους, τόν έδεσαν σφιχτά και τόν έπλησαν μαζί τους. Ο Ρουζέμον ήξερε καλά ότι ήταν άνθρωποφάγοι. Ώστόσο έδλεπε πως δεν τόν φερώνοντουσαν άγρια κι' αυτό τού δώωσε κάποιες ελπίδες.

Τόν έπλησαν, στο χωριό τους και τόν έκλεισαν σε μία καλύβα. Πέρασε εκεί μέσα άτελείωτες ώρες φρικτής άγωνίας, με την πεποίθηση ότι οι καννίβαλοι προετοιμάζον τόν ανατριχιαστικό του θάνατο.

Έπί τέλους, τέσσερες ίθαγενείς, ώπλιομένοι με λόγχες και τοσεκούρια, τόν άναγνάναν άπ' εκεί και τόν δάσαν προωρισμένο για τις θρησκευτικές τελετές τους. Έκει ήταν μαζεμένοι όλοι οι άνδρες της φυλής. Άφου λοιπόν, τόν έζαψλωναν σ' ένα στρώμα από χόρτα και κλαδιά, άρχισαν ένας-ένας να πληγώνονται στο χέρι ή στο πόδι και να σπάζουν λίγες σταλαγματιές άπ' τo αίμα τους πάνω στον αιχμάλωτο. Όταν ο Ρουζέμον ήταν πιά όλος βαμμένος τρα και τούχοις κι' αυτόν τo σπῆθος, σε βάθος δυο πόντων περίπου.

Ο αιχμάλωτος λιποθύμησε άπ' τόν πόνο. Όταν ένα είδος κωμωλίας, τώρο οίθαγενείς τού φερνάντουσαν πιά φιλικά, με πανηγυρικό ένθουσιασμό. Τόν έλυσαν, τόν βοήθησαν να σηκωθή. Κι' ο Ρουζέμον κατάλαβε επί τέλους ότι τόν είχαν δεχθή στη φυλή τους κι' ότι τού είχαν στήνισει τo σπῆθος, όπως τo δικό τους.

Άλλά γιατί δεν τόν είχαν σφάζει και καταβροχόσει, σαν τούς άλλους αιχμαλώτους; Άπλουστά, γιατί τόν είχαν ιδῆ να σκοτώνη τόν καρχαρία κι' είχαν θαυμάσει τῇ γενναιότητα του.

Γεννημένος για περιπέτειες, ο Ρουζέμον δέχθηκε εύχαριστως τῇ καινούργια αυτή κατάσταση του. Έμεινε 20 χρόνια ανάμεσα στους ίθαγενείς. Συμμερίσθηκε όλη την άγρια ζωή τους και τις μάχες τους — εκτός μόνο άπ' τὰ καννιβαλικά τους όργια. Άργησε πολύ, όμως να συννηθίη τo στομάχι του στα πρωτόγονα φαγητά τους: ψύο κρέας, ρίζες, σπόρια, έντομα, έρπετα, ακόμη και φαρμακερά φείδια!

Παρακολουθούσε επίσης μ' ένδιαφέρον τις μαγικές τελετές τους. Μιά άπ' αυτές γινόνταν όταν πέθαινε άπό άγνωστη αίτια κάποιο μέλος της φυλής. Όλοι οι συγγενείς τού νεκρού πλησιάζαν και τόν ρυθούσαν ποιος τόν είχε σκοτώσει με τὰ μάγια του. Τo πρώτο πουλί πού θα τύκαινε τότε να περάση, έδειχνε προς ποιά διεύθυνση έπρεπε ν' αναζητηή ή μέθοδος. Άν ώστόσο δεν πετύκαινε αυτή κοιμόταν όλη τῇ νύχτα με τo κεφάλι του άκουμπιμένο πάνω στο πῆγμα. Τo πῶμ, έλεγε ποιόν είχε αυτός ήταν ο ένοχος. Οι συγγενείς τού νεκρού εϊκνθουν, τότε καθήκον να τόν σκοτώσουν, για να εκδιώγουν.

Οι ίθαγενείς αυτοί έθαβαν τούς νεκρούς των σ' ένα κυκλικό τάφο, με τo πρόσωπο γυρισμένο προς τὴν Άνατολή ή τούς έκαίγαν κι' έθαβαν τῇ στάχτη τους.

Έπειτα από 20 ολόκληρα χρόνια, ο Ρουζέμον κυριεύθηκε άπ' τῇ νοσταλγία της πατρίδας του. Έγ' εκεί στο Λονδίνο. Η διήγησις των περιπειτειών του άρουν σ' ένα μεγάλο ταξιδιωτικό περιοδικό. Κατόπιν όμως άόκισε να συναντή τῇ γενική δυσπιστία, έφ' όσον άλλωστε δεν μπορούσε ν' άποδείξη τις άφηγησεις του.

Κοθώς είχε πιά ξεσυννηθίσει στις πονηρίες των λευκών, έπεσε συχνά θύμα άπάτης άπ' τούς γνωστούς και τούς φίλους του. Άπογοητευμένος λοιπόν και άποδυσμένος, άποτραβήχθηκε σε κάποιο άγνωστο έρημητήριο. Και πέθανε, φτωχός, μόνος και άσημος, σε ένα νοσοκομείο του Λονδίνου.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΟΝΕΙΡΟΥ

Δραματικό διήγημα

Τὰ μάτια της νέας γυναίκας ήταν καρφωμένα στο πρόσωπο τού άνδρός της, σαν ώπνωσιμένα... Έπί τέλους, πρόσφερε με ύπόκωφη και παράξενα ήρεμη φωνή:

— Ναι, αγαπῶ τόν Ρίτσαρντ Βώγκαμ. Δεν σε φοβάμαι, Πάουλ, ό,τι κι' άν κάμης, ό,τι κι' άν πῆς!

Μιά βλαστήμια έξέφυγε άπ' τὰ χείλη τού Πάουλ. Τὰ μάτια του πέταξαν φωτιές.

— Έκαμες τῇ ζωή μου κόλαση, πρόσθεσε ή Τέλμα. Κατάτησες αυτό τo σπῆτι σωστή φυλακή! Δεν μπορώ πιά ν' άνεχθῶ τούς έξευτελισμούς, τούς καυγάδες, τις προστυχίες σου, τῇ άδιαφορία σου!

Μ' άλλα λόγια, θέλεις τῇ έλευθερία σου; Θά τῇ έῃξῃς...

Η Τέλμα έννοιωσε κάτι σαν ζάλη. Ώστε λοιπόν ο έφιάλης θα γινόνταν ένα όνειρο εύτυχίας;...

— Θά τῇ έῃξῃς... μ' αυτό! συμπλήρωσε ο Πάουλ. Βγαίνοντας ένα πιστόλι άπ' τo συρτάρι του. Είσαι ή γυναίκα μου! Καταλαθαίνεις; Θά μείνεις μαζί μου, γιατί μου άνηκεις!

Έκείνη κούταξε σαστισμένη τῇ νωλιότερη κνήμη τού όπλου. Ένοιωθε τόν έαυτό της άνικανο να κινηθή ή να σκεφθῇ...

— Όσο για τόν Βώγκαμ, θα κανονίσω έγώ τo λογαριασμό του! συνέχισε ο Πάουλ.

— Δεν μπορείς να κάνεις τίποτε! τόν διέκοψε ή Τέλμα με άγωνία. Δεν μπορείς να μ' έμποδίσες να φύγω, ούτε να σδύσης ό,τι συνέβῃ...

Ο Πάουλ χαμογέλασε ειρωνικά και πρόσφερε άρνά-άρνά:

— Ο Ρίτσαρντ Βώγκαμ εϊνε γιατρός. Και δεν έπιτρέπεται σ' ένα γιατρό να διασκεδάξη, έρωτοτροπώντας με τις πελάτισσές του...

Η Τέλμα μετάνοιωσε τώρα γιατί είχε έξεμολογήσῃ τo μυστικό της.

— Τι έννοεις; έρώνασε. Σκοπεύεις...

να τόν σκοτώσῃς;

— Όχι δά! Τι εϊνε ο θάνατος; Κάτι στιγμιαίο... Έγώ όμως θέλω να τόν κάνω να υποφέρει πολύ... Θά τόν καταστρέψω! Θά κάμω ό,τι μπορώ για να χάση τῇ ύπόληψί του και τῇ πελατεία του, για να καταστήσῃ ένας έξευτελισμένος παρίας, για να βουτηχῇ στη φτώχεια και στην άπελπισία! Αυτό εϊνε ο αληθινός θάνατος για έναν άνθρωπο!

Η Τέλμα δοκίμισε τῇ έντύπωσι ότι οι τοίχοι της κάμαρας έγενναν για να τῇ συντρέψουν κι' ότι ένα χέρι σιδερένιο έσπινγε τῇ καρδιά της. Ήξερε καλά τόν άντρα της, τῇ δύναμή του, τὰ σατανικά του τεχνάσματα. Ήταν βέβαια ότι θα κατάφερε να πραγματοποιήσῃ τῇ άπειλή του!

— Έτσι, ο δόκτωρ Βώγκαμ θ' άλλῃς ιδέες και διαθέσεις άπέναντί σου, συνέχισε ο Πάουλ. Ένας άντρας μισεί εύκολα τῇ γυναίκα πού έννινε αίτια της καταστροφής του... Όταν μείνη στο δρόμο, δεν θάχη βέβαια καμιά όρεξη να σε φορτωθῇ στήν πλάτη του, αγαπητή μου!

Άριστε τo ρεβόλβερ πάνω στο τραπέζι και πρόσθεσε:

— Θά ήταν κρίμα να σε σκοτώσω! Τώρα μόλις άρχισαν τὰ βασάνά σου. Θά τιμωρηθῇς και συ όπως σου αξίζει, μέρα με τῇ ήμερα, ώρα με τῇ ώρα!...

Η Τέλμα έννοιωσε κάτι σαν σφυροκόπημα μέσα στο μυαλό της. Άπλωσε έξωφρενά τo χέρι της, άρπάξε τo όπλο, σημάδεψε τόν Πάουλ πού της γύριζε τῇ πλάτη και πίεσε τῇ σκανδάλη...

Όταν τόν είδε νεκρόν έμπρός στα πόδια της, έαναγύρισε σιγά-σιγά στήν πραγματικότητα. Κι' ή πρώτη σκέψη της ήταν να φύγῃ, να κρυφθῇ — όχι από φόβο μήπως τῇ συλλάβουν, αλλά για να μῇ υποφέρῃ ο Ρίτσαρντ. Βλέποντας τῇ σπῆ φυλακή και στο έξωλιό τού καθηγορούμενου...

Πριν άπ' όλα, έπρεπε να διατηρήσῃ όλη τῇ ψυχραιμία της. Τῇς έσυνάδωσε άόραος ή σκέψις ότι δεν ήτοχε καμιά ένδειξις πού να έννοχοποιή τόν Ρίτσαρντ. Γονάτισε κι' έβαλε μέσα στο χέρι τού νεκρού τo όπλο με τo όποιο είχε πυροβολήσει.

Έπειτα βγήκε βιαστικά άπ' τo δωμάτιο.

Δεν κατάλαβε καλά-καλά πως έφτασε στο σπῆτι τού Ρίτσαρντ.

Έκείνος πρόσεξε τo τρεμούλιασμα τών χεριών της και τῇ τρομαγμένη έκφρασι πού είχαν τὰ μάτια της. Δεν τῇς έκαμε όμως καμιά έρώτηση. Τῇς εϊπε μόνο:

— Δεν ήταν πολύ φρόνιμο νάρθῃς εδώ άπόψε, τέτοια ώρα!

Η Τέλμα έκλεισε τὰ μάτια της κι' άνατρίχισε. Ήθελε να τού πῇ τῇ αλήθεια, αλλά δεν κατάρθωνε να προφέρῃ τὰ λόγια πού τῇ έπινγαν...

— Έπρεπε νάρθῶ, Ρίτσαρντ! άπάντησε σιγανά. Ήταν άνάγκη να σε ιδῶ! Είμαι τόσο κουρασμένη, τόσο κουρασμένη!...

Ο Βώγκαμ πηγαίνονερχόταν μέσα στο δωμάτιο. Ξαφνικά γύρισε και τῇς εϊπε:

— Άκουσε! Δεν μπορεί να εξακολουθήσῃ αυτό... Εϊνε πολύ επικίνδυνο...

Ήθελε από μέρες να σου εξήγησω...

Σταμάτησε, με άμηχανία. Η Τέλμα νόμιζε πως ένα σύννεφο σκέπαζε τὰ μάτια της. Πνιγόταν, τὰ γόνατά της λυγίζαν...

— Θέλεις να πῇς ό,τι... μουμούρισε σβυσμένα.

Ο Ρίτσαρντ ήταν άστατος χαρακτήρας. Τo καπρίτσιο του για τῇ Τέλμα είχε διαρκέσει πολύ περισσότερο άπ' ό,σο συνήθιζε. Και τώρα πού τού είχε περάσει, δεν ήξερε πῶς να τo όμολογήσῃ... Άλλωστε δεν συμπάσθεσε τούς δυσκολούς έρωτες. Κι' ή σκέψις του με τῇ Τέλμα ήταν πάντα δύσκολη, εξ αίτιας της ελκρινείας και τῇς έμπιστοσύνης της νέας γυναίκας...

Είχε σπάσει λοιπόν πιά ο καιρός να βάλῃ τέλος στήν περιπέτεια και να τῇν ξεχάσῃ.

Μέσα σε λίγες στιγμές, ή Τέλμα κατάρτασε όλη αυτή τῇν ψυχική του κατάσταση. Κι' έννοιωσε μάλλον έκπληξη, παρά θλίψη.

— Γιατί δεν όμολογείς ότι δεν μ' αγαπάς πιά; ψιθύρισε. Δεν εϊνε εύκλημα, αυτό.

— Τέλμα... πρόσφερε ο Ρίτσαρντ, πλησιάζοντάς τῇ.

— Σε παρακαλώ! τόν σταμάτησε έκείνη άπότομα. Καταλαθαίνω πολύ καλά...

— Όφειλω να προφυλάξῃ τῇ ύπόληψί μου. Άλλωστε, ένας άνδρας της θέσεώς μου πρέπει να κάνει ένα καλό γάμο...

— Ά, πρόκειται λοιπόν να παντρευτείς;

Ο Ρίτσαρντ σάπασε, με φανερή άμηχανία. Σε λίγο πρόσθεσε:

— Έπρεπε πιά να σου τo πῶ, Τέλμα! — Κρίμα να μῇ μιλῃσῃ πῶ γρήγορα... μουμούρισε ή νέα γυναίκα, κутτάροντας άσηρημένα έξω άπ' τo παρῶν.

— Μήπως θάπειναν τότε άλλη τροπή τὰ πράγματα; εϊπε ο Βώγκαμ, άνασηκώνοντας τούς ώμους του.

— Ίσως!... Όχι όμως για σένα... Η Τέλμα τράβηξε προς τῇ πόρτα. Ο Ρίτσαρντ τῇν κούταξε, ταπεινωμένος, ως πού βῆκε άπ' τo δωμάτιο. Έπειτα άνασηκώσε πάλι τούς ώμους του, άναστένανε μ' άνακούφιση και έανακάθηκε κοντά στο ζεστό τῆκά του.

Η Τέλμα είχε πάρει άρνά-άρνά τo δρόμο προς τῇ άστυνόμενία...

ΣΟΝΙΑ ΝΤΕΑΝ

Το «κουράρε» κατά της πολιομυελίτιδος

Το «κουράρε», τo τρομερό διλητήριο, στο όποιο βουτούν τὰ βέλη τους οι Ίνδιανοί της Άμερικής, χρησιμοποιοιται κάποτε στις έγχειρήσεις της κοιλιάς και σε όρισμένες περιπτώσεις σπασμών, για να φέρῃ μιά χαλάρωσι των μυών.

Τελευταίως, ο Άμερικανός δόκτωρ Νικολ Ράσσοχοφ έβήλασε ότι τo μεταχειρίσθηκε με επιτυχία για τῇν άνακούφιση άρρώστων πού πάσχουν από πολιομυελίτιδα. Τo «κουράρε» δεν θεραπύει τῇν άρρώστεια αυτή — δεδομένου ότι δεν μπορεί να γιαιτρέψῃ τὰ καταστραμμένα νεύρα. — Τῇν κάνει όμως λιγότερο βασανιστική, καταπραυνώντας τις όδυμους συσπάσεις πού προκαλούν οι άρρώστοι και παράλειτοι μύς τού ενός ποδιού στους ώγεις μύς τού άλλου.

ΕΤΟΣ Η' . • ΑΘΗΝΑΙ, 30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1945 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 370

Οπταυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΧΕΔΙΩΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 250

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΑ Χριστούγεννα

Μιά μικρή άναδρομή στο πρόσφατο παρελθόν. Τέσσερα χρόνια πίσω. Χριστούγεννα τού 1941. Έλέστε να τὰ γιορτάσουμε μαζί! Δε θα εϊνε — σας προειδοσιώ — πολύ ευχάριστος ο έορτασμός. Άλλά πρέπει ν' άνατρεχούμε κάπου-κάπου τὰ περασμένα μας για να θυμόμαστε, έμεις πού τὰ ζήσαμε, από ποιές θύελλες έχουμε περάσει, αλλά και να μαθαίνον τὰ παιδιά μας τὰ μαύριμα των πατέρων μας.

Χριστούγεννα τού 41. Τὰ πρώτα μαύρα Χριστούγεννα των Έλλήνων, όποτε από τῇν έθνική άνεξαρτησία τους. Τὰ χειρότερα ίσως άπ' όσα ένγνώρισαν όδες οι έλληνικές γενεές. Άν ήταν τρόπος να τὰ διαγράψαμε από τo ημερολόγιό μας... Άν μπορούσαμε να μῇ θυμώσαμε έκείνο τo βράδυ, να μῇ στρέψουμε τῇ μνήμη μας σε χρόνια προηγούμενα, τότε πού φτωχοί και πλούσιοι βρίσκामε όλοι ένα τρόπο να σκορπίσουμε στα τραπέζια μας τῇν εύλογία της άφθονίας, τούς άγνους της σούπας, μιά φερούγια γαλοπούλας, τo χρυσάφι των πορτοκαλιών, τῇν λευκότητα των κουραμπιέδων. Οι κοσμικώτεροι φορούσαν τo σμόκιν τους, καλούσαν τo ταξί και πῆγαιναν να «ρεβεζανάρουν» εκπαιδευτικούς σαμπάνες σε σαλόνια και σε καμπαρέ.

Πόσο μακρινά μῆς φαίνονται αυτά όλα... Σαν παρρησία τὰ είχαμε άκούσει κάποτε, στα παιδικά μας χρόνια και μόλις μας άπέμεινε άπ' αυτά μιά θαμπή ανάμνησις.

Έντελός διαφορετικό ήταν έκείνο τo βράδυ τo σκληρό. Τo σμόκιν είχε κρεμοσπῆσῃ στο παλαιπωλεμένο, αλλά και άν ήτοχε θα ήταν άχρηστο έντελός, γιατί ούτε τὰ σαλόνια άνοιγαν τις πόρτες τους, ούτε τὰ κέντρα ήταν προσιτά, ούτε και ώρα ήτοχε, άφου ή δωδεκάτη ήταν τo ύστατο πού μας επέτρεπε ο κατακτητής να κυκλοφορούμε στους δρόμους της πόλεως.

Ποιός όμως ήταν τόσο άπαιτητικός ώστε ν' άνοίξῃ τὰ στερα τών φιλοδωριών του στους μαγικούς όρίζοντες των κοσμικών επιδείξεων; Σε άπελπιστικά στενά πλαίσια είχαμε περιορίσει τὰ δεινρά μας. Δεν επιθυμούσαμε ποτά ένα κομμάτι ψωμί, κάποια λιπαρή ούσια, ένα ζεστό πῆμα, κάτι πού να μῆς άποκρῇν από τῇν αλόεστη άσπιροφωγία της εποχής και να μῆς φέρῃ κάποια πλησιέστερα προς τῇν καλῶν ήμερῶν τo τραπέζι.

Εξήτούσαμε τὰ άδύνατα. Καλά πού ήταν και διπλή ή μερίδα των νερόδραστων φασολιών, πού μας έμειρασε επί τῇ έορτῇ τo συσταίτιό μας. Από τις πρώτες πρωινές ώρες — και ήταν δια-

περαστικό τo κρύο — ξεκινήσαμε για να σχηματίσουμε με τὰ δοχεία στο δίχτυ, τῇν πένθιμη ούρα μας. Φασολάδα και μιά χορῶτα φουντούκια. Πολύτιμη προσφορά των γειτόνων πού μῆς έστειλαν με τo θρυλικό «Κουρτούλους» τὰ άγαστὰ της χώρας τους.

Ευτυχώς πού έξασφαλίσαμε τῇ φασολάδα, έστρέψαμε τῇν προσπάθειά μας στήν αντιμετώπισι και τού άλλου προβλήματος: τού ψωμιού. Θά έμειράζαν άραγε; Δεν ήταν, άν θυμάσθε, καθημερινές οι διανομές. Άλλά να πού τo θαύμα έγινε. Από τριάντα δράμια στον καθένα. Ψωμί τo λέγαμε τo άπίθανο έκείνο κατασκευάσμα με τῇν ψίχα των άφρικανικών δένδρων και με τὰ κολλημένα χαρτιά από κάτω πού δεν τὰ τραβούσαμε για να τὰ βγάλουμε, από φόβο μήπως τραβώντας τὰ χαρτιά διασκορπίσουμε κανένα ψίχουλο, αλλά τo βρήκαμε άπαλά-άπαλά για να τo άποσπάσουμε άφου μαλακώσῃ, ώστε χωρίς ζημία να πραγματοποιηθῇ ο χωρισμός τού περιχτήτητου δώρου από τῇν εῃρη τού όπλ.

Περίοριος όμως τῇν άφήγησι στο τραπέζι μας και έλπιώμενος των άθηναικό δρόμο. Τι καταβλητική εϊκόνα! Άπό πού ν' άρχίσω; Άπ' τo «πεινά», π' άκούγες σε κάθε βήμα;

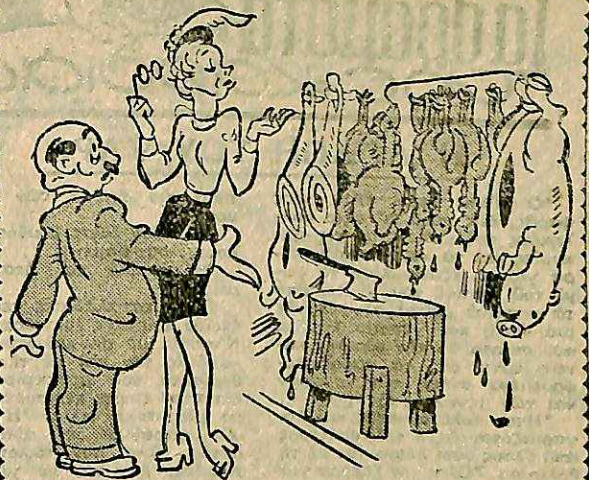
Άπάνω από φάρασμα περνούσατε, για να φθάσετε στο σπῆτι σας. Και κάπου-κάπου σκοντάφτατε σε κανένα φάσμα, πού δεν ψιθύριζε τo «πεινά». Είχε πεθάνει.

Υστάτι παρηγοριά έμενε ή έκκλησία. Έκει συνωθούνταν τὰ πλήθη των παλαιπαρημένων. Δεν ήτοχαν πιά άπιστοι ή άδίσταφοι. Στους ούρανου στέφεται ο άνόρωπος, όταν κατακυλοσθῇ από τῇν δυστυχία. Σ' αυτός ύψωνται τὰ βλέμματα οι Χριστιανοί και ζητούν από τo Θεό Βρέφος τῇ σωτηρία τους.

Λυπούμαι, γιατί σε μέρες χαράς σας μιλά σε τόσο πένθιμο. Άλλά είπαμε: Πρέπει να θυμόμαστε. Να θυμόμαστε τo παρελθόν για να χαρούμε όσο μπορούμε περισσότερο τo παρόν. Δεν εϊνε τo παρόν ο παράδεισος. Σύμφωνοι. Άλλά πόσο άπέχει από τῇν χρεούμη κόλασι... Φαντάσμε, κρινάκιζουμε, διαμαρτυρούμαστε. Άπειρος ο πῆγος των παραπόνων μας. Δεν μῆπκε άκόμα ή ζωή στον όμαλό ρυθμό της. Πολλές οι μισέριες και κανείς δεν δέβρη ότι είμαστε όπερδολικοί, όταν μῆς βλέπῃ με δυσφορούμε και να νευριάζουμε. Άλλά για σκεφθῆτε λίγο... Για κάνετε μιά σύγκρισι με τὰ Χριστούγεννα της δουλειάς... Σκέψατε τότε, μέσα στις φωτιές τού πολέμου, με τις άεροσκαφές άπάνω από τὰ κεφάλια μας, με τῇν άβεστικότητα για τῇν αύρι, με τόν άγκυλωτό στην 'Ακρόπολι, με τὰ έκτελεστικά άποσπάσματα των κατακτητών, με τις καταστροφές των πόλεων και των χωριών μας και με τῇν πείνα, τῇν άνεπιστή τείνα, πού τόσες ψυχές Έλλήνων έχει στοιχίσει.

Δυσκοιολι οι σήμερινοι καιροί, άλλα. Θεέ μου, δεν εϊνε οι χρεσίοι. Έλεσθῃρη ή Έλλάδα γιορτάζει τὰ πρώτα ειρηνικά Χριστούγεννά της. Ίσως και φέτος να μῇ εϊνε πλούσιο τo τραπέζι σας. Και φέτος με τo γυρισμένο σκακάκι σας θά γιορτάσετε. Στενά τὰ οικονομικά σας. Δεν εϊνε ο λευκός άσφες της γαλοπούλας πού θά σας εῃφράνουν. Είσαθε ευχαριστήμενος άν έξασφαλίσετε τo κοινό κρέας για τo γεύμα σας. Ναι, αλλά ρίξτε μιά ματιά στον Ισάτ τού Γερού Βράχου. Τῇ σημαία με τo λαικό σταυρό κολάωνει ο άνεμος τού Αιγαίου. Μακριά από τo έσχατος πού έμυλανε, ο έχθρος δίνει λόγο των πράξεών του και από τῇ φάτῃ της Βηθλεέμ ο θεός κίρκαος της άγῆτης έκπομής χαρούμενο μήνυμα σε μιά άνθρωπότητα εξαντλημένη από τo σλητοκυλισμό της. Τo μήνυμα της παγκόσμιας εῃρήνης. Τo μήνυμα αυτό δε γίνῃ άρσενια μας. Με πίστι στήν εῃρήνη, με δικήσε αϊσιδόξη, με τῇν έλπίσε σε καλύτερες μέρες ούνόνομα τῇ σημαία μας, για να νικησάμε τὰ πρώτα άνάμικτα Χριστούγεννά μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΜΟΡΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ: Θά πάρουμε κανένα νάλο, μωρή ζαργάνα.
ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ: Ζαυαί! Καθ' όσον όλοι οι γάλοι σοσιαλισται, και μου στεκονται στο στομάχι!

ΜΕΓΑΛΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΜΙΚΡΗ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ...

Η νύχτα έφτασε γεμάτη παγωνιά... Πέφτει νερόχινο... Κι' ο δρόμος έρημύνει... Κι' εκεί στου έρημου τού δρόμου μιά γωνιά ψυχομαχάει μιά γρηά ζητιάνα μόνη...

Πεθαίνει μόνη... Μα έχει όφι γελαστή, χαμογελώντας περιμένει τούς άγγέλους και ψιθυρίζει με φωνή άχνή, σδυστή: — Παιδιά μου, έρχομαι κοντά σας επί τέλους!

Πεθαίνει μόνη... Κι' όμως πρίν από καιρό είχε κι' αυτή τρία παιδιά, σωστα καμάρια ένα κοριτσιό σαν τo κρύο τo νερό και δυο άγόρια, δυο κοτζά μου παλληκάρια.

Ήταν φτωχή, μῆ είχε χαρούμενη καρδιά και ζούσε ήσυχα κι' άπλά κι' ευτυχισμένα σ' ένα σπιτάκι με τὰ τρία της παιδιά, τόν Παναγιώτη, τόν Άργύρη και τῇ Ρένα.

Κι' άνογκυλούσανε τὰ χρόνια ειρωνικά — λίγη χαρά, όνειρα χίλια, μιά λαχτάρα — ως τῇ στιγμή πού κάποια μέρα ξαφνικά έξασπασε άγρια τού πόλεμου ή κατάρτα.

Κι' έφυγε τότε για τo μέτωπο γραμμή με τo χαμόγελο στα χείλη ο Παναγιώτης και στο Ίδαν, για τις πατρίδας τῇν τιμή, έπρεσε σαν γενναίος στρατιώτης.

Κι' ύστερα ήθε ή σκληριά κι' ή σκετεινιά κι' ήπια και δεύτερο πολύ πικρό ποτήρι. Πήγανε κάτι Γερμανοί στη γειτονιά κι' έκάσαν μπλόκο και σκοτώσαν τόν Άργύρη.

Και τῇς άπόμεινε ή Ρένα τῇς φτωχῆς, κι' αυτή κι' ή Ρένα-δυο φτωχές γυναίκες μόνες-γίνανε πῶματα σκεδόν στις Κατοχές τούς τρεις έκείνους αλπομύντους χειμώνες.

Μα και τῇ Ρένα, τo στενό της τo παιδί, τo άποκούμπι της, τῇ μόνῃ της λατρεία, ήταν τῇς άμοιρης γραστῇ της να τῇ δῇ σαν τo κερὶ να λυώρη μέσ' τῇ Σωτηρία.

Και στή ζωή εύρέθηκε έτοι μισακή, σωστό κουρέλι, μιά δυστυχισμένη μάννα. Κι' ήταν γρηούλα πιά, και ήτονε φτωχή, τόσο φτωχή πού έκαστάνησε ζητιάνα.

Μ' άπόψε πιά πεθαίνει... Κι' εϊναι γελαστή, χαμογελώντας περιμένει τούς άγγέλους και ψιθυρίζει με φωνή άχνή, σδυστή: — Παιδιά μου, έρχομαι κοντά σας επί τέλους!

Και πέφτει ή νύχτα σαν αύλια σιγανά σ' αυτό τo δρόμο τo μεγάλο πού τελειώνει... Κανείς διαδότης άπ' τo δρόμο δεν περνά... Και τῇ ζητιάνα τῇ σοβάνη τo χιόνι...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

— Φυσικά σ' αγαπούσα κι' ἄ-
κόμα σ' ἀγαπῶ, τοῦ ἀποκριθῆ-
κε ἐκείνη ἀπλοϊκά. Σκοπεύω
μάλιστα νὰ σὲ καλέσω ὡς μάρ-

ψαράδες που είχαν βγάλει από
νωρίς στ' άνοιχτά. Μόλις ξέ-
σπασε ή θύελλα, μάνες, γυ-
ναίκες και παιδιά άφησαν τὰ

θάλασσαν του, ἀλλὰ πάλιν οὐκ ἔστιν ἀληθινὸν παλιηκόρι μετὰ τὴν μάχην τῆς θαλάσσης.
Ἐπὶ τέλους κατάρθωσε καὶ

• • • • • Ἡ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων ἔχει
γενική, βαθεῖα καὶ συμβολικὴ σημασία.

Τὴν ἀλλήν ἡμέρα, ἐνὰς ἀπ' τοὺς νέους
τοῦ χωριοῦ φτάνει ἓνα μαστίγιο
κλαδιά ἱτιάς καί, συνοδευόμενος
τοὺς συντρόφους του, περνάει ἀπ'
ἐκείνης καὶ κυνηγᾷ μὲν σὺν τῇ
ὁλο

Περὶ γεννήσεως

—Τι νὰ τὸν ὄφει, πὲ γέρο μου, ἀφοῦ ἐ-
 (οὐ τὸν εἶδες
 τὸν χρόνο ποὺ γεννιότανε γιὰ... πρῶ-
 (τῇ τοῦ φορά!

στη θάλασσα!... Ἡ φιλοτιμία του δὲν τοῦ επέτρεπε νὰ δεχθῇ τὴ θυσία τῆς κόρης, ἀλλὰ κι' ἡ καρδιά του δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ζήσει χωρὶς αὐτήν.

Τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, γίνεται ἕνα γεῖμα γιὰ τοὺς πτωχοὺς στὸ Δουκκάκι. Βοηθοῦν ἄλλους στὴν ἀποκατάστασή τους.

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

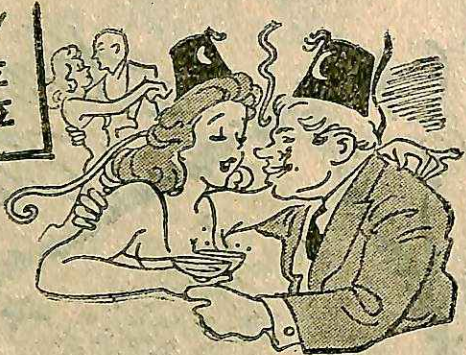
ΛΟΥΙΣ ΒΡΙΣΑΚ

[illegible]

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Κοιμήτοι γραμμένο
έπ' τηδες γιό
τό «Θησαυρόν»

Πόσο μακρινή όδοις, αλήθεια. Μοιάζει να βγαίνει από το βάθος των σκοτεινών τώνων της ιστορίας, χιλιάδες χρόνια πριν. Κι όμως, είναι μόλις χτες, η όδοις, η όδοις, η όδοις.

... Ήταν άκριτος — Χριστούγεννα του 1938 — τη νύχτα της παραμονής, στη Νίκαια. Στο όλο-νύχτιο έρεβενό του ξενοδοχείου «Νεγκρέσκο», Μία πολυθρόνη, σπασμένη και λουσμένη κοσμοπολιτική συγκέντρωση στην αποδόσε της Κωνσταντινούπολης, στην αλυσμένη — τι καλύτερο — προκυμαία. Έκει μέσα, μεθυσμένοι από σιμπιρίνα — παρασπασμένη και σαν τη συλλογία — στα διαλείμματα της δίνης του «αλμυρού» γούστου, ο μαύρο ντ' ότελ έμοιαζε κόκκινα φέτα χάρτινα στους θαμνούς και η τρέλλα του κεφού είχε φτάσει στο άκρο της. Ο μακαρίτης Νεβίλ Τσάμπερλαιν με την διπρελίτσα κλειστή είχε κουβαλήσει αεροπορικά την αγαθή του μορφή στο Μπρετσεγκάντεν και κανείς δεν ήθελε να πιστέψει στον πόλεμο που άπλωνε την απειλή στην σκιά σ' αόριστα από στιγμή σε στιγμή. Ποδοδύσαν να χύσουν οι αεροπλανοί. Ο μαύρο έαναλάμβανε πρόσωπο από δεύτερο γύρο του. Ύποδαυλίζοντας το μεθύσι, μοίραζε τώρα κάτι φεράρα πανγυμνίου στον καθεύοντα. Μπορούσε μ' αυτό το απαλό, ύπνο στο χέρι να χαϊδέψει, άγγιξη, να γαργαλήσει ελεύθερα όποιαν σ' άρεσε. Παν-τό, ολόγυρα, γέλια, έγκαρδιότητα, πολιτισμός.

Και επί της Ειρήνης
έν ανθρώποις εδόκησε.

Η τελευταία χρονιά ξενοισιάς στον κόσμο. Ποιος να το φανταζότανε;

Πλάι μου σχεδόν, δυο-τρία τραπέζια παραπέρα, κάτω από τα κρεμασμένα πλίστι έντετα φα-νάρια, σε μία χιονοθύελλα από σκορπισμένο κομμάτι και από σωρούς πολύχρωμες σερπεντίνες, όλα διατεταγμένα σε τούφες από κα-πνούς, άχνια και σαν σ' όνειρο από τη ζάλη, κυριαρχούσε μία πα-ράση απ' Αμερικανούς. Η κυρία ήταν νέος, δροσιστή, όλοχαρη. Τ' άρωμά της ξεχώριζε βαρέα κι έφταναν διεστραμένα έως έμμενα, μεθώντας με πάθος κι απ' το κροσί. Τό φτερό μου σε κάποιο άνδρα έπληγε δάση — μονά-χο του — στον κάτασπρό της λαι-μού, πιο άσπρον κι απ' το χνου-δάτο γουναρικό της έρμινας που τον δίπλωνε ριγμένο με νωχέλεια στη γυμνή πλάτη της. Στην αρχή ένοιωσα ένα ρίγος διαταγμού. Πο-τέ δεν άθικαν μία τέτοια αναί-δεια. Άλλα αυτή χαμογέλασε τόσο συγκαταβατικά, κολακευμένη από την τολημή χειρωνακία, κι ό κα-βαλλέρος της φάνηκε τόσο άκα-κος με τ' όλοσπρόγγυλο μούτρο του, ώστε αντί για τη ρωμική απρεβήληνη γυνήκαμε φίλοι, χα-ρίς ασύστατες, και σε λίγα μί-λουσαμε μαζί σαν καλοί γνώρι-μοι.

Παντρεμένοι κάμποσο καιρό, το ζεύγος Ούτμαν Χόλλ, είχαν παρή- όλωσθόλου συμβατικά, μολοντί δεν τους έλειπε η στο-ρή και η συμπόσια. Ο πατέρας της άρροσταςίρης αυτοκινήτων, και ό δικός του βιομήχανος καου-τσούκι. Από τό βεσά τους, στις τόσο κοινωνικές σχέσεις τους, έ-λειπε το γλυκό, το άρω, πάθος του γάμου, που έγινε πολλές φο-

ρές τα πλάσματα στη «λογυμένη» Ανατολή με τη φλογάτη μελα-χροινάδα της. Νυχτοί τύποι, ψυ-χρές συνήθειες. Η Μώνη μου τα είχε μάλλον έρεκάρα και πολύ γρήγορα. Από χρόνια σχεδίαζαν αυτό τό ταξείδι σαν ένα έξοπασμα στην άνια τους. Την άλλη μέρα, τ' απομείνουμε, κάναμε όλοι μα-ζί μία έκδρομύλα με το επιπο-στό Μόντε Κάρλο, λίγα χιλιόμε-τρα κορδέλλας στο παραθαλάσσιο. Μέρες που ήταν, δοκιμάσαμε — πλάι-πλάι — την τύχη μας στο μαύρο-κόκκινο της ρουλέτας, και τό βράδυ άργά στο μικροσκο-πικό «Σνάκ μπαρ» του Μονακό με μερικές μερίδες ζαμπόν, και λίγα ποτηράκια σονατό «φίν» (κονιά) τα είπαμε διεξοδικότερα.

— Κρίμας γιά σας — μου είπα κεινη — να μην έχετε περάσει τον όκεανό. Σας καλούσε, αν θέλατε, να ρήθε με κάποιον φίλο μου.

Ο Έντυ — ό σύζυγος — τό έπεδοκίμασε πρόθυμα. Και δεν θά ήμουν άπλοος «έξνος» τους, άς ποίμε τζαμπατζής. Ο Έντυ τά-θλεπε όλα πολύ πρακτικά. Είχε άνάγκη ανέκασεν — μου έξηγου-σε — από έναν άξιο συνεργάτη, έμ-ποιο σύμβουλο, γραμματικό, που να διευθύνη τα συμφέροντα των επιχειρήσεων και να επιβλέ-πη τις έργασίες στα χημάτια του — στο Κλήδελαν.

— Δραστήρια ράτσα έσείς οι Έλληνες!

Θέας λαμπρά, αϊ! Και πρό πάν-των τα όλόφωνα μάτια της Μίσες Μόντ...

Οι Αμερικανοί άφενταν πρώτα γιά τό Παρίσι. Είχαν κι όλας βγάλεϊ τό ελπίστρια με τό «τραν-ιμπλέ», λογάρισμα τό ψάδι μου. Μοιρολατρικά άκολουθήσα. Ύπο-κοίθηκα τις δίδην δημοσιογραφί-κές όποθές μου. Πολιτικές συ-νεπτερείς, διπλωματικά ζητήμα-τα. Δέν σκέφτηκα βέβαια να κα-ταλώω κι έγω στο «Ρίτς». Άλ-λά, έπαίρινα τό τοσί αντίμα στο παθιγόν του «μινουά» (όδους της Βουλώνης) και πάντα ένα φα-τέϊ μ' έπεριέμενε στη λόχα τους στην Όπερά.

Φτωχός λαός έμεις, φτωχά ά-τομα, όμως πλατείδι φιλοδοξία, ά-συνκράτητη περηφάνεια.

Την παραμονή της Πρωτοχρο-νιάς του 1939 τό σούρουπο, τη βόηκα όλομόναχη. Μοιά πρότεινε μία βόλτα στα μπαλκόνια. Τι σόγ-κιναι να περπατά δίπλα της. Τά δοντάκια της άστραφταν καθώς ά-νοιγε τό στόμα της μιλώντας μου. Καθώς διασταυρωνόταν στο χάος του πλήθους οι εποίλι με τα βω-μένα προκλητικά προσώπια, θυ-μώμουν τα ταλαίφωγα κυνηγμέ-να «νυχτοπούλια» της Ακτής, που είχα συναντήσει στις Κάνες, στο Κάτ ντ' Άγι, στη Μαντίλ, και την έμφοτη άποτροφή μου προς τον άγροστο έρωτα, και της τόπα πόσο ξένη ήταν η ρωμική μου ψυχή, η έγωιστική μου ιδιοσυγ-κράσια, η καλλιεργημένη μου δι-όνοια προς αυτά τα έθνη. Έ-νοιωσα κάπως με άπροσποίητη έ-ξομολόγησι. Προχωρώντας μηχανι-κά, όπως μάς έσπρωχνε τό κύμα, είχαμε φτάσει στα διαμάντια της ρο-ντελά Παί.

Όδός της Ειρήνης. Σταμάτησε άπότομα τό βήμα της. Ήταν μπροστά στο περίφημο «Καρτιέ». Κάτι έίχαν. Ξεκίνησε πάλι. Σταμάτησε σ' άλλο άκριβάτα.

έο μαγάρι. Στό «άλλαξ». Απλή-κατα. Γύρευε — λέει — μία χρυσή ταμπάκερα να κάμη άφασίλια. Το όδρο στον άντρα της. Με πα-ρακάλεσε εύγενικά να τη διαλέ-ξω έγω με δικαιολογία τό άντρι-κο γούστο μου. Βρήκα μία έλα-σμοτική από πλατίνα, κομψό-ε-κνημα.

— Αυτή θά πάρω, λοιπόν.

— Μά — έφέλλισα — φοβόμυαι πώς θάσαι πολύ ακριβή.

— Άμα άγοράσει κανείς τα ά-ροατα πρόγινστα, τό υλικό κόστος είναι τό λιγώτερο. Πόσο θά ζή-σασμε, τό σκεφτήκατε ποτέ;

Φουκαράς, βιοπαλαιστής, με τό δέος της έπαρχίας, άναστάνεα ά-πό μέσα μου φιλοσοφικά. Είχαμε βγή στο ύγρο λιθόστρωτο του πε-ζοδρομίου. Η μάζα βούζε. Τό σκοτάδι άπλωνόταν νοτισμένο μ' έναν πέπλο όμίγλης που μάς τύλι-γε άνατριχίσιστα.

— Δεχθήτε αυτή τη μικρή έκ-δήλωσι φίλεις! — πρόφερε από-τομα, τρεισιμιαστά, άλλόκοτα, άποφειγόντας να μ' κυττάξη κα-τάματα.

Και τό κρινένιο της χεράκι, βγαλμένο από τό γάντι, άπλωνε την περιφημη ταμπάκερα στο δι-κό μου.

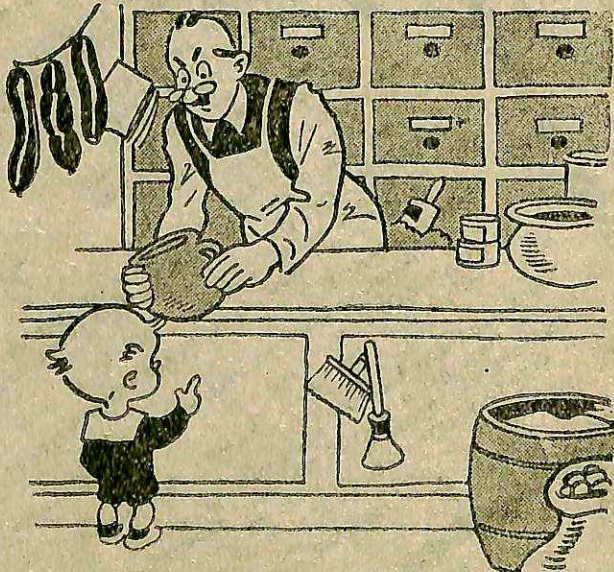
— Είσα πως καπνίζετε πολύ. Θά σας εύχοριστώσε, άσφαλώς, να με θυμάστε, και κάτω στον τό-πο σας ός πού νώθετε στο δικό μας.

Ζαλιζόμενοι μη πιστεύοντας σ' ό,τι έέλεπα. Να της φιλούσα τό χέρι! Με βασάνισε η θυμολι γιά τη γκρόφα του έρωτευμένου Κρι-στιάν προς την έσκινη Ραζάνη, που την έάφνισε τόσο δυσάρεστα, άπογοητευτικά, σαν της ζητούσε όμνά ένα φίλο στο Σουαρί ντ'έ Μπερζερσάν του Ροσάν. Προτί-μησα τη σιωπή, τό «θησαυρό» των ταπεινών του Μαρίας Μάστερλιχ. Έκφράζει τόσο πολλά. Χωρίς να βγάλω λέξι, σιγοτραγουδούσα έν-δόμυχα τό σκοπό του Άέχαρ:

«Ίσως με τό στόμα τώρα σιω-πά, όμως η καρδιά μου λέει πώς σ' αγαπώ...»

Τά ταξείδια συνεχίστηκαν. Ά-ναγκαστικά να ζητήσω τηλεγρα-φικός από την Αθήνα κι άλλα λεπτά. Όταν έαναγυρίσαμε στην ΑΚόη, ήταν στην ακμή τους οι όπαιθριες άποκηράτικες γιορτές. Τό καρναβάλι στους δρόμους, μπουσέτα μενεξέδες, ξεφωνήτα, μουσικές. Η Μώνη ήταν φίλη μου. Άλλά, κι ό Έντυ όχι λιγώ-τερο. Μοδίζανε ακόμα και την άλ-ληλογραφία του. Πάλευε στη συ-νείδησι μου ένα φοβερό έρωτημα-τικό. Και η άπόκρισι έρχόταν μο-νάχη της: Μά, μήπως, τόχα, είχα κάμει κανένα κακό;

Σφραγίζα που έσταύρωνε τό λογισμό μου, όπως τό επιθυμούσα,

ΚΑΤΩΤΗΝ ΕΟΡΤΗΣ

— Πάρε τό σταφιδόμειλο πιστιρικό. Πού είναι τό λεφτά;
— Μέσα στο δοχείο.

τό χαχαρένιο χαμόγελο της Μώνης. Θα πήγαινα λοιπόν τελικά στην Αμερική; Άναγκασμένοινα κάθε φο-ρέ — που τους άποχορίζονα. Μά, ήταν, έντελώς, όλοφανερο. Μπορούσα έλλάωτε να κάμω δια-φορετικά;

Η άνοιξη έτσι πέρασε σαν ό-νειρο με τόδε τρεις μας στα πέρι-κα του Ζουάν λε Πέι. Καί σαν πήρε τό καλοκαίρι, άλλη μία ά-κρη τουριστική διαδρομή — έ-κείνοι με τό πρόγραμμα τους, έ-ξω άόουλα. Πήγαμε στη Γενεύη, στο γαλάζιο καθρό της λίμνης του Λέμαν που από πάνω του φάντα-ζε κακέτα βουτηγμένη στην όλα-σπη φορεσιά της από χιόνια η ταρνεμένη κορυφή του Μόν Μπλάν. Τά χημάτια μου τελείωναν όρι-στικά. Καί ό τρόμος τό πολέ-μου γινάγτανε κάθε μέρα και πε-ρισσότερο. Ένα βράδυ στην «Κουρσάλε» τό ραδιόφωνο έίτε τις έίδιες τραγικά: «Ο Χίτλερ, που είχε εισέλσει στην τοσχηκή περι-οχή των Σουητών, έδειχνε την ά-μοιρη Πολωνία. Πανικός συνέπει-νε τις συντροφίες στο ασλόνι της πασιόν μας. Η πρεσβεία της Βέρνης έδωσινε έπιμονα τους όηκόους των Ήνωμένων Πολι-τειών να γυρίσουν άμέσως στην πατρίδα τους. Η «Νορμαντι» βέ-κανε από τό Χερβούργο τό τελευ-τάτο ίσως ύπερκεκασίό πλού της. Έτρεξα στού Κορκ. Με κόπο πέ-τυχα ένα μοναδικό υπιλιέτο, τρί-τη θέσι ως τη Σαλονίκη με τό Σεμπλόν.

Στη Λαζάνη έδειπνήσαμε μαζί στο ρεστοράν του σταθμού. Πόσο άναπαύθητα χωριστή-καμε... Είχαμε άπόλυτη τη βεβαιότητα πως θα έαναλίδουσε σύντομα. Πού; Πάς; Πότε; Τίποτ' απ' ό-λα αυτά δεν τό λογαριάζαμε. Άρ-κει ό,τι τό θέλαμε. Ίούλιος του 1939. Άντιο. Σύνφωνοι, αϊ: — Γκούτ μπύλι!

Τό είπαμε τόσο άπλά. Και τό γεγονότα — όλοήμονο — ήρθαν τό-σο υπερδεμένα ύστερα. Χριστού-γεννιάτικες νύχτες από μακριά. Στην όγεία σου Μόντ...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Ο Χίτλερ άλλαξε όνομα!

Ένας Αμερικανός άξιωματικός, που ύπερτούσε στο Παρίσι μετά την άπελευθέρωσι, είχε την άτυ-χία να λέγεται Χίτλερ. Τελευταία, έπηρε άδεια και γύρισε στην πα-τρίδα του. Χωρίς να χάση και-ρό, έτρεξε τότε στο άρμόδιο γρα-φείο και ζήτησε να αλλάξη τό όνομά του. Η αίτησις του έγινε δεκτή και στο μέλλον θα λέγεται Χάρισσον.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Καταπληκτική άνασάτωσι στο σπίτι του Μάρκου Βεργίδης έκείνο τό πρωί: Μία ύπν-ρετρία περνούσε τό παρκέτο μία άλλη τακτοποιούσε τά βάζα, ενώ ένας στυλιζε ύπνρεττες — από κείνους που συναντούμε συχνότερα στις όπερέτες και στο φίλι-κο σπανιώτερα στη ζωή — προσπαθούσε να έξαφανισή από τά έπιπλά και τά τε-λευταία μόρια σκόνης.

Σε μία στιγμή, έσκυψε προς τό μέρος της καμπαριέρας πούχε σκουπίσει με άρκε-τή ύπνρετική κοκετταρία τά καλαμιά των μακίονων μέσά στο μακρόστενο κρύσταλλα:

— Ρωτε, στις ένδεκα και δέκα;...

— Ναί... — Είδοσιν έπαισε ό σωφέρ να βρίσκεται στο σταθμό;...

— Θάνα από τις δεκάμιση...

— Και δέκα λεφτά γιά νάρθη τό άμάζι από τό σταθμό, έντεκα και είκοσι ό καθ-νιτής και η κυρία θα βρίσκωνται εδώ!...

— Έόγαλε τό ρολόι του κι' έμπηξε τις φωνές:

— Δεκάμιση!... Γρήγορα!... Βιασθήτε...

Σε σάκοντα λεφτά ό καθνιτής φάνει!... Η καμπαριέρα κύτταξε με βιαστικό έ-μάρτι τό τακτοποιημένα λουλούδια, κι έ-όνηκε τρέχοντας γιά να δει αν δεν έλειπε τίποτε από τό δωμάτιο του καινούργιου ζευγαριού.

Θάταν έντεκάμιση, όταν μπροστά στη κυρίασινι πολυκατοικία της Λεωφόρου Κηφισιάς στομάτισε τό άμάζι με τό και-νούργιο ζευγάρι. Ο σωφέρ, μόλις φρενά-ρισε έτρεξε ν' άνοίξη την πόρτα με τό κασκέτο στο χέρι.

Πρώτος πήδηξε ό Βεργίδης. Είχανε με προσηματικό πρώτομα τό πενήνταστώ του, λίγο πληθωρικά χρόνια. Μ' όλο που δεν ήταν πλός, κι' ούτ' άδύνατος, περπα-τούσε ίσια κι' έλαφρά. Μία άρκετά έντονη ύπνόσια κοιλιάς, κρυβότανε κάτω από τό καλορραμένο του σκούρο κοουτσούμι, ενώ τά χοντρά του μάγουλα είχανε μία ζωστή άπόχρωσι ρόζ. Κρατούσε στο άριστερό του χέρι τό καπέλλο του, και τά κνίριζα μαλ-λιά του ήτανε καλοχτενισμένα, γύρω από την ευθύγραμμη χωρίστρα του. Με τό δεξί του χέρι βόθθησε τη γυναίκα του να κα-τέβη.

Εκείνη πήδηξε, λιγάκι σά χαμένη. Θο-ρούσε ένα γκριζό ταγέο, έφαρμοστό ά-πάνω στις σχεδόν παιδικές γραμμές της, και κρατούσε στην άγκαλιά της ένα μπου-κέττο άσπρα τριαντάφυλλα. Κρεμάστηκε στο μπράτσο του άντρα της, και προχω-ρώντας μαζί του προς την άνοιχτή ξώπορτα της πολυκατοικίας, ενώ πίσω άκολουθούσε ό σωφέρ με δύο βαλίτσες στο χέρι. Άπά-νω τους, ένας υδίακρος θα μπορούσε έλκόνα να διαβάσει τις έτικέτες των ξε-νοδοχείων: «Μιράμπερ-Βενετία» («Νεγκρέ-σκο-Νίκαια»). «Γκράντ Ότέλ-Παρίσι», («Σα-βόι-Λονδίνον»).

Τό ζευγάρι ανέβηκε βιαστικά τις έσ-τερικές σκάλες της πολυκατοικίας, και άπικε στο διαμέρισμα του πρώτου πατώ-ματος.

Στό κάλλ, ένας νέος πλός, μελαχρο-νός, ντυμένος άψογα, προχώρησε ψυχρά.

Ο Βεργίδης τον άγκαλιάσε και τον φίλη-σε στο μέτωπο ενώ ό νέος ψιθύριζε:

— Να έσπες, μπαμπά...

Τό ύφος του ήτανε πάγερο, σχεδόν έ-κρηκό. Ο νέος έσπρωξε τη νέα γυναίκα στην άγκαλιά του. Ο νέος, πάντα ψυχρός, άπόφυγε να την άγκαλιάση, κι' άρκέστη-κε να της φιλήσει τό χέρι.

— Είνε ό γιός μου ό Γιώργος... έξήγη-σε με κέφι ό Βεργίδης. Ο... γιός μας!... Δέν είνε περίεργο, Στελλάτσα;...

Η νέα γυναίκα έμοιαζε τώρα έντελώς χαμένη.

— Είνε η μικρή σου μαμά, Γιώργο... Έλ-πίζω να σ' άρση...

Ο Γιώργος ύποκλήθηκε μπροστά της, λέ-γοντας με σφιγμένα δόντια:

— Τά συχαρητήρια μου, κυρία.

— Σας ευχαριστώ...

Ο Βεργίδης όμως έθαλε τις φωνές.

— Μά, τ' είν' αυτά;... Κυρία η μαμά σου;...

Ο Γιώργος μουρούρισε σά να μονολο-γούσε:

— Μαμά πιο μικρή απ' τό γιό της...

— Ένας λόγος παραπάνω γιά να μην τη θέθεσαι, μεγάλε μου ξεροκέφαλε! φώνα-ζε ό Βεργίδης, χωρίς να δείξη πως πει-ράχτηκε απ' τη χαμηλόφωνη παρατήρησι του γιού του. Πίστηνε («Στελλά», και φί-λησε τη!... Έλα, γρήγορα...

Κι' έρριξε πάλι τη γυναίκα του στην άγ-καλιά του γιού του. Εκείνη η καυμενού-λα φαινόταν όλοτετα πελαγμένη. Έκεί-νη τη φίλησε στο μέτωπο χωρίς να την άγγιξη σχεδόν με τά κείλια του.

— Να ζήσετε εύτυχιομένη... της εύχή-θηκε.

— Σας εύχαριστώ...

— Είπ' έτοιμα τό δωμάτιό μας;... ρώτη-σε ό Βεργίδης τον ύπνρετή.

— Ο κύριος καθνιτής έλπίζω ότι θα μει-νη εύχοριστήμένος... άποκρίθηκε από τό άλυσιτό ύφος του ό ύπνρετής.

— Άς προχωρήσουμε τότε...

Προχώρησαν. Ο Βεργίδης στη μέση, με τό ένα χέρι του περσάμενο στο μπράτσο της Στελλάς, με τ' άλλο στο μπράτσο του Γιώργου.

— Πώς πάει η κλινική;... ρώτησε τό γιό του.

— Όλα πάνε καλά...

— Σά να μην έλειψα ούτε στιγμή, έ;... Κι' όχι έξη όλόκληρους μήνες... Είχες άσκαλες έγκυήσεις;...

— Άρκετές... Προσπάθησα να σέ άνο-πλώσω όσο μπορούσα καλύτερα...

— Και τό κατάφερες, κατεργάρι!...

Χαμήλωσε λιγάκι τη φωνή του ό Βεργί-δης, και, σκύβοντας σ' αυτή του γιού του, μουρούρισε χαμογελάστος:

— Είδες ότι δεν είχα και πολύ άδικο να παντρεθώ... Δέν χρειάζουμαι μά...

Ο Γιώργος γύρισε, τον κύτταξε, και τό θέλημα του ήτανε σιωπηλό παράπονο, και λιγάκι σαρκασμός. Μά ό Βεργίδης δεν τό πρόσεξε. Προχωρούσε τώρα μπροστά, έ-κοντας άγκαλιωμένη τρυφερά τη γυναίκα του, πούμαισε σαν παικνίδι μέσά τό πλά-τι του άγκαλιάσει. Άπό πίσω άκολουθού-σε ό Γιώργος με σκυμένο κεφάλι, και, πιο πίσω ό στυλιζε ύπνρετής, ίσως κι' άλυν-στος, σαν άγαλμα που περπατούσε ρυ-θμικά.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ
ΤΕΥΧΟΥΣ ΤΟΥ Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΜΑ

Είνε μία φλογερή έρωτική ιστορία που τυλίγει με τη φωτιά του πάθους δύο ανθρώπους, που η ζωή τους κινείται Παλεύονται κι' έκείνος κι' εκείνη, και στο τέλος, όταν έ έρωας, έπιστακτικός κι' άνικανός πιά να συγκρατήρη εί-ν έτοιμος να τους ένωση, τους χωρίζει γιά πάντα ό θάνατος...

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΜΑ

Γραμμένη από τον παλιό συνεργάτη του «Θησαυρού» κ. Χρ. Κ. Χαίροπουλο, που έναρξίζει έτσι έπιμονα την άπο-κλειστική του τακτική συνεργασία σ' αυτό τό περιοδικό πρόκειται να ντυ-σθή σαν κινηματογραφικό έργο από σοφιστάτη έλληνική εταιρία. Οι άνα-γνώστες του «Θησαυρού» θακούνη την εύτυχία να τη διαβάσουν, την τι θάδνε στο πανι μαζί με όλους τους άλλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Οι έσπεριδές άναγνίστανε την άσκη-σιν κομική τους κίνηση: «Μανθάνωμε εύχαριστώ ότι ό γνωστό-τατος και έπιφανής μας χειρουργός κ. Μάρκος Βεργίδης, καθνιτής του Πανεπι-στημίου, μετά έκαμνον άπουσίαν έξ' Αθηνών, έπανήλθεν εκ του γαμπριού του πα-ξιδίου, όμου μετά της νεοερωτάτης συζύ-γου του, την όποιαν, ως γνωστόν, ένυμ-φευθη έσάχτως. Τό εύρηστον ζεύγος έγκατεστάθη είς τό επί της Λεωφόρου Κη-φισιάς διαμέρισμα του καθνιτού».

«Τό εύρηστον ζεύγος»... Η πιο με-γάλη όδοι δημοσιογραφικού δηλητηρίου, βροκότανε κυμινένιο σπίκι, τρεις αυτές ά-πλές λεζούλες... Και γιά πολλές μέρες, η είδησι σκολιάστηκε από την κομική Ά-θίνα, μ' όλη την κακία που άείζε: Πολλοί μιλήσανε γιά τον πρώτομα και του Βερ-γίδη και της γυναίκας του — έκείνου, γιαι' είχε την τόλημ (πολλοί είπαν: «Τό θάσος»...) να περιφρόνηση την κοινή γνώμη, παίνοντας γιά γυναίκα του την «κόρη του», χωρίς και τ' άπαράτητα φυ-σικά έφώδια γιά την περσάση, έκείνης γιαι' είχε τό θάρρος να ύποδοχότανε χω-ρίς έλπίδα σών γερατειών της τό συκαμένο κι' ένωιστικό άγκαλιάσει. Πολλές έπλέ-ψανε την τύχη της Στελλάς, άλλες τη βρά-σανε. Μερικές την είπανε θύμα, μερικές τυχοδιώκτρια. Λίγοι, έλακιστοί, δέχθη-σαν να σ' ανηγορεύουνε γιά τό κακόμοιρο διωσμένο νεατό της που έξ αιτίας της φτώχειας τους, άναγκασ ήκανε να προσ-φερθούνε γιά πούλημα στα χρυσωμένα γεράματα. Οι περισσότεροι όμως, έόρκανε την πράξη της σοφά συνδυασμένης επιχεί-ρησι, με τον έρωτα έδευτελεισμένο στην ύπνρεσία της συναλλαγής — ένας είδος λο-γιστή μ' άσπρα φτερά... Πραγματικά, τί πιο λογικό γιά κοπέλλα όσημαντη, χωρίς προίκα και κοινωνική θέσι, από τό να δε-χτή χωρίς συζητήσι να βουτηγή με τό κεφάλι στη μεγάλη ζωή, που της την πρόσφερε ένας ύπερρύμος έρωτευμέ-νος; Κάποια μέρα, σύντομα ίσως, του Βερ-γίδη η ζωή θαόδυνε στα χέρια της, και τότε εκείνη, νέα άκόμη, θα κληρονομή-σε μαζί με τ' όνομα και τό λεφτά, και θαέκε τότε όλο τον καιρό και τις δυνατό-τητες να γυρνήρη την πραγματικόν έρωτα. Κι' ίσως ακόμα και να τον άγοράσει...

Έτσι άκριβώς σκεφτότανε κι' ό Γιώρ-γος, ό γιός του Βεργίδης. Τό γάμο αυτό του πατέρα του τον είχε θεωρήσει σά μία έγκληματική τρέλλα, που τον έόρκνε από τό ύψη του σ' τό πιο χαμηλά έπίπεδο. Κι' αυτή τη γυναίκα που τόυχε έμπνευσε αυτό τό γεροντικό πάθος μ' όλη τη μαε-στρία και την πονηρία της — ήταν βέ-βαιος! — τη μισούσε μ' όλη του τη δύ-ναμι...

Έκείνο τ' άπόγεμα, ό Γιώργος μπήκε άκερος στο κομικό ζαχαροπλαστείο. Κά-θισε μόνος του σε μία γυνιά κι' ήπια ένα ούζο. Μόλις είχε φύγει κατάκοπος από την κλινική — είχε κάνει τρέλες έγκυή-σεις από τό μεσημέρι — και δεν είχε καμμία διάθεση να γυρίση στο σπίτι: του γιά να παρακολουθήση τις έρωτικές άμ-μακίες του «εύρηστον ζεύγους»...

Σαφνικά, δίπλα του κάθισε άπρόσκλη-τη μία φηλή κομική κοπέλλα με κασά-νές μπρούλες: — Γεία σου Γιώργο... Τι γίνεσαι;... — Άκερά της έδωσε τό χέρι: — Καλοπέρα, Νέστο... — Χάθηκε...

— Έ, δουλειές... Δεν τό έξέρεις πως οι άρρωστοί είν' απαιτητικοί;... Ένας γί-τρος δεν άνήκει στον έαυτό του... — Ξέρω. Άπό τό πρωί ως τό βράδυ κά-θεις και ράβεις! Σε φαντάζουμαι, με την άσπρη σου μπλούζα, βουτηγμένο στο αίμα και με πιάνη φρίκη!...

— Θα πάρες καφέ;... — Όχι, εύχαριστώ... Σ' είδα, κι' άρθε να μιλήσουμε λίγο...

Χαμήλωσε λίγο τη φωνή της, και ρώτησε πονηρά: — Πώς τό πάτε;...

— Με πονέει...

— Διαβάσει! Με τη μικρή σου μαμά, φι-ακά...

Ο Γιώργος έόγαλε την ταμπάκερα του και της πρόσφερε ταινάρο, περισσότερα γιά να κερδίση καιρό.

— Λοιπόν;... Έκανε έκείνη, έπιμονη, βγάζοντας τον πρώτο καπνό απ' τό στό-μα της.

— Τι λοιπόν; Δεν τό πάμε ούτε καλά, ούτε κακά...

— Την άνασας;

— Όύτε την άνασας, ούτε τη συκαίνε-μαι την άγγνα;

— Τη μικρή σου μαμά!... Δέ με πτά-νει η σκαίλα μου, έχω και τις κοροϊδίες σου...

— Μά, γιαι' τόση σκαίλα!... Είσαι ό περβολικός, αλήθεια...

— Γελοιοποιάς;... Ξεστάρει ό Γιώργος...

Μά, είναι κατάστασις αυτή, να σε σταμα-
τάνε στο δρόμο, και να σε συλλαμβάνουν
για τους γάμους του μπαμπά σου;...
Ένω θάπρεπε να σταματάει εκείνον,
και να τον συλλαμβάνουν για τους γάμους
του γιου του;...
— Καλά που το κατάλαβες...
— Η Νέφη τινάζει τη στάχτη της, κι ύ-
στερα από μία σοφή υπολογισμένη παύση,
πρόσθεσε:
— Σ' αυτό όμως φταίει ο γυιός, που ναι
τόσο αναποφάσιτος στο ζήτημα του γά-
μου. Ο πατέρας, σαν πιο τολμηρός μ' όλα
του τα γεράματα, τον ξεπέρασε... Αυτό
είν' όλο.
Ανασχετημένος, ο Γιώργος τέλειωσε το
ούζο του.
— Καυμένη Νέφη... Έχεις έναν τρόπο
να τ' ανάγκης όλα στον ίδιο παρονομαστή.
— Γιατί;... Επειδή βρισκόμ, δηλαδή, πως
θάπρεπε ναχαιμ παντρεύτη από καιρό;...
— Έκτος πιά, αν έπαφες να μ' αγαπάς...
Χωρίς εσωτερική ανάγκη, μόνο για να
κάνη κάτι ανάλογο με τη συζήτηση, ο Γιώρ-
γος της έπιασε τα χέρια:
— Μά, τ' είπ' αυτά που λές μικρή μου
Νέλλη;... Σ' αγαπώ πάντα. Μόνο, είμαι
πελαγωμένος μ' αυτή την τρέλλα του πα-
τέρα μου...
Μισοστέια, μισοσοβαρά, προσπάθησε να
τον παρηγορήσει:
— Έλα, τώρα... Μην κάνεις έτσι. Θα τη
συνηθίσεις τη μικρή σου μαμά...
— Ο Γιώργος της άρισε τα χέρια:
— Ποτέ! Ακούσε! Ποτέ!... Μπήκε στη
ζωή του πατέρα μου από συμφέρον, χω-
ρίς να τη νοιάζει αν ο υπολογισμός ο δι-
κός της προκαλούσε τη δική του γελοιο-
ποιία...
— Είπ' όμορφη, έμαθα...
— Τι βρισκόμ αποκορηστική...
— Και ασφαλώς δεν είναι, η προκατάλη-
ψή σου όμως μπορεί να σε δείχνει τρέλα...
— Ο Γιώργος έσπασε το τοιγάρο του, πλύ-
ρωσε και σκωπώθηκε:
— Πάμε;...
— Αν θές...
Περπατήσανε λίγο στο δρόμο, χωρίς να
μιλάνε.
— Καυμένη μου Γιώργο!... τούπε ξαφνι-
κά εκείνη, Σε λυγάρω...
— Δεν κάνεις σκωπία...
— Έχασες όλο σου το κέφι... Τόσην ώ-
ρα, και δε σ' είδα να χαμογελάσεις...
— Μά, είναι για χαμόγελα τώρα;...
— Εύθυμα, τον χτύπησε στον ώμο:
— Έλα, έλα τώρα, κούτε... Δεν είναι
λόγος να ωραζόμεις επειδή παντρεύτη-
κε ο πατέρας σου...
Χαμήλωσε λίγο τη φωνή της. Και συνέ-
χισε:
— Κύτταξε μόνο να τον μιμηθής... 'Αν
τε, γεια σου...
— Γεια σου, Νέφη...
Την παρακολούθησε λίγο πούφενε, ευ-
θυμιά, κομψή, χαριτωμένη. Αυτή η καπέλλα
ωριμώμενη ήταν όμορφη! Δεν τούπε ό-
μως πια τίποτε... Κι όμως κάποτε τον
είχε συγκινήσει. Είχαν έρθει, μάστιγα,στι-
γμές πουχε νομίζε πως την αγαπούσε.
Εν' απέναντο κενό: Αυτή η ιστορία του
γιαού του πατέρα του, τον βάραινε σα
το σκεδόν πιά. Είχε συνθηθεί να σέβε-
ται, το μεγάλο επισημόνα, τον πατέρα
θρησκ, το βαρύ, και τώρα, ξαφνικά, τον
έβλεπε περμένο χαμηλά, ποδοπατημένο
απ' το σαρκασμό του κόσμου, γελοίο...
Πάει ο Μάρκος Βερνιδής! Το είδωλο...
πρόσε! απ' το βάθος του, κι είχε γίνει κομ-
ψή τις τυχοδιωκτικές της φιλοδοξίες, μια
ασημένια μικρούλα πουχε βάλει αρθρι-
στικό σκοπό της να φτάση ψηλά, έστω και
τροβώντας λίγο πρὸς τα κάτω έναν αν-
θρώπο που στεκότανε πάνω από τους άλ-
λους...
— Άκερα, ο Γιώργος έφτασε στο σπίτι κα-
τά τις εννιά. Μπήκε σιγά-σιγά, χωρίς θό-
ρυδο, με σκοπό να τραβήξη στο δωμάτιό
του και να πέση χωρίς να τον δουνε. Περ-
νώντας όμως απ' το χυλλ, άκουσε τη φω-
νή του πατέρα του απ' την τραπεζαρία:
— Γιώργο!...
Τι να κάνει; Μπήκε στην τραπεζαρία. Το
τραπέζι στρωμένο, τρία περδίτια. Ο Μάρ-
κος κι η Στέλλα μόλις είχαν κάτσει.
— Έλα, λοιπόν... τού φώναζε κεφάτος
ο πατέρας του. Σε περιμένουμε για να
φάμε...
— Δεν πεινώ, πατέρα...
— Εφάνες;...
— Τσίμπησα... Είμαι λίγο αδιάθετος...
Προτιμώ να πέσω...
— Κάτσε τότε λίγο να μās κάνης συν-
τροφιά...
— Έκατσε στη θέσι του, και, μηχανικά,
άπλωσε την πετσέτα μπροστά του. Είναι ζή-
τημα αν έβαλε δυο μπουκίες στο στόμα
του. Ο Μάρκος όμως έφαγε μ' όρεξη, ήπια,
φλυάρησε. Φαινότανε πραγματικά ξανα-
νεύσιμος.
— Δεν τρώς... Τι έχεις;... Είπε σε μια
στιγμή στο γυιό του.
— Είμαι φοβερά κουρασμένος...

— Έχεις δικιο... Κουράζεσαι πολύ τε-
λευταία... Εννοία σου, όμως από αύριο
θάρθω πιά κι' εγώ στην κλινική... Θα σε
ξεκουράσω...
— Δεν πειράζει, πατέρα... 'Αντέχω στην
κούραση...
— Κι' εγώ;... Δεν αντέχω εγώ;... 'Εν-
νοία σου, νομίζω πως είμαι τριάντα χρό-
νων!... Θα ριχτώ στη δουλειά με καινού-
ριο κέφι...
Σ' όλο το διάστημα του δείπνου, η Στέλ-
λα δεν είχε βγάλει μιλά. Σιωπηλή έτρω-
νε, με τα μάτια σκυμμένα στο πιάτο της.
Υε, 'Υστερ' από το φρούτο, ο Βερνιδής σπ-
κώθηκε:
— Έλάτε, πάμε...
— Πού; ρώτησε ο Γιώργος.
— Στο θέατρο. Έχω βγάλει εισιτήρια...
— Ευχαριστώ, πατέρα... Είμαι όμως πρ-
γματικά αδιάθετος...
— Θα σου περάσω... Έλα να κάνης και
λίγη συντροφιά στη μικρή σου μαμά...
Καταλαβαίνω πως η ηλικία της είναι πιο
κοντά στη δική σου. Θα τη βοηθήσει να
περάση πιο εύκολα τα βράδια της...
— Ευχαριστώ, πατέρα... Άλλοτε...
Για πρώτη φορά η Στέλλα σκύωσε τα
μάτια της απ' το πιάτο της:
— Γιατί επιμένεις, Μάρκο;... Ο Γιώρ-
γος είναι κουρασμένος... Μην τον πιέζης
να κάνει κάτι που δεν τον ευχαριστεί...
— Αναβόη ο γέρος, άνοιξε τόσο τα μάτια
του απ' την έκπληξη:
— Δεν τον ευχαριστεί ναρθή στο θέατρο,
μαζί μας;...
— Ίσως μαζί μου... απάντησε με κάποια
πικρία η νέα γυναίκα.
— Ο Βερνιδής γύρισε στο γυιό του:
— Και δε διαμαρτύρεσαι; Δε μιλάς;...
— Ο Γιώργος έσφιξε τα χείλια του με πεί-
σμα:
— Τι να πώ;... Ίσως η κυρία έχει δι-
κιο...
— Αποτόμα, με τα μάγουλα ξανωμένα, η
Στέλλα πετάχθηκε απ' την καρέκλα της.
Κύτταξε με μάτια βουρκωμένα το Γιώργο,
και τούπε με φωνή πούτρεμε:
— Σας ευχαριστώ για την ειλκήριναί-
ας... Δε θα τ'ήν ξεχάσω ποτέ!...
— Καί, τρέχοντας, βγήκε απ' την τραπεζα-
ρία για να κρύψη τα δάκρυα της κι' ο γέ-
— Τώρα, οι δυο άντρες, ο νέος κι' ο γέ-
ρος, ο πατέρας κι' ο γυιός, ο μείνανε
μόνο τους. Αντιμέτωποι. Το χαμόγελο εί-
χε σβύσει απ' τα χείλια του γέρου. Τα
μάτια του πετούσανε θυρωμένες φλόγες.
Χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι, και
φώνησε:
— Ε, μ' αυτό πιά δεν υποφέρεται! Δεν
είν' εχθρότης' είναι προστυχία!... 'Απέ-
ναντι σ' ένα τέτοιο πλάσμα...
— Με συγχωρείς, πατέρα... μουρμούρισε
ο Γιώργος. Ίσως παραφέρθηκα... Σου εί-
πα, είμαι αδιάθετος νευριασμένος... Δεν
ξέρω τι λέω... Δικό σου το λάθος, που
δεν μ' άρises να πάω κατ' ευθείαν στο
δωμάτιό μου...
Με μια βαθεία λυπημένη φωνή, ο γέρος
του είπες:
— Όχι. Δεν παραφέρθηκες από αδιαθε-
σία... Έχεις μια προκατάληψη γι' αυτό το
τουφερό, το ευαίσθητο πλάσμα, που δέ-
χτηκε να μοιραστεί τη ζωή μου, τη ζωή
ενός γέρου...
— Ένα σκληρό καιόγελο διαγράφηκε στα
χείλια του Γιώργου:
— Δέχτηκε... Μεγάλη της η καλωσύνη...
— Ναί, μεγάλη της η καλωσύνη!... Φώ-
γαζε δυνατά ο Βερνιδής. Είπ' ένα μικρό,
φραίο παιδί, πούρθε αλχημιστήρια να θω-
φτ' μέσα σ' αυτό το πλκτικό σπτή, ανά-
μεσα σε δυο ανθρώπους ο σόν ένας, που
μπορούσε ναμια πατέρας της' στον άλλο,
πούνε εχθρός της!
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΔΕΛΤΙΔΑ 13 ΑΡΧΙΖΕΙ ΜΙΑ Ε-
ΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΕΙΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΝ-
ΚΙΝΗΣΗ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΤΟ ΨΩΡΙΟ ΦΥΛΟΝ ΚΑΙ
ΓΕΝΙΚΩΣ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ.

**ΕΡΩΤΙΚΑ
κρυφομιλήματα**

Από το περίφημο «Βιβλίο της Αγάπης»
του ANPY ΜΕΓΟΜΟΝ

Πεταχτές μονογραφίες γύρω από τον
έρωτα, ένα ερωτικό ανθολόγιο από
όλα όσα έχουν γραφεί για την αγάπη
και τα θεία δώρα της, το φίλι, το χαδι
κτλ. κτλ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΕΘΝΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΛΛΗΝΑΙΟΝ

**Η πρώτη
ΑΓΑΠΗ**

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

Ποιος μπορεί ν' αποφύγη το πεπρωμένο
του;
Τα πράγματα βάδιαν το δρόμο που εί-
χε όρισει η Μοίρα.
Όταν ο 'Αλέξης έμαθε απ' τη Μάρθα
τη στάσι που είχε τηρήσει ο Πάνος και τη
μεγάλη θυσία στην οποία δέχθηκε πρόθυ-
μα να υποβληθή, ένοιωσε τη χαρά να του
πλημμυρίζη την καρδιά.
— Είσαι δική μου πειά! της είπε σφίγγον-
τάς την πάνω στο στήθος.
Συγχρόνως όμως ένας στεναγμός του
ξέφυγε.
— Η Μάρθα υποψιάσθηκε.
— Γιατί δεν μου μιλάς; Τι έχεις; 'Ανοι-
ξέ μου την καρδιά σου.
— Δεν μπορούσε να της κρύψη το μυστικό
του. Επρεπε να μιλήσει να της πη όλη
την αλήθεια. Δεν ήταν ακόμα ένοχος δικό του
το φταίξιμο. Κι' ήταν ακόμα ένοχος φταίξιμο
μικρότερο απ' το δικό της. Γελασθηκαν
μικροί οι δυο. 'Ετσι το ήθελε η Μοίρα. 'Ανα-
κί' οι δυο.
— Σ' αντέχω, πρὸς τα χέρια της μέσα στα δι-
κά του και της διηγήθηκε το σύνδεσμο
του με τη Ντίνα.
— Γύριζε στους δρόμους σαν τρελλός,
συνέχισε. 'Αρρωστούσα. Έπεσα στο κρεβάτι,
τι με δυνατό πυρετό. Και θα πέθαινα. Σ'
αυτή την τραγική περίπτωση της ζωής μου
μου έστειλε ο Θεός πολλά καλά. Ένα καλό
αγγελό, Μάρθα. Μία νέα, μία γλυκεία και
καλόκαρη 'Αμερικανίδα. Τη Ντίνα... 'Ε-
τσι την λένε. Μου φέρθηκε σαν μητέρα.
Μου παραστέθηκε σαν γυναίκα μου. Πο-
λέμισε με το χόρο και τον νικησε. Με
γλύτωσε από τα νύχια του. 'Η ευγνωμό-
σύνη μου γι' αυτή ήταν μεγάλη. 'Ημουν
άλλωστε μόνος πειά στον κόσμο. Σε νό-
μιζα νεκρή. Τη συμπαθούσα... γιατί να σου
το κρύψω;...
— Η Μάρθα κλάμιασε.
— Με τρεμάμενη φωνή ρώτησε:
— Και... την παντρεύτηκες;
— Όχι. Μάρθα.
— Η Μάρθα αναστέναξε μ' ανακούφιση.
— Της υποσχέθηκες γάμο;
— Ναί. 'Αρραβωνιαστήκαμε... Με συγχω-
ρείς, Μάρθα;
— Να σε συγχωρώ; Γιατί. Το δικό μου
το λάθος είναι μεγαλύτερο. Είσαι άπολυτα
δικαιολογημένος.
— Είσαι πολύ καλή, Μάρθα!...
— Η Μάρθα προσπάθησε να τον παρηγο-
ρήσει:
— Μην κάνης το θάρρος σου. Θα της
γράψης... Θα της γράφουμε, 'Αλέξη. Θα
της διηγηθούμε την τραγική της ζωή
μας και θα μās πιστέψη και θα σε συγχω-
ρήσει αφού είναι τόσο καλή όπως λες. Ναί,
ναί, αυτό θα γίνη. Όπως έγινε με τον
Πάνο.
— Ο 'Αλέξης έγινε καλά, βγήκε απ' το
νοσοκομείο, ξαναγύρισε κοντά στη γυναί-
κα του. Πόσο ήταν ευτυχισμένος! Τώρα
πειά! Είχαν την εντύπωση πως είχαν πέ-
θανει και ξαναγύρισαν απ' τον Άλλο Κό-
σμο, ότι τους αναστήσε το λόγο του. Δεν
'Ο Πάνος κράτησε το λόγο του. Δεν
έφερε κανένα εμπόδιο για την έκδοσή του
διαζυνίου.
ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Παραμονή Πρωτομηνιάς. 'Ο μικρός κη-
πος της Μάρθας είναι φουντωμένος. Τα
τριαντάφυλλα σκροπίζουν μέσα στον ήλιο
την πιο μελωδική τους ευωδιά.
Στον κήπο κάθεται όλη η οικογένεια.
Το σούρουπο βάφει χρυσαφίες τις άντικρυ.

νές στενές, και τα τζάμια της άπέναντι
πολυκατοικίας.
— Μάρθα, λέει ο 'Αλέξης, που είναι τώρα
πια νομικός σύζυγός της πάλι. Ξέχασα
να σου πω κάτι. Παρήγγειλα στον Πάνο
ναρθή να περάσουμε μαζί αυτή τη βρα-
δυά.
— Η Μάρθα σκάνει τα μάτια της τρομα-
γμένη.
— Δέχθηκε; ρώτησε σιγά.
— Δίπασε, μά δέχθηκε. Τι λές; Έκανα
καλά;
— Είσαι καλός, 'Αλέξη. Κοντά σου όλοι
οι άνθρωποι γίνονται καλοί.
— Δεν έχω τίποτε να φοβηθώ από τον
Πάνο, έ, Μάρθα;
— Τού πήρε το κεφάλι μέσα στα δυο της
χέρια.
— Κύτταξε με στα μάτια, αναπνέμε μου.
δοντιάζει ποτέ πως είναι δυνατόν να
σκεφθώ άλλον άνδρα;
— Φιλήθηκαν κλεφτά, κι' ένοιωσαν τις
καρδιές τους να χτυπάνε στον ίδιο ευτυ-
χιμένο ρυθμό.
— Την άλλη στιγμή άνοιξε η καγκελλόπορ-
τα. Διστακτικά, με βήμα άργό προχώρησε
ο Πάνος.
— 'Ηρθαι είπες απλά.
— Πήνε κοντά του η Μάρθα. Ήταν η πρώ-
τη φορά που συναντιόνταν μετά το διαζύ-
γιο. Κυττάθηκαν εγκάρδια στα μάτια. Και
ένιωσαν κι' οι δυο τους μία ήρεμη χαρά,
που μπορούσαν να κυττάσουνε έτσι, χω-
ρίς πάθος και χωρίς μίσος.
— Η Σόφη φτερουγίζε σαν πεταλούδα α-
νάστροφη και έφερνε διάφορα κεράσματα.
Το γελοίο της έκθευρο, γάρναρο, πλημ-
μύριζε τον άνθισμένο κήπο.
— Η μητέρα της καθόταν σοβαρή παρά-
μερα. Δεν ήξερε κι' η ίδια πιά αν έπρεπε
να χαρή ή να στενοχωρηθή.
— Παράξενη νενιά! ψιθύριζε μέσα της.
Τι εύκολο που τα κανονίζουν τα ζήτμα-
τα της καρδιάς τους! Άλλοτε, όλη αυτή
η ιστορία θα κόστιζε πολλά δάκρυα, κι' τ-
σως και αίμα! Τι παράξενη νενιά!...
— Κι' αλήθεια όλα πήγαν καλά. Και δεν
άργησε να φτάση κι' απάντησι της Ντίνας
απ' την 'Αμερική, με τη συγγνώμη και χί-
λιες εγκάρδιες ευχές.

ΕΛΕΟΣ

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΣΙΩΝΙΣΜΟΥ

Τα μεγάλα σχέδια του Ρ.βουάρ

Τα αλχημικά γεγονότα της Παλαιστίνης
άσασχολούν ακόμη όλο τον κόσμο. Κανείς δεν
μπορεί να προβλέψη ποθ θα καταλήξη ο αγώ-
νας των 'Εβραίων, για να δημευρήσουν ένα
δικό τους κράτος στην Παλαιστίνη. 'Ελάχιστοι
έξερουν ωστόσο ότι η «σιωνιστική» αυτή κίνη-
ση αποτελεί πραγματικότητα του παλαιού σχε-
δίου ενός Γάλλου κατασκευαστή.

— Ο τυχοδιώκτης αυτός λεγόταν Ριβουάρ, κι'
έζησε μια ζωή πολυτάραχη, στα χρόνια του
Μεγάλου Ναπολέοντος. Ήταν πρώην αξιω-
ματικός του ναυτικού, τύπος ενδιαφέρον και
άνηστος, γεμάτος ιδέες πολυπολικές, κι' εξω-
φρενικές. Ενδιαφερόθηκε ζωηρά για τους 'Ε-
βραίους, που ήσαν τελείως περιφρονημένοι στην
εποχή του. Αυτό φερόλετο στο ότι αγάπησε
μια κοπέλλα πλούσιας Ισραηλιτικής οικογενεί-
ας και... παρέστησε κι' ο ίδιος τον 'Εβραίο,
για να πείση την οικογένειά της να του την
δώση! 'Απ' το σημείο αυτό, άρχισε να δου-
λεύη η ζωηρή φαντασία του. 'Επρότεινε π. χ.
στο Ναπολέοντα να ιδρύση ένα είδος «Πεί-
πτης Φάλαγγος» από τους 'Ισπανούς και Πορ-
τογάλλους 'Εβραίους, για να εξασφαλίση την
τροφοδοσία των γαλλικών στρατευμάτων στην
'Ισπανία και να τα βοηθήση μυστικά στην π-
λη τους με τους 'Ισπανούς καλόνεους. Τον
βεβαίωσε ακόμη ότι θα μπορούσε να σχημα-
τίση αρκετά συντάγματα πολεμιστών, αν στρα-
τολογήσει τους 'Εβραίους της Εδράτης.

— Όλα αυτά όμως ήσαν μικροπράγματα έμ-
πρὸς στο μεγάλο σχέδιό του: Είχε καταλάβει
τη σπουδαιότητα, που απέδιδε ο Ναπολέων
στις χώρες της Ανατολής, στο όνειρό του για
την κατάκτηση του κόσμου, Σκόπευε δηλαδή
να κινή τη Συρία και την Παλαιστίνη για
γαλλικό φρούριο της ανατολικής Μεσογείου. 'Ο
Ριβουάρ λοιπόν σκέφθηκε πως είχαν να πε-
ράσει αυτόν τον αναστατικό, να χρειάζονταν γι'
αυτό ν' αναστήσει το Ιουδαϊκό έθνος, να εν-
καταστήσει σταθερά στις δυο αυτές χώρες, να
τις κάνει γαλλικά προτεκτοράτα κι' έτσι να
θέση τις βάσεις της επικρατησίας του Ναπο-
λέοντος στην Ανατολή.

— Ήταν ένα είδος σιωνισμού, αλλά με όστε-
ροθυμία. 'Ο Ριβουάρ δεν ενδιαφερόταν για
την έθνική ανεξαρτησία των 'Εβραίων, αλλά
για τα συμφέροντα της Γαλλίας. 'Οπωσδήπο-
τε, το σχέδιό του δεν εαρισμόθηκε ποτέ. Ίσως
ο άουρως Φουαί το πέταξε σε κάποιο συρτά-
ρι, γεμάτο με άλλα παρόμοια όνειρα και δεν
το έλαοθυμήθηκε πιά.

Δοκιστράτηγος Βοναπάρτης, σύμφωνα με την
κατάθεσι δού Γάλλων άνωτέρων αξιωματικών,
οι οποίοι είχαν παρακολουθήσει αυτή τη συγ-
κινητική σκηνή, πληγωμένοι και εαπωμένοι
έκει κοντά, φώναζε τον νεαρό αλλητή, και του
είπε μπροστά σ' όλη την παράταξη:
— Στά νεαρά σου στήθη χτυπάει καρδιά γί-
γαντος, στρατιώτα-αλλητή, Ντυμπρέγυ! Τη-
σες με την πρόξή σου τα τέκνα της Γαλλίας,
κι' από σήμερα είσαι δεκαετής... 'Ιδού κι
ένας επίχρυσος αλός, δώρο μου προσωπικό σε
σένα!...
— Στά 1803, ο Ντυμπρέγυ ήταν λοχίας, και
στά 1805 — προδιδόμενος εν τῷ μεταξύ για
άνδραγαθίες του στις μάχες — γύρισε απ' το
'Αούστερλιτς στο Παρίσι, με το παράσημο της
Λεγεώνας της Τιμής και με τις έπιμοδες του
υπολογαού των επίλεκτων της Αυτοκρατορι-
κής φρουράς!
Τις πενιχρές του οικονομίες θέλησε να τις
δώση στη μητέρα του, η οποία τον καμάρωνε
και τον καταφιλούσε.
— Δεν έχω πια το φτωχικό μαυδάκι που
ήξερες, και το οποίο μās άρχισε για μόνη μας
περιουσία ο μακαρίτης ο πατέρας σου, του εί-
πε εκείνη. Έχω ένα ολόκληρο έργοκαίο τεχ-
νητών φτερών και μαλλιών, κι' είμαστε πλού-
ιοι, παιδί μου, τώρα!...
— Πάς;... Έκαμε κατάληκτος ο νεαρός
ξίωματικός.
— Το όρελουμε σε σένα, άσπασμένο μου
παιδί... Κάποιος κόμης Ρουπτελέν, τον οποίο
κάποτε θα εδωργήσε φαίνεται, μου έστειλε
μεγάλα χρηματικά ποσά απ' τη Βιέννη...
— Τα δέχτηκες; ρώτησε ο νέος με στενο-
χώρια.
— Ναί, γιατί μās τα παρουσίαζε ως χρέη
παλαιών οφειλετών μας άριστοκρατών, οι όποιοι
είχαν φύγει απ' τη Γαλλία μετά την έπα-
νάστασι... Μά όταν έμαθα την αλήθεια, ήταν
άργα πιά για ν' αρνηθώ...
— Στη μάχη της 'Ιένας ο Ντυμπρέγυ έγινε λο-
χαγός, του θρελιδανό ταγματάρχη, και στο
ίδιο το πέδιο της μάχης του Βάγκραμ ο Να-
πολέων τον προδίδασε σε συνταγματάρχη.
— Μά ήρθε εν τῷ μεταξύ κι' η συμφωνία της
Ρώσας, Κι' έτσι, στις 23 'Ιανουαρίου του
1813, μια πένθητη φαλαγγ Γάλλων αξιμαλώ-
των έβριπε στην Πετρούπολη, με συνοδεία
έξαοριωμένων Ρώσων στρατιωτών.
— Ήσαν 130 άνωτεροι, και καλύτεροι αξιω-
ματικοί, και 2.420 στρατιώτες.
Την άλλη μέρα το πρωί, ένας έφιππος ύπα-
σισης του διοικητού της Πετρούπολης, έφτα-
σε στο κατάλυμά, το προαρισμένο για τους
αχμαλώτους αξιωματικούς.
— Ποιος από σάς, κύριοι, φώναζε χαιρετών-
τας στρατιώτες τους άνδρείους εκείνους άλλ'
άτυχους νικημένους, είναι ο συνταγματάρχης
'Ιωάννης Ντυμπρέγυ; Ρητή διαταγή του κ. δι-
οικητού να με ακολουθήση άμέσως!...
— Έγώ, λοχαγέ!... είπες ο Ντυμπρέγυ και
τον άκολούθησε.
Κατέβηκαν μαζί στην αλλη του οικοδομή-
ματος, καθάλαίκεμε κι' αυτός ένα θουμιάτο
άλογο, κι' έφτασαν μπροστά σ' ένα μεγαλο-
πρεσβύτερο μέγαρα.
— Νομίζοντας πως όνειρεύεται ο νεαρός συν-
ταγματάρχης — ήταν τότε μόλις 35 χρόνων —
άκολούθησε τον καμαριέρη.
Μία νεαρή γυναίκα, θαυμασία ξανθής καλ-
λονής και με πνεύμη τοαλέττα, τον περιέ-
νε εκεί όρθη. Χαμογελάοντας του άγγελικά και
με κρυφό θαυμασμό για το λυγρό παράστη-
μά του και την άνδρική του καλλονή, του ά-
πλωσε το λευκό της χέρι. Κι' ενώ ο Ντυμ-
πρέγυ το φιλούσε, εκείνη του ψιθύρισε:
— Είμαι η κόμισσα 'Ελισάβετ Κορμανώφ,
χίρα του στρατηγού μεγιότανος της Φινλαν-
δίας... Διησθή... άδελφού του κόμητος Ρου-
πελέν... Σας θυμίζει τίποτε, κύριε, αυτό;
— Μοι θυμίζει τον ευεργέτη της οικογενείας
μου, κυρία κόμισσα! είπες με άσρότητα και
με συγκίνηση ο Ντυμπρέγυ.
— 'Εστω!... Έκαμε εκείνη, όπὸ τον όρο δ-
μως να παραδεχθής ότι και σε μās το όνομα
'Ιωάννης Ντυμπρέγυ θυμίζει τον πιο ήπιον
κό και τον πιο μεγαλόψυχο άνδρα, απ' όσους
ο κόμης άδελφός μου κι' εγώ γνωρίσαμε στον
κόσμο!...
Αυτά μονάχα τα λόγια άλλάξαν στην πρώ-
τη συνάντησή τους οι δυο εκείνες διαλεκτές
ψυχές. Κι' αυτό, γιατί άμέσως φάνηκε στο
κατάφωτο ο Οδύγρος συνταγματάρχης, ο όποιος
άφηκε τώρα στην ιδιαιτερή κι' όχι μάχη —
σύμφωνα με την όπισθεσί του — υπηρεσία του
Τσαρού.
Οι δυο παλαιοί γνώριμοι ριχθήκαν ο ένας
στην άγκαλιά του άλλου, κι' ενώ η κόμισσα
άποσπάρων για να δώση διαταγές για το γεύ-
μα, έκείνη άντήλασαν τις έντυπσεις των
ύστερα από τόσων χρόνων περιπετειώδη ζω-
ή! Ο Ντυμπρέγυ φιλοξενήθηκε κατά το διστί-
μα της αχμαλώτισής του, στο μέγαρα της κο-
μήσης Κορμανώφ. Ένα φλογερο άσθημα
άνασπώθηκε στις καρδιές τους και άφρότερα
τέλεσαν τους νύμους των. Κι' όταν στά 1836
πέθανε ο Ντυμπρέγυ, τον άκολούθησε στον τά-
φο κι' η λατρευτή του 'Ελισάβετ.

ΝτΥΜΠΡΕΪΤ

**Η ρωμαντική ιστορία
ένος γενναίου
πολεμιστού**

— Η μάχη του Μαρέκω είχε κριθή πιά. 'Η
άπροσδόκητη άφίξις του Γάλλου στρατηγού
Ντεζαί, άπέσπασε τη νίκη απ' τα χέρια του
Αυστριακού στρατηγού Μέλα, και την χά-
ρισε όριστικά στον άριστράτηγο των Γάλλων,
Ναπολέοντα.

— Στάσου, συνταγματάρχα, ή σ' εαίω!...
Αυτή την έκφραστική άπείλη, έξεστώσις ένα
μερόκιό μόλις 17 χρόνων, αλλητής στη μου-
σική της 9ης ήμιτετραρχίας των Γάλλων θωρα-
κοφρών του Ντεζαί, έναντιον ενός έφιππου
Ούγγρου συνταγματάρχου του έπιτελείου του
Αυστριακού στρατού, που προσπαθούσε να ξε-
φύγη από την αχμαλώσι, όστερα από την
καταστροφική ήττα των όμοειώνων του.
— Ο συνταγματάρχης σκλήθηκε και γύρισε π-
σω. Ο νεαρός αλλητής τον σημάδεψε με την
τρομερή καραμπίνα του καταστήθης.
— Είμαι αχμαλώτός σου, φίλε μου!... του
είπες θλιβερά εκείνος, σ' έξορκίζω όμως να μ'
άκούσης μία στιγμή... Έχεις μητέρα;... την
αγαπάς;...
— Έχω και την λατρεύω μάλιστα, συνταγ-
ματάρχα!...
— Κι' εγώ επίσης έχω, και επίσης την λα-
τρεύω!... Σκέψου λοιπόν, ότι ή προσφιλέτε-
ρη για μένα στον κόσμο ύπαρξη αυτή είναι
έτοιμοθάνατη... Κι' ότι χθές έλαβα μία έπι-
στολή της, στην όποια με ίκεταίε να τρέξω
κοντά της, και να την φιλήσω για στενή φο-
ρά... 'Η στρατιωτική τιμή μ' έμπόδιζε χθές
να ζήτησα άδεία άπουσίας απ' το στρατό-
ρχη μου, γιατί σήμερα θα δύναναν — όπως και
δούκα — ή μάχη... Μά τώρα...
— Τώρα;... ρώτησε με άπορία ο αλλητής.
— Τώρα; φλάτζει το πράγμα, έξακολουθήσε
με συγκίνηση ο συνταγματάρχης. 'Η τύχη του
πολέμου δεν ελόγισε τα όπλα μās... Νίκη-
θήκαμε, είπαμε αχμαλώτες ός τη Βιέννη, για να δώ-
σεις να στρατολογήσώ με την άπορία της έλευ-
θέριας σας... Ποιος μού έγγυητά όμως ότι
σείς ο ταρινός αχμαλώτός μου, δεν θα στρέ-
ψετε πάλι τα όπλα σας εναντίον της πατρί-
δος μου, όταν αύριο — μεθαύριο τελείωση ή έκ-
πληρωσις του υλικού καθήκοντός σας;...
— Σού άρκει ο λόγος της στρατιωτικής μου
τιμής;... ρώτησε ο συνταγματάρχης. Σού άρ-
κίζωμαι, ότι επί τρία χρόνια δεν θα δεικνύω
στράτευμα έναντιον της Γαλλίας... Είμαι ο
κόμης Ρουπελέν, συνταγματάρχης των Οδύ-
γρων επίλεκτων, και δεν άδεται ποτέ το λόγο
μου ός στρατιώτη κι' επατρίστου!...
— Κι' εγώ είμαι ο 'Ιωάννης Ντυμπρέγυ,
στρατιώτης-αλλητής της 9ης ήμιτετραρχίας...
Είσαι έλευθερος συνταγματάρχα... Βασίλει-
α! στο λόγο της τιμής σας!...
— Φίλησε το γενναίοψυχο μερόκιό στα μάγου-
λα ο κόμης Ρουπελέν, τούδωσε το χρυσό άδα-
μαντοκάλλητο δαχτυλίδι του για ένθύμιο και
χαρισία...
Την έπομείνη, ο πρώτος ύπατος της Γαλλίας,

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ μηχανικός

Η σοφία της άρχνης

Κατά την εσβολή στην ηπειρωτική Εδράνη και την προέλαση τους προς Α-νατολάς, τα αγγλοαμερικανικά στρατεύματα έτυχε να φτάσουν σε ποταμία ξεχειλισμένη από τις βροχές, με τα νερά τους τόσο ορμητικά ώστε να κάνουν να κλυδωνίζονται υπερβολικά οι μεγάλες βάρκες των αεροπορικών. Πώς να περάσουν οι μηχανικοί τους μονάδες πάνω από μια βράσι τόσο κινητή;

Οι αξιωματικοί του μηχανικού έλυσαν στην περίπτωση αυτή το πρόβλημα, κλέδοντας το... προνόμιο ερπυστιγίας ενός εντόμου! Πραγματικά, όταν η άρχνη αντίληψη ότι ο δυνατός άνεμος απειλεί τη συνοχή του λόγού της, κρεμάει στις άκρες του περσόνια, που τον κάνουν με το βάρος τους σταθερότερον και πιο άνεκτο. Έ λοιπόν, κι οι αξιωματικοί του μηχανικού κρέμουν βαρέιες πέτρες στις βάρκες που παρουσιάζουν τη μεγαλύτερη στάθαια, κι ελδοπούν κατόπιν τους διοικητές των μονάδων ότι μπορούσαν να περάσουν πάνω απ' την άκνητη πλέον γέφυρα!

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι μηχανικοί δανείζονται εμπνεύσεις από την άρχνη. Η ίδια της κρεμαστής νέφους αποτελεί επίσης μίσην των τεχνικών έργων αυτού του γένους.

Έξ άλλου, ο κόμης Ζέπελιν, ο Γερμανός κατασκευαστής ηπαλοκυμμένων, γράφει στα απομνημονεύματά του ότι μελέτησε συστηματικά την τέχνη της άρχνης κι' ότι απ' αυτήν έμαθε την καταλληλότερη μορφή του εσωτερικού μεταλλικού σκελετού των αεροστάτων του, που έπρεπε να συνδυάζει μεγάλη άντοχη με όσο το δυνατόν μικρότερο βάρος.

Όταν ύφαινε το δίχτυ της, η άρχνη κάνει την κατασκευαστικότερη τεχνική εργασία. Ακολουθεί τους νόμους της μηχανικής. Μετρά, υπολογίζει, σάν τέλειος μαθηματικός, κι' εφαρμόζει άμεσα τους λογαριασμούς της. Συνήθως φτιάχνει πρώτα ένα τρίγωνο με τα μετωπικά της νήματα. Βρίσκει με απόλυτη ακρίβεια το κέντρον του, κι' απ' το σημείο αυτό τραβάει 19 ακτίνες, αποτελούμενες όλες από νήματα έντελης ίσου πάχους. Έτσι έχει δημιουργήσει το σκελετό του λόγού της. Τέλος, ενώει μεταξύ τους τις ακτίνες, με πολλά ενδιάμεσα νήματα, λεπτότερα απ' τα πρώτα.

Η ύλη αυτών των νημάτων είναι στερεότερη απ' το ατσάλι. Ένα ατσάλινο σύρμα, πάχους ίσου με το νήμα της άρχνης, έχει πολύ μικρότερη άντοχη απ' αυτό.

Μπορούμε να πούμε ότι το νήμα της άρχνης είναι το ίδιο πράγμα με το μετάνιο του μεταξοκόπλη. Και μάλιστα υπερτερεί απ' αυτό σε λεπτότητα και άντοχη. Παράγεται από ένα αδέντα της κοιλίας του εντόμου. Από μορφήν ύφους γλακατώδους, που στερεοποιείται μόλις βγεί στον αέρα. Κάθε έντομο έχει 3 ή 4 τέτοιους αδένες, τον καθένα με 1-

διατέρα έξοδο. Γιατί υπάρχει? ελδών εμπέδω άρχνης, και σε κάθε περίπτωση το έντομο χρησιμοποιεί το Α ή το Β είδος, παράγοντας το αυτόματος απ' τον αντίστοιχο αδέντα. Με άλλο τρόπο φτιάχνει π. χ. τον ιστό της γιά να πιάσει έντομα, με άλλο - όχι γλακάδες και κολλητικό σαν το πρώτο - ύφαινει τα μέρη που παραμένει η ίδια - με έλα-λο τυλίγει τα αυγά της, κλπ.

Συνήθως, μόνο οι θηλυκές άρχνες θρύνουν λόγους. Οι άρσενικές προτιμούν να εγκατασταθούν στις έτοιμες φωλιές των θηλυκών. Άλλωστε, η εγκατάστασή τους αυτή είναι προσωρινή, γιατί οι τρυφερές συζύγοι των τις σκοτώνουν μετά τις γαμήλιες περιπτώσεις! Έκτος απ' τις μύγες, οι άρχνες πιάζουν κι' άλλα μεγαλύτερα έντομα: σφήκες, ακρίδες, κλπ. Ακόμη και ποντίκια ή φείδια έχουν πιασθή σε λόγους μεγάλων άρχνων, που καταφέρνουν να σκοτώσουν κατόπιν αυτά τα ζώα.

Γιά μερικά είδη άρχνης, τα νήματα του λόγού χρησιμοποιούν και ως... τηλεφωνικά σύρματα! Η άρσενική πλησιάζει στην άρχνη του δίχτυ της θηλυκής και κάνει τα νήματα να πάλινται σαν χορδές. Στέλνει έτσι ένα μήνυμα στη θηλυκή, κι' εκείνη απαντά με τον ίδιο τρόπο, ως δτου... επέλδη η συνεννόηση και κλειστή το συνοικέσιο!

Το νήμα της άρχνης δεν έχει ως τώρα χρησιμοποιήσει πολύ απ' τον άνθρωπο, γιατί είναι δύσκολη η παραγωγή του. Αν δοκιμάσει κανείς να περιορίσει σ' ένα μέρος πολλές άρχνες, γιά να πιάσουν το «μετάξιν» τους, θα τις βδ'η ν' αλληλοτραβούν και να εξοντώνονται πολύ γρήγορα.

Όστόσο, στη Μαδαγασκάρη, κατασκευάζονται αεροστάτα από τέτοιο νήμα, παρμένο από ζωντανές άρχνες και στριμμένο κατόπιν σε κλωστή.

Κατά τον πόλεμο, 10 ή 12 ειδικόι αεροναυτοφόροι άνετρασαν τέτοια έντομα έκλεκτες ράτσας, γιά να συγκεντρώσουν νήμα εξαιρετικής ποιότητας, ομοιομορφο, στερό και όχι ελαστικό, που εχορησιμοποιείτο γιά τους αστρύρους οπτικών όργανων. Το καλύτερο νήμα αυτό το είδους παράγεται απ' τη εμαρμή χήρας, μια άρχνη μεγάλη, μαύρη, με σήμα κομπιού.

Αυτή μόνο η άρχνη είναι επικίνδυνη δηλητηριώδης. Όι άλλες έχουν βέβαια δηλητήριο, όχι όμως ισχυρότερο από της μέλισσας ή της σφήκας. Μάλιστα, σε ώρισμένες αφοσότητες, π. χ. σε ποσότητες της καρδιάς, το δηλητήριο της άρχνης δίδεται ως φάρμακο.

ΠΗΤΤΥ

ΤΑ ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ της άτομικής δόμβας

Ακόμη δεν έχει εξακριβωθεί αν τα αποτελέσματα της άτομικής δόμβας εξακολουθούν επί ένα χρονικό διάστημα μετά την έκρηξή της. Πάντως, όταν οι δημοσιογράφοι έπεσκέφθηκαν το μέρος του Νέου Μεξικού, όπου είχε γίνει η πρώτη δοκιμή της, φέρεσαν ειδικές γαλάντες πριν κατεθούν απ' το αυτοκίνητο τους, γιά να μη τυχόν κολήσουν από ναπουτίτα τους ραδιενεργοί ουσίαι του εδάφους και τους προκαλέσουν κατόπιν εγκαύματα.

Έξ άλλου, η εξέταση με ειδικά όργανα απέδειξε ότι υπάρχει πράγματι ραδιενέργεια σε διάφορα σημεία του κρατήρος της βόμβας. Κι' οι δημοσιογράφοι έπευσαν τότε να πετάξουν τα κομμάτια της κρουσταλιμένης γης, που είχαν πάρει μαζί τους ως ένδυμα. Όστόσο η βλαστικότητα δεν είχε καταστραφή άμεσα απ' την έκρηξη, δεν παρουσίασε κατόπιν καμιά αλλοίωση, που να φανερώνη επίδραση ραδιενεργών ουσιών.

Στη Χιροσίμα και στη Ναγκασάκι, οι βόμβες έσκαψαν πολύ φηλότερα στον αέρα, κι' έτσι ένα μεγάλο ποσοτόν ραδιενέργειας διασκορπίστηκε στην ατμόσφαιρα. Ο Όλλανδός γιατρός Γιάκομπ Βίνκ, που έτυχε να βρίσκει τότε φυλακισμένος στη Ναγκασάκι, άμφισβητεί τον ισχυρισμό των Ιαπώνων ότι όποιος υπήρξε άργότερα στην περιοχή όπου έξεργάγη η βόμβα προσβάλλεται απ' τη ραδιενέργεια. Πάντως, διαπίστωσε ότι πολλά απ' τα θύματα, που φονόντουσαν ότι είχαν γίνει έντελως καλά, παρουσίασαν έπειτα από 6-8 εβδομάδες πρήξιμα από έλκη, αιμορραγίες κάτω από το δέρμα, πυρετό, ταχυπαλμία και καταστροφή των λευκών αιμοσφαιρίων, που κατέληξε σε θάνατο.

Γυναίκες που κλέβουν ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ!

Περίεργα ήθη στη Νέα Γουίνεα

Σε ώριμμένες περιοχές του πλανήτη μας, την πρωτοβουλία στα έρωτικά ζητήματα δεν την έχουν οι άνδρες, αλλά οι γυναίκες. Όπως αναφέρει ο διάσημος Αμερικανός συγγραφέας Χαβέλοκ Έλλιν, ο νέος που θα τολμούσε στη Νέα Γουίνεα να κάνει μια έρωτική εξομολόγηση σε μια γυναίκα, θα γινόταν περιγέλως όλου του κόσμου και περισσότερο των νεαρών κοριτσιών, που τον θεωρούν τότε σαν ένα καλύτερο όν και δεν του επιτρέπουν πιά να λάβει μέρος στους χορούς και στις διασκεδάσεις των.

Γιατί το προνόμιο της έρωτικής κατακτίσεως ανήκει αποκλειστικά στις γυναίκες.

Η διαδικασία της έρωτοτροπίας είναι επίσης άρεκα περίεργη.

Η νέα που θέλει να κατακτήσει έναν άνδρα καταφεύγει στη συνδρομή μιας φίλης της και στέλνει μ' αυτή διάφορα δώρα, ιδίως φαγητά και κομμάτια από φτερά ή όστρακα, στον έλεκτό της.

Η αποστολή αυτή δώρων συνεχίζεται επί τρεις και περισσότερους μήνες, γιάτι ο άνδρας θέλει να είναι βέβαιος γιά τη σταθερότητα των αισθημάτων εκείνης που τον διεκδικεί γιά έραστή της.

Συμβαίνει πολλές φορές ένας νέος να δέχεται δώρα από περισσότερες γυναίκες, που συναγωνίζονται ποιά θα του στείλη τα καλύτερα.

Στο τέλος, ο νέος παίρνει την απόφασή του και λέει στη μεσάζουσα:

— Τα δώρα της Γιάμ μου άρεσουν. Η Γιάμ μπορεί να έλθω.

Η νέα προσκαλεί τότε τις φίλες της και ένα όλοκληρο ήμερονύκτιο γυρίζουν στους δρόμους, κάνοντας ένα θαμνοκυνηγό θάρυθο γιά να πανηγυρίσουν το χαρμόσυνο γεγονός.

Την τρίτη ήμερα, η νέα σολίζεται με φτερά και κομμάτια και πηγαίνει στην καλύβα του αγαπημένου της, που την περιμένει στην είσοδο, περιτοχιζόμενος από τους φίλους του. Εκείνη την εξέταζούν με μεγάλη προσοχή, λεπτολογούν την ανατομική της κατασκευή και εξυμνούν τα προτερήματά της.

Ο νέος είναι πάντοτε ελεύθερος να διώξει εκείνη που έρχεται να προσφέρει στον έρωτά του. Απ' τη στιγμή, όμως, που θα την όδηγησει μέσα στην καλύβα του, δεν έχει πιά κανένα δικαίωμα να εκφράση την ευχαρίστησή ή την δυσαρέσκεία του και είναι υποχρεωμένος να υποκύψει τυφλά στα καπρίτσια της φίλης του. Αυτή θα αποφασίσει πόσον καιρό θα μείνη κοντά του και αν θα φύγη έπειτα από μερικές ήμερες ή έπειτα από μερικούς μήνες, γιάτι, συνήθεστερα, αυτές οι συνθήκες δεν παρατείνονται περισσότερο από ένα χρόνο.

Οι αντίζηλιες μεταξύ άνερωστών είναι δλότελα άγνωστες στη Νέα Γουίνεα. Αντίθετα, είναι πολύ συνηθισμένα τα έρωτικά δράματα μεταξύ γυναικών που διεκδικούν τον ίδιον άνδρα.

Η... κρυψία του έρωτικού πολέμου γίνεται με την αποστολή ενός δοντιού ζώου από την μια αντίπαλο στην άλλη.

Συνήθεστερα, όμως, δεν θρύνουν στο έγκλημα, αλλά περιορίζονται σε μικρότερες βιαιοπραγίες, όπως είναι η παραμόρφωση του προσώπου με τον χυμό ενός δηλητηριώδους φυτού ή η άποκομή του άκρου των μαστών.

Ένας άλλος τρόπος έρωτοτροπίας είναι ο εξής: Η νέα πηγαίνει ένα βράδυ ολόγυμνη στην καλύβα του έλεκτού της και μένει εκεί αμίλητη ως που εκείνος να την φωνάξη κοντά του.

Οι επίσκεψεις αυτές μπορούν να παραταθούν επί ένα ή περισσότερους μήνες, εντός αν ο νέος, έλδοντας να δείξη ότι του είναι ανεπιθύμητες, κρεμάσει έξω από την πόρτα του ένα στεφάνι από φύλλα (τάρο). Η νέα δεν έχει τότε το δικαίωμα να ξαναγυρίσει.

Ένα πράγμα που έκανε έντύπως σ' όλους τους περιηγητές που έπισκέφθηκαν τη Νέα Γουίνεα είναι ότι οι άνδρες είναι περισσότερο ντυμένοι από τις γυναίκες. Έννοείται ότι δλη η ένδυμασία των αποτελείται συνήθεστερα από μερικά φτερά πουλιών στο κεφάλι και από ένα περιδίο που είναι κλωμένο από το εσωτερικό φλοιό διαφόρων δένδρων, γύρω από τη μέση. Κανένας άνδρας δεν θα τολμούσε να εμφανισθή ποτέ χωρίς αυτό το νερσίωμα. Αντίθετα, οι γυναίκες εμφανίζονται πολλές φορές ολόγυμνες, χωρίς να παίρνουν καμιά προφυλακή. Μόνον όταν άρχίζουν να γερνάνε και κατασκάνουν έρωτικά τα έρωτικά όπλα - πράγμα που συμβαίνει έδω μεταξύ της ηλικίας που είναι ζύο και είκοσι πέντε χρόνων, γιάτι οι γυναίκες της Νέας Γουίνεας είναι πολύ πρόωγες - αποφορρίζουν να κολύβουν μερικά μέρη του σώματός τους, ίσως γιάτι η θέα των δεν είναι πιά καθόλου ευχάριστη.

Στη Νέα Γουίνεα είναι επίσης πολύ συνηθισμένες οι απαγωγές νέων, από γυναίκες που έπιθυμούν να τους έχουν γιά έραστές των. Στην περίπτωση αυτή, η έρωτευμένη νέα, βοηθούμενη από τις φίλες της, κλέβει τον έλεκτό της και τον πηγαίνει σε μια σπηλιά ή σε μια άπομνη καλύβα μέσα στο δάσος, όπου τον κρατάει ως που η σελήνη να εαναγυρίση στην ίδια φάση, που βρίσκεται κατά τη στιγμή που τον έπρεπε, δηλαδή επί τέσσαρες περίπου εβδομάδες. Έπειτα από το διάστημα αυτό, ο νέος είναι ελεύθερος να φύγη.

ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟΥΓΚΣΤΕΝΙΟΝ στη «Κοιλιάδα του Θανάτου»

Οι κίνδυνοι στην ζούγκλα της Βιρμανίας

Έδω και λίγα χρόνια, το τουγκστένιον ή βολφοσμίον δεν είχε καμιά αξία. Ήταν ένα σκληρό και δύσπηκτο μέταλλο, που το χρησιμοποιούσαν κάποτε γιά την κατασκευή ενός εξαιρετικού άνεκτικού χαλκού.

Σήμερα όμως όλα τα έργασία που φτιάχνουν ηλεκτρικούς λαμπτήρας άναράζουν σε ύψηλες τιμές το τουγκστένιον. Απ' αυτό γίνονται τα λεπτά σύρματα που βρίσκονται μέσα στους λαμπτήρες και που πυρακτώνονται από το ηλεκτρικό ρεύμα και φωτίζουν.

Κι' έτσι το βαρύ και γκριζό αυτό μέταλλο θεωρείται πολύτιμο και άπαρχουν στην έπιση μας άνθρωποι που ριμκινόμενοι τη ζωή τους γιά να βρουν άγνωστα κοιτάσματά του.

Στη μυστηριώδη ζούγκλα της Βιρμανίας, υπάρχει άφθονο τουγκστένιον, όπως έχουν εξακριβώσει οι ειδικοί, αλλά οι κίνδυνοι γιά την έξερευνησή του υπερόφους είναι τόσο μεγάλοι, που οι περισσότεροι από τους τολμηρούς έξερευνητές αφήνουν εκεί κάτω τα κόκαλά τους.

Το περίεργο τώρα είναι ότι το πιο τρομερό απ' όλα τα άγρια θηρία αυτής της ζούγκλας δεν είναι η περίφημη «βασιλική» τίγρις, αλλά ένα μεγάλο ελάφι με φοβερά κέρατα, που λέγεται εταόμπα.

Το ελάφι αυτό δεν σκοτώνεται εύκολα, γιάτι γάγεται σαν άστρατη μόλις αντίληψη τη μυρωδιά του κυνηγού. Μόλις όμως βρεθή μακριά από αυτόν, αλλάζει ταχτική και γυρίζει πίσω. Και τότε άρχίζει να παρακολουθή ύπουλα κι' άθρομα τον κυνηγό. Τον άκολουθεί όπου τον θέλει, αλλάζει όποιονηδήποτε δρόμο, αλλάζει και μόλις βρή την κατάλληλη στιγμή, χυμεί από πίσω του με άστρατη ταχύτητα και τον τινάζει στον αέρα με τα κέρατά του.

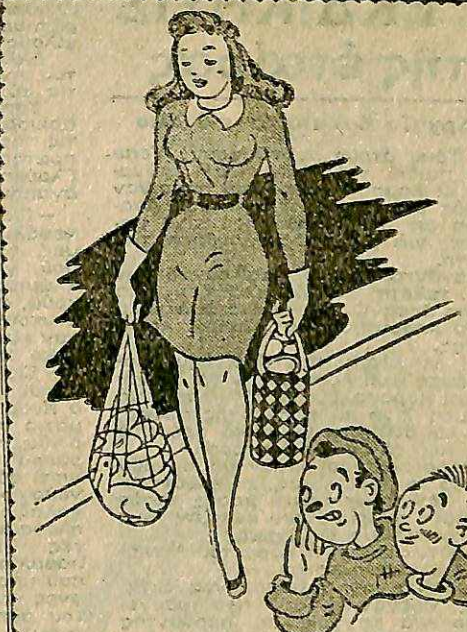
Έπειτα, όταν ποδοπατή καλά το θύμα του και βεβαιωθεί ότι είναι πιά νεκρό, το έγκαταλείπει και άπομακρύνεται ευχάριστημένο.

Αλλά και οι βέλλες της βιρμανικής ζούγκλας είναι εξαιρετικά επίφοβες. Μερικοί έξερευνητές, εμπνόντες το πρωί, έλδαν το σάμα τους γεμάτο από 1.200 ή 1.800 βέλλες! Μέχρις εκείνης της στιγμής δεν είχαν αισθανθή τίποτα, μα τ' άπερίμεπτα μαρτύρια άρχίζουν όταν βλήσουν να έκολληθούν από πάνω τους αυτές τις βέλλες. Οι πόνοι είναι άυπόφοροι, έπασκομυθεί μενάλος πυρετός και τις περισσότερες φορές έρχεται ο θάνατος.

Παρ' όλα αυτά, έχουν βρεθή μέχρι σήμερα αρκετά κοιτάσματα τουγκστένιον και υπολογίζεται ότι θα άνακαλυφθούν και άλλα πολλά, όπως ακριβώς συμβαίνει και στην «Κοιλιάδα του Θανάτου» της Καλιφορνιας.

Γιά να φάσση κανείς εκεί, ξεκινάει από το Λος Άντζελες, διασχίζει δύο ήμερες την ήρημο του Μοχάβε, κατό τη μήκος της Σιέρρας Νεβάδας και φθάνει τέλος σε μια από τις πιο άτασιες περιοχές του κόσμου, σ' ένα από τα πιο θερμά βλακασμένα της γης, που βρίσκεται εκατό μέτρα κάτω από την έπιφάνεια της θαλάσσης.

Στις άκρες αυτής της έπιφάνειας οι κινηματογραφικές εταιρείες του Χόλλυγουντ έγυρίζουν τα «αφρικανικά» φιλμ τους... Οι έξερευνητές του τουγκστένιον μπαίνουν στην «Κοιλιάδα του Θανάτου» από βραχώδη μονοπάτια, σφαιρικά μέσα πριν από δεκάδες χρόνια από τους χρυσόψους. Πουθενά δεν υπάρχει το παραμικρό ίχνος βλαστήσεως. Υότερα από τεσσάρων ήμερών ταξείδι σ' αυτή την έκαλάση της έπας οι έξερευνητές βλέπουν κατάπληκτοι μπροστά τους μια μεγάλη πόλη με ξενοδοχεία, μπαρ, έκκλησίες και τράπεζες. Μά πάλι 80.000 κατοίκων. Μά δεν υπάρχει εκεί ψυχή ζωντανή! Η πόλις είναι έρημη. Τη λέμε Σκιούρ και την είχαν χτίσει οι χρυσόψους, όταν σ' επυρετός του χρυσού στην Καλιφορνια είχε φθάσει στον παρασυσμό του. Όταν κατόπιν έξηπληθήκαν τα χρυσωρυχεία κι' έλειψε το νερό, η Σκιούρ άπονεκρώθηκε. Ο μόνος κάτοικός της σήμερα είναι ένας...

ΦΡΟΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΟΥΣΤΑ

—Τι προτιμάς, ρε; Τη δεξιά της τσάντα ή την αριστερή;
—Το κέντρον!

ΤΟΜΑΣ ΝΤΑΡΙΝΚ

ΕΤΣΙ ΖΩΗ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ (αόδο-ρά): Δεν αισθάνομαι τώρα πιο ζεστό; ΕΚΕΙΝΗ: Ού!... (Κυτίζοντας προς τον τοίχο). Τι φάιο βουνό!... Τι φάτα είναι αυτά κεί πάνω κοντά στα χιονία! ΕΚΕΙΝΟΣ (το ίδιο): Έκει πάμε!... (Φωνάζει). Γιώργη!... Τού σωφέρ μας φωνάζει! Στάσου λιγάκι εδώ!... Άκου, παιδί μου, τις καμπάνες!... Θράνουμε στην ώρα!... Επάνω στην ώρα!... (Φωνάζει). Προχώρα, Γιώργη!...

ΕΚΕΙΝΗ (στο κορψίωμα του ένθουςιασμού): Έχω μια άνυπομονησία!... Τι περίφημη νύχτα, τι άστροφωγία!... Τι καθαρός ο άέρας του βουνού!... ΕΚΕΙΝΟΣ (έντονα): Κατέβα, παιδί μου!... Πρόσεξε γιάτι τα χιονία είναι στρωμένα σε καλύτερι!... γλυτρούν!... Κύττα τώρα!... Τι φως έχει γύρω από το μικρό καμπαναριό!... Κόττα τους μικρούς πύμψους Άγγέλους, που κρατούν το σκοινί της καμπάνας και κτυπούν!... Άκου το ύπεροχο τραγούδι τους!... ΕΚΕΙΝΗ (σ' έκσταση): Ουράνια μελωδία!... Άκούω τα φτερά τους!... Άκούω τις φλογέρες των βοσκών!... το τραγούδι που σιγίζει με τών Άγγέλων!... «Δόξα έν Υψίστοις Θεώ... και επί γης ειρήνη!...»

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έμπα πρώτη στην έκκλησία!... Τι όπλοινες οι μορφές των άγιων!... Τι φωτεινά τα καντήλια και τα κεράκια!... Κύττα το Χριστούλη πάνω σ' άχυρά!... Κύττα τους μάγους με τα μακριά γένεϊα!... Και το άστρο!... ΕΚΕΙΝΗ (γονατίζοντας, σ' έκσταση): Είναι άληθινό!... Ευχήκε απ' το παραθύράκι του δόλου!... Τι φως!... Δέ μπορεί να τ' άντικρύσω!... ΕΚΕΙΝΟΣ (γονατίζοντας): Καλώς ήρθες, Κύριε, στην αμαρτωμένη έτοιμη γη!... Βάλε καλωσύνη!... και ταπεινώσωνη στην καρδιά των ανθρώπων!... Και διάξε τα πνεύματα του σκοταδίου!... (Σ' έκείνη). Άγάπη μου!... Ποτέ δε μνη έσναίδη ο κόσμος την φανταστική αυτή δυστυχία!... (Τη φιλεί).

ΕΚΕΙΝΗ (οπκώμενη): Σ' ευχαριστώ γιά την ώρα έκδρου!... Πάμε τώρα, λατρεία μου στο παιδί!... Όλα τα θυσάσαμε στον έρωτά μας, γιά να το φέρουμε στον κόσμο!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάμε!... (Προχωρούν άγκαλιασμένοι προς την κρεβατοκάμαρα). Σγά!... στις μύτες των ποδιών!... ΕΚΕΙΝΗ (άνοιγνη την πόρτα. Στην κόνεια ένα ρόδινο μωρό κοιμάται με τις γροθιές του στο στήθος): Δεν είναι σάν τ' άγγελούδια που κτυπούν την καμπάνα;... Μωρό μου!... (Το φιλεί).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκόβει το φιλεί): Πουλάκι μου!... (Φιλώντας τώρα κι' εκείνη). Και του χρόνου!... ΕΚΕΙΝΗ (σφινγόντας τον στην άγκαλιά της): Και του χρόνου!...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΛΑΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ τῆς ἑταίρας

Ἀρχαῖο δραματικὸ εἰδύλλιο

— Τόπο στὸν νεονόμους! Τόπο στὰ παιδιά τοῦ Μενoitίου! ἐφώναζαν οἱ λαμπροφύροι πού πηγαίνουν μπρὸς ἀπ' τὴ γοηλτικὴ πομπή, ἀνάμεσα ἀπ' τὸν κόσμο πού εἶχε μαζεστῇ γιὰ νὰ παρακολουθεῖ τὴν εορτή.

Πενήντα τραγουδιὰ συνώδευαν τὴν τελετὴ καὶ δώδεκα ζευγάρια βῦδια ἐξορῶσαν τὸ νυφικὸ ἀσπὶς πὺρ μέσα καθόντουσαν ἡ Γλαῦκη καὶ ὁ Νικίας.

Οἱ γυναῖκες τῆς Κορίνθου, μαζεμένες ἐκεῖ ἐμακάριζαν τὸ ζευγάρι καὶ παρακαλοῦσαν τὸν ἀνεμὸ νὰ σπύρει λίγο τὸ πέγλο τῆς νύμφης, γιὰ νὰ δοῦν τὸ θελκτικὸ πρόσωπό της, πού τὸ ρόδιζε ἡ ντροπή.

Τὰ ἀστέρια ἀργούσαν νὰ φανοῦν ἐκεῖνὸ τὸ βράδυ, λές καὶ φοβόντουσαν μὴν κλωμιάσουν μπρὸς τοὺς χιλιᾶδες πυροὺς πού φωτίζουν τοὺς εὐτυχιμένους συζύγους.

Εὐτυχισμένη ἡ κόρη τοῦ Μενoitίου! ἔλεγαν μερικοί.

— Ἀκόμα πὺρ εὐτυχιμένος ὁ Νικίας! ἔλεγαν ἄλλοι, πού φεύγει σὺν τῇ τῆς Σικελίας, πέρνοντας μαζί τοῦ τέτοιου θησαυροῦ!

Ἡ συνοδεία πληθαίνει τώρα στὸ σπῆ, τοῦ γαμπροῦ, πού ἴπταν ὀλισμένο μετὰ κλωμάρια θάφνης κι' ἑλπίδας.

Ἡ μητέρα τῆς Γλαῦκης ἤπικε πρῶτη, κρατώντας τὴ νυφικὴ λαιμόδεμα, γιὰ νὰ ὀδηγήσῃ τὴν κόρη της, ὅταν ἐξαφνικὰ φάντασμα ἀπαίσιο — παρουσιάστηκε ἡ ἑταῖρα Λυκίσκη.

— Κατὰ! μουρμούρισε, κουνώντας ἀπειλητικὰ τὸ κεφάλι της. Κατὰ στὸν ἐπίσκοπο!

Καὶ ἤπικε μετὰ ὅλο τὸ πλῆθος στὴν οὐλή.

Ἦταν ἀγνὴ ἀκόμα καὶ ὠραία ἡ Ἀκάστη, ὅταν τὴν συνάντησε ὁ Νικίας, πού μόλις εἶχε φθάσει στὴν Κορίνθο.

Ἦταν ἀγνὴ καὶ ὠραία, ὅταν ὁ ἀπίστος Σικελιώτης, πού εἶχε βοηθήσει ἐκεῖ, περμένοντας νὰ ὀσμώσῃ τὴν τρικυμία, τῆς ὀρκίστηκεν στὸν θεὸν παντοτεινὴ πίστι κι' ἀγάπη.

— Ἄν ξεχάσω ποτὲ τοὺς ὄρκους μου, τῆς ἔλεγε, νὰ μὴν ξαναδοῦν τὰ μάτια μου τὸν καὶ πὺρ βγαίνει ἀπ' τὴν κορφή τῆς Αἴγνας!

Καὶ ἡ φτωχὴ κοπέλλα ἔπρεπε στὴν ἀγκαλιά του ὅλο χαρὰ κι' ἐλπίδα. Πολλὰς φορὲς τοὺς εἶδε τὸ φεγγάρι στὴν ἀκρογιαλία, πολλές φορὲς οἱ ἀναστενάζοντες τοὺς εὐπνύσαν τὶς κοιμημένες νύφες τοῦ δάσους.

Ξάφνου, ἓνα πρωί, ἡ Ἀκάστη εἶδε πᾶν ἀπ' τοὺς βράχους τὸ πλῆθος Σικελιῶν νὰ κινεῖται μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄλσος.

Ἡ τρικυμία εἶχε περάσει κι' ὁ Νικίας ἐξέλασε τοὺς ὄρκους του...

Ἡ Ἀκάστη παρακάλεσε τοὺς θεοὺς νὰ τιμωροῦν τὸν ἐπίσκοπο ἀρροβωσιακὸ τῆς κ' ἔγινε ἱερεὶς τῆς Ἀφροδίτης. Οἱ Κορίνθιοι τὴν ἤσαν τώρα πειὰ μετὰ τὸ δόγμα τῆς ὠραίας Λυκίσκης καὶ ἴπταν ἡ κατὰ τὸν ἄλσος πού ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη.

Μὰ ἡ ἑταῖρα ὠρίστηκε νὰ ἐκδιγύριζε...

— Δέκα χρυσὲς δραχμές, εἶπε ἡ Λυκίσκη στὸ παιδί πού ἔκρινε κρασί δώσαν γιὰ μὴ μόνον ἀπὸ τὸν σπῆ, ἀλλὰ καὶ ἄλλες πέντε ἀν' ὡπῆς...

Ὁ μικρὸς τῆς δώσε τὴν στολὴν τοῦ κι' ἔπρεπε τὰ δέκα χρυσὰ νομίσματα. Ὑποσχέθηκε κατόπιν νὰ τὸ κρατῇ μυστικὸ κι' ἔπρεπε καὶ τὰ ἄλλα πέντε.

Κι' εἶται ἡ Λυκίσκη, μεταμυσμένη, ἤπικε στὴ μεγάλη καταστάλη, στὴ αἰθούσα κι' ἀνακατεύθηκε μετὰ τοὺς ἄλλους ὑπρέτες.

Διακόσιοι καλεσμένοι καθόντουσαν στὸ γαμήλιο τραπέζι τοῦ Νικία. Τὸ εὐφωδιαστὸ Κυρηνώτικὸ κρασί ἔτρεξε ἀφάνο κι' οἱ ὑπρέτες δὲν προέβαιναν νὰ γεμίζουν ἀδιάκοπα τὰ χρυσὰ κύπελλα.

— Ποιὸς εἶνε ὁ καινούργιος ἐκεῖ ὑπρέτης, πού προσφέρει τρέ-

μοντας ἓνα κύπελλο κρασί στὴ Γλαῦκη καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ πῇ, ῥώπως δὺς φορὲς ὁ Νικίας τοὺς φίλους τοῦ ζαλισμένου ἀπὸ τὸ κρασί. Ἀλλὰ καὶ τὶς δύο φορὲς ἡ φωνὴ τοῦ πνίγεται μέσα στὸ θόρυβο καὶ τὶς εὐχες.

Υστερὰ ἀπὸ λίγο οἱ καλεσμένοι ἀρχισαν νὰ φεύγουν. Ὁ χορὸς ἀπ' τὴν παρθένα ἔλεγε τὸ τραγουδιὶ τῆς πρῆτης νύχτας τοῦ γάμου καὶ ἡ Γλαῦκη ῥιχτηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου τῆς συζύγου.

— Γιατί τὸ αἶμα μου ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι καὶ ὅλο τὸ αἶμα μου τρέμει; τὸν ῥώπως. Πές μου, ἀγάπη μου, γιατί τὰ φῶτα τῶν λαμπρῶν κλωμιάσαν καὶ μοῖ φαίνεται πῶς ἀκούω, σὺν ἀπὸ μακριὰ, τὴ φωνὴ τῆς κουκουθάνιας; Δὲν θὰ εἰσάγει λοιπὸν εὐτυχισμένοι; Μήπως αὐτὸ εἶνε κακὸ σημεῖο γιὰ τὸ γάμο μας;

— Εἰσὶ καλὸ σημεῖο καὶ τὸ γλυκὸ κρασί. Γλαῦκη μου, τῆς ἀπάντησε ὁ Νικίας. Τὰ φῶτα λαμπρύνουν σὺν τὰ μάτια σου κι' οἱ παρθένας τῆς Κορίνθου τραγουδοῦν γιὰ μας. Ξεκινᾶς, ῥά σου πῶ ἀγκαλιά μου, ἀπόψε, γιατί αὐριο θὰ ταξιδεύουμε γιὰ καινούργιους τόπους, ἐκεῖ ὅπου ἕνας γυαλίσκος οὐρανὸς μὲς περμένει, πλουσία παλάτια καὶ πιστοὶ ὑπρέτες.

— Κῦρτα πόσοι στέκονται στὴν παραλία δεικνύοντες τὸ πλοῖο μας, πού μπαίνει στὸ λιμάνι, γεμάτο δάφνες καὶ κυρτίνες καὶ μετὰ τὰ πανιά τοῦ ἀσπρά σὺν τὰ φτερά τῶν κύκνων!

— Κι' ὅμως, Νικία, τὸ σπῆθος μου καίει αὐτὴ τὴ στιγμή... ψιθύρισε ἡ Γλαῦκη. Δὲν σοῦ φαίνεται σὺν νὰ μου κρῖνι μακριὰ ἡ καταιγίδα; Δὲν ἀκούεσαι καὶ πάλι τὸ ἀπαίσιο κράξιμο τῆς κουκουθάνιας; Κῦρτα, τὰ φῶτα σβύνουν. Αἰσθάνομαι ρίγος σ' ὅλο μου τὸ κορμί. Τρέμω, ἀγάπη μου!

— Ἀκούμπησε ἀπάνω μου, ὥσπου νὰ περάσῃ αὐτὴ ἡ ζάλη, τὴν καθυσάσας ἐκεῖνος. Ἐὰν νὰ σὲ ζεστάνω μετὰ τὰ χεῖρά μου, ἀγαπημένη μου.

— Ἀ! σὲ τί φταίει λοιπὸν; Γιατί οἱ θεοὶ μὲς τιμωροῦν;...

Καὶ ἡ Γλαῦκη ψιθυρίζοντας αὐτὰ τὰ λόγια βυθίστηκε ἔξω ἀπὸ τὸ νάρκη καὶ τὰ βλεφάρων τῆς μὲ τὴς μακρὺς βλεφαρίδες σκέπασαν τὰ ὑπερόχια μάτια της.

— Ἀποκοιμήθηκε! εἶπε ὁ Νικίας. Ἀς μὴν τὸρᾶν τὸν ὕπνο της.

Καὶ περμένοντας τὸ χέρι τοῦ σπῆ, τῆς εἶπε γυρὸς κι' αὐτὸς τὸ κεφάλι τοῦ σπῆ πάλι της.

Ἀλλὰ ὅταν οἱ πρῶτες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἤπικαν ἀπ' τὸ παράθυρο, ὁ Νικίας ἐννοίωσε κατὰ τὸ παγνυμένο κοντὰ τοῦ καὶ σκύβοντας εἶδε μετὰ φρίκη ὅτι κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ νεκρὸ τὴν ἀγαπημένη του! Ἀμέσως μάντεψε τί εἶχε συμβῆ.

— Λυκίσκη! φώναξε μετὰ ἀπελπίσας. Σκλήρη Λυκίσκη! Ἐοῦ ποῦν λοιπὸν ὁ ὑπρέτης πού τὴν κερνούσε κρασί. Οἱ θεοὶ ἀς σὲ τιμωροῦν!

Κι' ἀρπάζοντας τὸ ποτήρι τῆς Γλαῦκης πού ἴπταν μισογεμάτο ἐπὶ ὅλο τὸν περιεχόμενό του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Κορίνθος κήδετο τὸ ὡς τὰ χεῖς εὐτυχισμένο καὶ ζῆννοιστο ζευγάρι. Μία τρελλὴ γυναῖκα ἀκολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ τὴν ὀλιβερὴ πομπή, φορώντας στὰ ἑλπίδα καὶ μαλλιά της ἓνα στεφάνι ἀπὸ λουλούδια. Πότε ξεσηπούσε σὲ ἀγριές κραυγὰς καὶ καταρίωνταν τοὺς θεοὺς καὶ πότε πάλι στέκοταν σιωπηλὴ, σὺν τὴν πετρωμένη Νιδόη, ἐνῶ ἀπ' τὰ μάτια της ἔτρεχαν κατὰ δάκρυα.

Υστερὰ ἀπὸ λίγο ὁ τάφος κλειστικὴ πᾶν ἀπ' τὸ τραγικὸ ζευγάρι κι' ἐνῶ ἡ νύχτα ἔφθανε καὶ σκεπάζε τὴ γῆ, τὸ φεγγάρι κοντὰ τὰ μεσάνυχτα εἶδε μὴ κόρη στὰ κατάσπρη ντυμένη νὰ κύνει κρασί πᾶν ἀπ' τὸν τάφο τῶν δύο συζύγων ἢ ἓνα χρυσὸ κύπελλο κι' οἱ νύφες ἀκούσαν μέσα στὴ σιγαλίαν τὴν ἡχὴ νὰ ἐπαναλαμβάνει τὸ νυφικὸ τραγουδί τοῦ Νικία καὶ τῆς Γλαῦκης.

Σὲ λίγο τίποτα πιά δὲν ἀκούονταν παρὰ μόνον τὸ μουρμούρισμα τῶν κυμάτων πού ἔσπασαν στ' ἀκροβαλῶσα.

Κι' ὅταν ἡ ἀγνὴ φάνηκε πῶς ἀπ' τὰ νηλῆα βουνα, πρῶτὴ αὐτὴ εἶδε καὶ ῥώπως μετὰ δάκρυα τὸ νεκρὸ αἶμα τῆς Λυκίσκης.

Ἦταν κόρη σὺν μάρμαρο, ἀσπρὴ σὺν κ' ἐκείνη, κι' ἐμοιάζε ἀπὸ μακριὰ σὺν ἐπιτάφια πλάκα πού σκεπάζε τὸ ὑγρὸ μνήμα τοῦ ἀγαπημένου ζευγαρίου...

THEP ΛΟΥΪ

Οἱ σύγχρονοι ΠΡΟΜΗΘΕΙΣ

Ὁ κεραυνὸς στὴ διάθεσι τῶν ἐπιστημόνων

Μία ἀπ' τὶς πολλὰς μεθόδους, μετὰ τὶς ὁποῖες ἐπεχειρήσαν οἱ ἐπιστήμονες ὅλου τοῦ κόσμου νὰ διασώσουν τὸ ἀτομὸν τῆς ὕλης γιὰ νὰ ἐκμεταλλεύουν τὴν κολοσσιαία ἐσωτερικὴ ἐνέργειά του, εἶνε κι' ἡ θεατρικὴ ηλεκτρικὴ δύναμις τοῦ κεραυνοῦ.

Ἐχομε γράφει ἥδη ὅτι ἡ διάσπασις αὐτῆς ἀρχίζει μετὰ τὸν βομβαρδισμό τῶν ἀτόμων με ἀπειροσλάχιστα σωματίδια, πού κινούνται μετὰ ἰλιγγιώδη ταχύτητα καὶ σπάζουν τοὺς πρῶτους ἀτομικοὺς (πυρήνες). Στὰ ἐργαστηριακά λοιπὸν μηχανήματα, χρησιμοποιοῦνται σωματίδια ηλεκτρισμοῦ, τὰ ὁποῖα ἀποκοῦν τὴν ἀπαιτούμενη ταχύτητα μετὰ τὴν ἐπιδρασὶν βομφορτῶν (ηλεκτρικῶν πεδίων). Ὁ ηλεκτρισμὸς πού χρειάζεται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, παράγεται μετὰ μηχανὲς πού ἀναπτύσσονται τάσι 5 ἐκατομμυρίων βολτ. Ἀν ἐκρηκνῶντο ὅλο ὅσοι 5 ἐκατομμύριοι κεραυνοὶ, θὰ ἔφθανε τὰ 14 ἐκατομμύρια βολτ.

Καὶ πραγματικὰ, σὲ μία φηλὰ κορυφῇ τῶν βουνῶν τῆς Σαβοΐας, δύο ἐπιστήμονες ἐγκατέστησαν ἓνα σύστημα καλωδίων, κρημασμένων ἀπὸ ἀλυσίδες τεραστίων μονωτήρων, γιὰ νὰ συγκεντρώουν τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ηλεκτρισμὸν, πρὶν ἐκδηλωθῇ ὡς κεραυνός, καὶ νὰ τὸν διαδιδάσκω σ' ἓνα ἐργαστήριον, στὸν πρόποδες τοῦ βουνοῦ, γιὰ (ἀταμικὲς) ἐρευνες. Ἐπέτυχεν εἰς αὐτὴν τὴν πρῶτην πρὸς οὐρανὸν μετὰ ἐκφυαντικὸ κρότο, ἔπειτα ἀληθινὰ ἀστράπευε κατὰ βούλησιν, ποταμῶς φωτίζας μήκους 18 μέτρων... Δὲν εἶνε ὅμως γνωστὸν ἀκόμη τί ἔχουν κατορθώσει, δὲν ἀπορρᾷ τὴ διάσπασι τοῦ ἀτόμου.

Ἐκτετακὰ πειράματα εἶχαν γίνει, τὸν περασμένο αἶωνα, ἀπὸ δύο φυσικοὺς: Στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὸν Ὁρανγκλίνου καὶ συγχρόνως σκεδὸν στὴ Γαλλίαν ἀπὸ τὸν Νερὰκ. Κι' οἱ δύο μεταχειρίθηκαν μεγάλους χαρταετοὺς, δεμένους μ' ἓνα σπάγγον τριγυρῶν μετὰ μεταλλινὸν σύρμα. Ὁ χαρταετὸς ἀνέβαινε ὡς τὰ σύννεφα, συγκέντρωνε τὸν ηλεκτρισμὸν τοῦ αἵματος καὶ τὸν μετέφερε ὡς τὸ δόρυ, ὅπου προκαλοῦσε ηλεκτρικὸς σπινθὴρ, ἔκανε νὰ χορεύουν ἀκῦρα, φανέρωνε τὴν μοιρολότιά του μετὰ τὴν «ρευστά» πού παρήγαν οἱ πρῶτες ηλεκτρικὲς μηχανές.

Δὲν εἶχαν ἀκριβῆ τότε οἱ δύο αὐτοὶ ἐπιστήμονες τὸν σφοδρῶτα κίνδυνο πού διέτρεχαν, παίζοντας εἰς αὐτὴν ἀσφαλῆστα μετὰ τοὺς κεραυνούς: «Ἄν π.χ. μὴ βροχὴ ὕγρανε τὸ σπάγγον, ὁ ηλεκτρισμὸς θὰ διωχέτο σ' αὐτὸν τὸ σπάγγον, ἔγινε τότε ἓνα ἀνάλογο! Στὸ Μαρλὺ τῆς Γαλλίας, ἔγινε τότε ἓνα ἀνάλογο πείραμα. Ἐνα φηλὸ μεταλλικὸν κοντάρι στήθηκε πᾶν σὲ μὴ στέγη, μετὰ τὸ πείραμα ὁ ἐφημέριος τῆς κλινικῆς, ἔκρινε μ' αὐτὸν τὸν σπινθὴρ ἔοικας στὸν κορμῶν. Ἐνας ηλεκτρικὸς σπινθὴρ ἔοικας στὸν ὄμο του, κι' ὅταν γυρῶντο κατόπιν, τὸ σῶμα τοῦ εἶνε ἓνα κόκκινο σημεῖο, σὺν νὰ ἴπταν αὐλακωμένο μετὰ μυστήριον. Λέγεται ἀκόμα ὅτι οἱ θάτοι πείραμα αἰσθάνθηκαν συγχρόνως μὴ μυρωδιὰ δειφιοῦ, πράγμα πού ἔκοψε τοὺς ἀπαιτούμενους χημικοὺς νὰ πιστέψουν σὲ κάποια ἀνάμειξη τοῦ Σατανᾶ!

Ἐκτός ἀπ' τοὺς ἐπιστήμονες, πού προσπαθοῦν νὰ ἀκμαιωτοῦν καὶ νὰ ἐκμεταλλεύων τὸν κεραυνὸ, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι πού ἐπιδιώκουν νὰ τὸν δημιουργήσουν τεχνικὰ.

Ἡ μελέτη τῶν κεραυνῶν μετὰ τὴν σημερινὰ τέλεια μηχανήματα, ὅπως ὁ (καθοδικὸς κινητογράφος), ἀπέδειξε ὅτι εἶνε ηλεκτρικὲς ἐκκενώσεις διαρκείας, μὴ εἰς ἐνὸς ἐκατομμυριοσίου τοῦ δευτερολέπτου. Βάζοντας κοντὰ σ' ἓνα ἀλεξικέραυνον μὴ δέσμη ἀταλάντων σφαιρῶν, τὰ ὁποῖα μαγνητίζονται ἀπὸ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ηλεκτρισμὸν, οἱ ἐπιστήμονες ὑποέρεσαν νὰ μετρήσουν τὴν ἐντάσι τοῦ ηλεκτρισμοῦ τοῦ κεραυνοῦ καὶ τὴν βρῖκαν 10 χιλιάδες ἀμπερ.

Πῶς θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ παραχθῇ, γιὰ τὸν (τεχνικὸν κεραυνὸν), ἓνα ηλεκτρικὸν ρεῦμα 10 χιλιάδων ἀμπερ καὶ 14 ἐκατομμυρίων βολτ; Θὰ χρειαζόταν γι' αὐτὸ ἓνα ἐργοστάσιον δυνάμεως 200 ἐκατομμυρίων ἰπποδυνάμει, πράγμα ἐντελὲς ἀδύνατον τεχνικῶς!

Ὁτόσο οἱ ηλεκτρομηχανικοὶ ἐπενόησαν ἓνα ἐξυπνο τεχνάσμα: Παράγουν πρῶτα μὴ σιγμιαία ηλεκτρικὴ ἐκκενώσι μετὰ ὑψηλὰ βολτ καὶ μετὰ ἀμπερ, πού δημιουργεῖ στὸν ἀέρα ἓνα (ὄρομον) εὐλεκτρισμὸν γινώγ, ἀπ' τὸν ὁποῖο περνᾷ ἀμέσως κατόπιν ἓνα ρεῦμα μετὰ πολλὰ ἀμπερ καὶ μετὰ λίγα βολτ. Ἐτοῦ, δημιουργήσαν τεχνικῶς κεραυνούς, πού συντρίβουν τηλεγραφικὰς σὺλους, πυρπολοῦν κορμούς δένδρων, κομποποιῦν δένκους τοιγέντων, σκοτώνουν καὶ ἀνασφρακίζουν τὰς, μ' ἄλλα λόγια ἀπομυμνῶνται ὅλα τὰ... κατορθώματα τοῦ ἀληθινοῦ κεραυνοῦ.

PIEP NTEB

Ἡ «μαύρη ἀγορὰ» στὸ Λονδίνο

Ἡ Ἑλλάς φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει μόνι τὸ προνόμιο τῆς μαύρης ἀγορᾶς. Τὰ ἴδια καὶ χειρότερα συμβαίνουν καὶ στὸ Λονδίνο... Ἐτοῖ, οἱ ἐφημερίδες ἀναγράφουν τὴν πληροφορίαν ὅτι ἡ χρυσὴ λίρα ἀγοράζεται κρυφὰ ἀντὶ 20 χάρτινων λίρων, ἐνῶ ἡ ἐπίσημη τιμὴ τῆς εἶνε μόνον 4. Ἐνῶ ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους λόγους αὐτῆς τῆς ἀρξήσεως εἶνε ἐκτὸς ἀπὸ μὴ χρυσὴ λίρα γίνονται τρεῖς βέρρες, πού καθεμὴ πωλεῖται ἀντὶ δέκα χάρτινων λίρων. Ἐτοῖ, ἓνας κομμηματοπώλης πού πληρώνει μὴ χρυσὴ λίρα 20 χάρτινες, κερδίζει 10 χάρτινες λίρες.

Τὸ φίλι

Τί εἶνε ἓνα φίλι; Τίποτα! Τί πρέπει νὰ εἶνε; Τὰ πάντα! Μ' αὐτὸ τὸ χαριτωμένο τρόπο μιλῶσις γιὰ τὸ ἐρωτικὸ φίλι ἔνας μεγάλος καρδιοκλέφτης τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ὁ Καρνατόρας.

Κι' ἀλήθεια, ἀπ' ὅλα τὰ τρυφερά χάρδια, τὸ ἐρωτικὸ φίλι εἶνε τὸ πῶς μεθυστικό, τὸ πῶς τοῦ μὲν καὶ τὸ πῶς ἐπικινδύνου. Μ' ἓνα φίλι, ἡ γυναῖκα ἐξολοκλιεῖται καὶ γένει δῖας δύναμι καὶ θέλησι στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της. Μ' ἓνα φίλι πάλι, ὁ ἀνδρὸς χαίρεται τὸν νεκτάρ τῆς εὐτυχίας ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πηγὴ τοῦ ἐρωτός.

Γι' αὐτὸ, ὁπάρχουν γυναῖκες χεῖλα πού συγχύνουν καὶ σπλαχνίζονται κι' ἄλλα γυναῖκες χεῖλα πού σκοτώνουν. Ἐχουν ἓνα τέτοιον θέλησιν, πού δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀντῆσῃ σ' αὐτὸ καὶ νὰ τὸ ξεχάσῃ: φέρνουν ἓνα τέτοιον ἐρωτικὸ μεθῶσι, πού πολλές φορὲς εἶνε μοιραῖο καὶ θανάσιμο...

Ἀπ' ὅλες τῆς χαρὲς τοῦ ἐρωτός, ἓνα φίλι εἶνε ἡ πῶς ὀπέρωσι, ἡ πῶς ἱκανοῖ, ἡ πῶς ἀγνῇ. Μὴ τέτοια τρέφει δὲν ἀφῆνε καμμία ματαμῆλαια, καμμία πικρία. Κρατᾷ κανεὶς στὰ χεῖλα τοῦ τῶς ὀπέρωσι τῆς μέχρῃ τοῦ θανάτου του, μαζὶ μετὰ τὴν γλυκεῖαν ἀνάμειξη τοῦ δ' ἐπὶ τὴν τρυφερότητα. Ἰδανικὸ καὶ δέοι τοῦ ζωῆ μας.

Ἀς μὴ νομίσῃ κανεὶς ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ὁμορφα λόγια εἶνε ποιητικὲς υπερβολές. Ἐνας γνωστὸς ἐπιστήμονας, ὁ ψυχολόγος Ζὺλ Λερμίνε, μιλᾷ μετὰ περισσώτερον ἐνθουσιασμῶν γιὰ τὸ φίλι:

«Μέσα σ' ὅλες τῆς ἐρωτικῆς ἐκδηλώσεως καὶ στὰ καλύτερα χάρδια, μετὰ ἔξηγε, τὸ φίλι εἶνε τὴν πρῶτὴ θέσι.

Ἡ γυναῖκα πού δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸ φίλι, δὲν τὸ ἀξίζει!

Τὸ φίλι πρέπει νὰ κρατῇ πολὺ, νὰ εἶνε γλυκὸ καὶ ἑλαφρὸ, φλογερὸ ἢ τρυφερὸ, ἀνάλογα μετὰ τὸ μέρος τοῦ σώματος πού ἀγγίζονται τὰ χεῖλα. Κάθε γυναῖκα εἶνε τὴ δικὴ τῆς ἐρωτικὴ γιὰ ἐρωτικὸ φίλι: ἡ μὴ σπῆν ὁμοῦ, ἡ ἄλλη σπῆν λαμπρὰ, μὴ τριπλὴ στὸν τρώχλο τῆς βᾶσι τὸν κολλῶν, ἡ στὰ χεῖλα.

Μὰ νὰ τὰρά κάττι πού πρέπει νὰ προσέχουν οἱ ἐρωτικοί: α' Ὁ ἀνδρὸς πού νηλεῖς ὅσοι ἀπὸ ἓνα φίλι, εἶνε ἡλίθιος! Τὸ φίλι τοῦ μὴ συνιστοῦν πάντα τὴν πόρτα τοῦ ἐρωτικοῦ παραδεισίου.

Ἄν ἀπὸ μὴ ἀνῆλθῃ δειλία, δὲν ἀποφραγῇ ἀπὸ αὐτὴ τὴν εὐκαιρίαν, εἶνε ἀξίος νὰ χάσῃ γιὰ πάντα ὅλα τὰ θέλησιν τῆς ἀγαπημένης τοῦ!

Δὲν εἶνε λοιπὸν, δικίον ὁ σφοδρὸς ψυχολόγος: «Ἐ, βέβαια... Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ δῇ ἀνῆλθῃ! Μόνον πού οἱ δειλοὶ ἐρωτευμένοι δὲν γινώσκονται καὶ τόσο ἀδικαί.

Ὅσο τὰρά γιὰ τῆς γυναικὲς ἐρωτικῆς τῶν φίλων, οἱ Ἀνατολίτες πού εἶνε μεγάλου τεχνίτες στὸν ἐρωτικὸν καὶ ἱδανικὸν ὁ ἴδιος, ὡς λένα πῶς οἱ καλλιτέχνες εἶνε τὰ ἀδικαίως στὰ τριανταφυλλῆνα μάγουλα τῶν ἡτανάτων.

Γιὰ τὰ φίλια πάλι κάνουν ἓνα σῶμα διακρίσεις πού πρέπει νὰ τῆς ἔχουν ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι:

Τὸ φίλι στὸν ὄμο, ὅταν εἶνε ἐπιμόνο καὶ παθητικὸ, δειχνεῖν μεγάλη ἐρωτικὴ φλόγα.

Τὸ φίλι στὴν ἄκρη τῶν δακτύλων, ὅταν εἶνε δειλὸ φίλι, πού διστάζει καὶ ρωτᾷ.

Τὸ φίλι στὸ χεῖρ, δειχνεῖν ἀπὸ σεβασμῶ.

Τὸ φίλι στὰ μάλια, εἶνε ἓνα φίλι γεμάτο περιπέτεια.

Τὸ φίλι στὸ λαίμα, ὅταν εἶνε δόλιο κι' ἐπικινδύνου, ὅταν ἀναστατώνει μὴ νευρικὴ γυναῖκα.

Τὸ φίλι στὸ μέτωπο, ὅταν εἶνε παρθενακὸ.

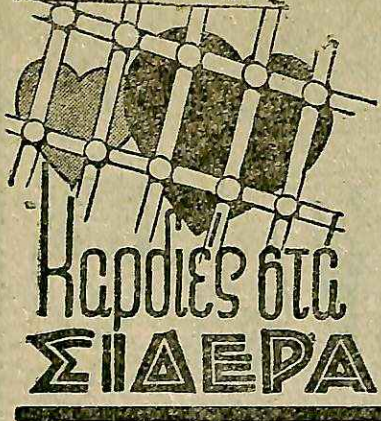
Τὸ φίλι στὸν τράχηλο, ὅταν εἶνε ἓνα τρελλὸ, ἀσυγκράτητο ἐρωτικὸ πάθος.

Τὸ φίλι στὰ μὴ τῆς εἶνε τρυφερό καὶ μοιάζει, λέει ἓνας ποιητὴς, σὺν ἐπιδοσμός σὲ κάθε βλέφαρο... α.

Τὸ φίλι στὸ στόμα, ὅταν εἶνε ὁμοῦ καὶ ἐρωτικὴ σφραγὶς πού ἐπικινδύνου, καὶ πρέπει νὰ κρατῇ πολὺ, νὰ εἶνε λιγνὰ δειλὸ, νὰ τριγυρῇ στὶς γωνίαι τῶν χειλῶν, καὶ σὺν αὐτὰ νὰ τὰ μισοκλῇ...

Τὸ φίλι εἶνε ἀλόκληρη ἐπιστήμη, καὶ πρέπει νὰ ἐμπνέει κάθε εἶδος ἐρωτικὴ τρέλλα. Ἀπὸ ὅλες γυναῖκες παρὶν κανεὶς φίλια ἐλεύθερα κι' ἀ-

πὸ ἄλλες πάλι κρύπτει νὰ

Τα δυο διαβατήρια

Μέσ' στο μισόφωτο της γκριζας βροχής μέρας, ο άντρας προχωρούσε με γρήγορα βήματα. Δεν ένιωθε ούτε τη βροχή που περνούσε πάνω του σε ψυχρές σταγόνες, ούτε το γιορταστικό θορύβο που υπήρχε στους δρόμους και τα μαγαζιά. Χριστουγεννιάτικη παραμονή.

Ο Κώστας δ'Α' αυτός τέλειπε σε φάση. Αυτή τη νύχτα, την ώρα που θα άνοιγαν οι ουρανοί για το Χριστουγεννιάτικο πανηγύρι των αγέλων, θα γέμιζε φως και χαρά και η δική του ζωή... Σε λίγες ώρες, η Καίτη θα τον δόξαζε δική του!

Μπροστά σ' ένα σπίτι μ' αριστοκρατικό παρουσιαστικό, ο άντρας σταμάτησε. Χτύπησε το κουδούνι μ' ένα χέρι που έτρεπε, και την υπηρέτρια που του άνοιξε τη ρύση:

— Η κυρία;

— Περνάτε, κυρία...

Σας περιμένει...

Τον περιμένα, πραγματικά, μέσ' στο μισόφωτο σελήνης, με τις βαριές κουρτίνες και το άσπαστο τζάκι.

— Κάτσε, Κώστα...

— Άκουσε... της είπε με πυρετό. Όλα είν' έτοιμα... Νά τα διαβατήρια μας για το εξωτερικό... Τό βαπόρι φεύγει αύριο... Θα μάς πάρη απ' τη ρουτίνα, για να μάς πάρη στην ευτυχία... Κι' έχει, μακριά απ' τον κόμο που μάς χώρισε, οά δυο δαγυλάκια κι' ασημένια έρωταυμένια, θα ζήσουμε έξοικαστοι τόν έρωτά μας.

— Έτσι, λοιπόν, άποφασισμένος;

— Άν έμια! Μά, με τί ζώ τόνον καιρό...

Τού χαμογέλασε γεμάτη λατρεία.

— Μ' άγαπάς πολύ;

— Άν σ' αγαπά!... Είς' η μοναδική μου σκέψη, τό μοναδικό μου όνειρο...

— Κι' έγώ σ' αγαπά, Κώστα... Κι' όμως υπάρχει κι' ο Άλλος.

Της έπιασε τό χέριο με φλόγα:

— Ο άλλος αυτός, συχώρεσε με νά

Παρακολουθήσατε από σήμερα τη νέα αισθηματική σειρά

ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΚΑΡΔΙΕΣ

ΣΤΑ ΣΙΔΕΡΑ

Είνε μια άλυσίδα από αισθηματικές ιστορίες, που μέσα τους αφορμούνται σε όλες τις ηλικίες, από το έρωτα, χωρίς να μπορεί καθίς να πρέπη να έκδηλωση, τους έρωταυμένους, και τους χωρίζει η ζωή, που πότε με τη μορφή της μοίρας, πότε με τη μορφή της καθήκοντος, τους πνίγει στο ατόμιο τα έρωτικά λόγια, κι' αναγκάζει τις φλογισμένες τους καρδιές να ζουν την καταδίκη του αιώνητου χωρισμού, συγκρατημένες απ' τό αστήρη και άδυσώππο ΠΡΕΠΕΙ.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Είνε δυνατή ή τεχνητή άναπαραγωγή της ζωής;

Τό μεγάλο όνειρο τών σοφών

Τό όνειρο της τεχνητής άναπαραγωγής της ζωής έδουκάρισε πάντοτε την ανθρωπότητα. Ήταν τό όνειρο όλων τών παλινών σοφών από τήν αρχαιοτάτη έποχή ως τις ήμέρες μας. Καί, σήμερα, έπειτα από τις καταπληκτικές κατακτήσεις της επιστήμης, ή δυνατότης αυτής της άναπαραγωγής έδνε τό άγρο-νιώδες έρώτημα που άναβηαι στα χείλη όλων. Ή διάσπασις του ατόμου δέν θα μάς άποκαλύψη άρα νά αυτό τό μεγάλο μυστικό;

Οι άλχημιστοι του Μεσαίωνα, αυτοί οι παρεξηγούμενοι σοφοί, που σήμερα μόλις μπορούμε να αντιληφθούμε όλο τό βάθος και τήν έκταση της σκέψης των, έπίστευαν στήν δυνατότητα αυτής της άναπαραγωγής. Ή προσπάθεια της μετατροπής τών άνών μετállων σε χρυσάφι δέν ήταν παρά ένα μέρος μόνον του έργου των, που απέδωσε κυριώτερα στήν πειραματική άπόδειξη της ένότητας της ύλης και, πιο πέρα, στήν δυνατότητα της άναπαραγωγής της ζωής.

Τήν είχαν έπιτύχει αυτή την άναπαραγωγή;

Οι παλινές παραδόσεις μιλούν για τό άνδροειδές του Άλβέρτου του Μεγάλου, που δέν ήταν ένας άσθεκν κατά τό τελευταία χρόνια, αλλά πού, ωστόσο, του έλειπε κάτι για να είνε ένας τέλειος άνθρωπος. Τό άνδροειδές αυτό μπορούσε να συζητή ακόμα να διαλογίζεται και να σκέπτεται. Μία φός του Μεσαίωνα τα παλιά βιβλία, ο περίφημος οπταδόσκη σε μια διαλεκτική συζήτηση μαζί του γιατί δέν μπορούσε να αντικρούη τό επιχειρηματό του, πού, στο τέλος, έόρκισε τό ραβδί του και τό γαγο του Σατανά.

Οχι λιγώτερο περίφημο ήταν τό αυτόματο που είχε κατασκευάσει ένας ραββίνος της Πράγας. Άνματο αυτό ήταν τόο τέλειος, πού σκέφτηκε τό αυτόν' άπαλλαγή από τήν κυριαρχία του ήμιοιου γού του ρα του. Άλλ' ο ραββίνος πρόφθασε και έπιασε κά-ο' έναν άψυχο όγκο.

Πολύ πιο κοντά στις ήμέρες μας, μεταξύ τών ετών 1773 και 1782, ο κόμης Κουφφενστάιν μαζί με τόν αδελφό του είχαν κατορθώσει να κατασκευάσουν μέσα στα υπόγεια ενός μοναστηριού της Καλίνου και να σκέπτονται, σάν να ήταν ζωντανά. Τέλος ένας γνωστός μηχανικός, ο Ρικνόδσκου, στόν όποιον όφειλονται οι τελεοποιήσεις τών ση-ροντα πειράματα πρός τήν κατεύθυνση αυτή, δια-πάνω σε νυπτό ανδρώπινο αίμα, κατάρθωσε να παρα-σχημα, αλλά πού ή ζωή τό ανδρώπινο ρικά δευτερόλεπτα.

Τά πειράματα αυτά δντα έπηρεάζουν, ωστόσο, τή φωτογραφική πλάκα και ο Ρικνόδσκου κατάρθωσε να πάρη μερικές αέζιόλογες φωτογραφίες.

Είνε δυνατόν να παραταρή ή ζωή αυτών τών άν-των, σε σημείο που να μπορούν να μεγαλώσουν και δέν είνε εύκολη αυτή ή στιγμή.

Ο Ρικνόδσκου άπεκάλεσε τό δημιουργήματό του «ήλεκτροειδή» και πιστεύει ότι θα κατορθώσει να δημιουργήση ένα άν, πού δέν θα είνε τίποτε άλλο από μια συμπύκνωση ήλεκτρισμού και πού θα μπορεί να έχη δική του ανεξάρτητη ζωή.

Εάν άφασμα τό πεδίο της φυσικής, και ή χη-μεία έπίσης μάς υπόσχεσαι τήν τεχνητή άναπαρα-γωγή της ζωής με τό δικά της μέσα.

Δέν είνε άπτόντο ή ζωή να εξεκίνησε από τό μισοπρώδες «βατούδιου», πού είνε μια γλοιώδης βροκείται στα βάθη τών ύψων.

Ενας βιοχημικός, ο Χάρτινγκς, κατάρθωσε τε-λευταία να άναπαραγάγη τό «βατούδιου», χρησι-μοποιώντας ανθρωπικό δάδοειτό, τό όποιον αναμινύει μέσα σε μια άμυλώδη διάλυση.

Εάν, όπως πιστεύουν πολλοί έπιστήμονες, τό «δα-τούδιου» είνε ή πρώτη ζωική μορφή πάνω στόν πλανήτη μας, γιατί δέν θα ήταν δυνατόν, ξεκινών-τας από τό παρασκεύασμα του Χάρτινγκς και δημι-ουργώντας τις άπαιτούμενες συνθήκες, να άναπα-ράγωμε ολοκληρωτή σειρά τών όντων; Στή σκέψη αυτή δέν υπάρχει τίποτε τό παράλογο, μ' όλο πού ή πραγματοποίησης της θα απαιτήσει ίσως μακρές και έπίπονες προσπάθειες.

Είνε πολύ πιθανόν ότι ή τεχνητή άναπαραγωγή της ζωής δέν θα είνε έπειτα από μερικά χρόνια ένα δούλπινο όνειρο, αλλά μια χειροπιαστή πρα-γματικότητα, πού ή επιστήμη θα βαδίζει με σταθερά βήματα για τήν κατάκτησή της. Τό πρόβλημα αυτό θλίσκεται από τώρα μέσα στο πλαίσιο τών δυνατό-τητων και τών έπιδωξών της.

ΑΝΡΥ ΟΡΙΖΑΚ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ

κινηματογραφικά έπαγγέλματα

Οι άνέγκες και οι άπαιτήσεις του κινηματογράφου

Ξέρετε να κουνάτε τό σύ-τασας; Είστε Ικανός να πετάτε μαχαίρια γύρω από έναν ανδρώπινο στόχο, χω-ρίς να τόν πληγώσετε; Ξέ-ρετε να κυνηγάτε τό σύννε-φο; Όχι! Τότε δέν θα έρ-γασθήτε ποτέ σ' ένα φιλμ.

Αντιθέτως άν έχετε τή τόλμη και τήν Ικανότητα να κουνάτε κάτι άδύνατο για ό-λους τούς άλλους, τό Χόλ-λυνουν θα σας δώσει δου-λειά. Στήν παράξενη αυτή πόλη, χρειάζονται τύποι πα-ράξενοι.

Ας άρχίσουμε από τούς «αυτί-μέν», ανθρώπους δη-λαδή ειδικευμένους στις κι-νηματογραφικές άκροάσεις. Για μια άμοιδή άνάλογη πρός τή σκηνή και πρός τόν κίνδυνο πού θα διατρέξουν, τά πρόσφατα αυτά πέτουν ά-πό μία στέγη, ρίχνουν ένα αυτοκίνητο ολόκληρο επάνω στο φανάρι, θρυμματίζουν έ-να άεροπλάνο έτσι ώστε να φαίνεται ότι κομματιάστη-καν, ενώ πραγματικά δέν έχουν πάθει τίποτα. Άλλος πέφτει σ' ένα καταράκτη κι' άλλος πηδάει από ένα έξέδρε, πού τρέχει μ' όλη τήν ταχύτητα. Με λίγη λόγια, οι «αυτί-μέν» είνε τολμηροί άνθρωποι, οι όποιοι για να έξασφαλίσουν τή ζωή τους, κινδυνεύουν συνεχώς...

Οι «αυτί-μέ» φλάιτερς' εξ άλλου είνε ειδικοί στις άκρο-άσεις πτήσης. Άποτελού-σαν άλλους τό περίφημο «Απόσπασμα του θανάτου». Πολλοί απ' αυτούς βρήκαν τό θάνατο γυρίζοντας τις τολμηρές σκηνές τών «Αγ-γέλων της Κολάσεως» και άλλων φιλμ.

Υπάρχει μεταξύ τών άε-ροπόρων αυτών άκροατών ένας πού έχει μία πολύ πα-ράξενη άπορολή: Κυνηγά με τό άεροπλάνο του τό σύν-νεφο. Και όταν βρή ένα σύν-νεφο όρώς και γραφικό τό κινηματογραφεί. Κι' ή τα-νία αυτή χρησιμεύει άργό-τερα για τις έξωτερικές σκηνές κάποιου φιλμ.

Ενα καλοκαίρι, ο δυστυ-χιμένος αυτός έμεινε επί πολύ καιρό χωρίς δουλειά, γιατί ο ουρανός δέν έννοού-σε να συννεφιάσει. Τό μόνο συννεφιασμένο ήταν... τό πρόσωπό του.

Ο Αδγούστος Τολαγέρ, ένας Γάλλος ήθοποιός, κερ-δίζει τό ψωμί του με τό ά-σπρα, άφθονα και διακοσμη-τικά γένεια του. Και φυσί-κά, περιποιείται προσεκτικά τό τριχωτό αυτό στόλι-σμα του πρόσωπου του. Τό άλφει καθήμενός με βού-τυρο, για να διατηρήσει τις τρίχες άπαλές και μαλακές.

Εργάζεται συχνά στα Ιστο-ρικά φιλμ όπου χρειάζον-ται τύποι με πατριарχικά γένεια.

Ο Άρρίγκο Μπαλμπόνι, πάλιν, κάνει συλλών... τα ό-ψων άεροπλάνων... τό ό-ποια πάλι ή ένοικιάζει στις διάφορες κινηματογραφικές εταιρείες.

Ενα έργαστήριο έξ άλλου είνε ειδικευμένο στην τέλε-α άπομίμηση κάθε είδους τρέ-κ ή Ιστορικού έγγραφου, πού χρειάζεται σ' ένα φιλμ.

Η Μέτρο-Γκάλντουϊν έχει προσλάβει τόν Λε Ρού Μπαί-κερ, με τήν έντολή να κυνη-γά όλους τούς βαρβάρους πού παρενοχλούν τό μικρόφωνο. Έπίσης μισθοδετεί τόν σκι-νηγύ τών άναπαλάσεων. Αυτός γυρίζει όλα τά στυλ...

τιο, έφωδισμένος με μία ει-δική χημική διάλυση.

Όταν χτυπήσει σ'ά μάτια του μία άναπαλάσις ή μία λάμψη πού μπορεί να βλά-ψη στό γύρισμα τών φιλμ, ο ειδικός σκηνήδης βρέχει ά-μέσως με τή διάλυση τό λαμ-περό αντικείμενο και εξαλεί-φει τήν άναπαλάσις.

Έπειτα υπάρχουν οι «μα-κιγιέρ». Ο 'Ιούλιος Μολνάρ, Ουγγρος άριστοκράτης, κερ-δίζει τό ψωμί του βάφον-τας... διάφορα τρόφιμα ό-στε να φαίνονται φυσικά μπροστά στο φακό!

Ενας άλλος μακιγιέρει φείδια μεγάλα, άλλα δέλα-θη, έτσι ώστε να φαίνονται όμοια με τά δηλητηριώδη.

Ο Πέννυ Πάρκερ είνε Ικα-νός να μιμηται, με καταπλη-κτική Ικανότητα, διάφορα ζώα, άγρια και μί. Έτοιμά-ζει ο ίδιος τά δέρματα κλπ. μέσα στα όποια κρύβεται. Παριστάνει τόν κροκόδειλο, τό γαιδούρι, τό βροντόσαυ-ρο κλπ.

Υπάρχουν κατόπιν οι έκ-λεκτοί σκευαστές, οι όποιοι άνήκουν σε συμμορίες γκάν-γκστερ. Όσο καλύτερα έέ-ρουν να σκοπεύουν, τόσο συ-χνώτερα βρίσκουν έργασία στα φιλμ.

Οι ίδιοι χρησιμοποιούνται κι' όταν οι σφαίρες πρέπει να περάσουν δίπλα από τό στόχο... π. χ. από ένα άν-θρωπο... χωρίς να τόν άγ-γίλουν.

Ο Στέβ Κλέμεντ, ένας Ίνδιος, είνε άσυνκρίτος στο πέταγμα τών μαχαίρων. Μπορεί να τό καρφώσει γύ-ρω από τό σώμα ενός άν-θρώπου, πολύ κοντά, χωρίς να τόν πληγώσει καθόλου.

Στόν κινημα-τογράφο ή «ελοπράξη» λέγει περισσότερο πρ-αγματα από τό σκόλια της κριτικής και από τις χτυπητές διαφημίσεις. Ο βαμνός της δημοτικότητας ενός ήθοποιού εξαρτάται από τό πόσον από τόν όποιον ή ελοπράξη. Αυτή είνε μία μεγάλη άλήθεια.

Ο ήθοποιός του κινηματογράφου Τζέιμς Μέ-σον π.χ. έρχεται πρώτος στο ζήτημα της δημο-τικότητας γιατί ο ελοπράξη όταν παίζει έρ-γον στο όποιο πρωταγωνιστεί άνερχονται ο ά-στρονομικά ποσά. Επί πλέον ο Τζέιμς Μέισον έκέρχισε τό χρυσό μετάλλιο ήθοποιός για τό 1943-44. Όλα αυτά τού έδωσαν τήν καλύτερη θέσι στήν Άγγλική κινηματογραφική παραγωγή.

Στήν τελευταία του ταινία «Ησάν τρεις άδελφές» ο Μέισον έδειξε ό-λη τή δύναμη της τέχνης του σ' ένα ρόλο δύσκολο και πολύ άσπρο για πρωταγωνιστή. Έπαιξε τό διπλό ρόλο ενός νεαρού κι' ενός ηλικιω-μένου καλού και κακού, φθάνοντας κάθε φορά τό ύψιστο σημείο της άποδοτικής στήν τέχνη της ήθο-ποιίας.

Ο Μέισον είνε τώρα 35 χρόνων. Γεννήθηκε στο Γιορκσάιρ. Ο ίδιος έπνιξε, ότι μικρός ήταν ένας (φά-καρ) πού άναπαύσε μονάχα να κτή-ζη μικρά σπία. Όταν άποφοίτησε απ' τό γυμνάσιο του Μάλπρερ ένε-γράφη στο πανεπιστήμιο του Ραί-μφορτζ για να σπουδάσει αρχιτέ-κτων. Ο πόθος όμως της σκηνής δέν τόν άφηνε ήσυχο για τούς μαθημα-τικούς υπολογισμούς πού, χρειάζε-ταν ή επιστήμη του. Κι' έτσι μετά τρία χρόνια έγκατέλειψε τήν έπι-στημή του, κι' ένεγράφη στή δρα-ματική σχολή του Μάρλοου. Έκει όλοι οι καθη-γνηταί του έμειναν κατάπληκτοι μπρος στο ταλέν-το του. Μόλις άποφοίτησε από τή σχολή προσ-έληθη άμέσως στο θέατρο Τέχνης του Λονδίνου, όπου και διεκρίθη στο πρώτο έργο του άνεξάρ-τικης υπό τόν τίτλο «Δοξασμένες άγκώνες». Με-τά τό θρίαμβό του αυτό προσέληθη στόν περι-όπιο θίασο "Όλντ Βικ του Λονδίνου.

Ο έλαιοπλάς έξοικασ-τός κατορθώνει χωρίς καμ-μία φανερή προσπάθεια, να αόξηση ή να ελαττώση τό άναστήμα του κατά 5-8 πόυτες!

Άλλά τά παράξενα αυτά έπαγγέλματα είνε άτελείωτα. Υπάρχουν στο Χόλλυνουν έκαστονάδες άνθρωποι και γυ-ναίκες, προικισμένοι με ει-δικά ταλέντα, πού προσκα-λούνται κάθε τόσο για να έρ-γασθούν σε κάποιο φιλμ και άμειβονται τότε άρκετά ό-στε να μπορούν να περιμένουν να ξαναχρησιμοποιηθούν.

66

Κινηματογραφικές πενιές

Για τό φιλμ «Οι υιοί του δράκοντος» χρειάστηκε να χτισθί ένα δάκρυρο κινεμά-κό χωρίο κοντά στο Χόλλυ-νουν. Τα κτήματα της γύ-ρω κοιλιάς μετεβλήθησαν σε ριζώνες ή πήραν τή χα-ρακτηριστική μορφή τών φυ-τειών της Κίνας. Έννοείται ότι οι ίδιοι κτήματα τους άπο-ζημιώθηκαν καλά γι' αυτή τήν άναστροφή.

Σ' όλο τό διάστημα τού γυρισμού, δηλαδή επί τρεις μήνες, οι ήθοποιοί κατοικού-σαν σε κλειστά άμάξια, σάν τών τσιρκών. Άλλα όμοια άμάξια χρησίμευσαν ως κα-μαρίνια, έργαστήρια, ρε-στοράν, νοσοκομεία και... σχολείο για τά παιδιά. Οι ειδικοί για τό μακιγιάζ άπε-δείχθησαν άσυστοι στή μετα-βολή της Κόθριν Χέμπουργκ και τών άλλων ήθοποιών σε γνησίους Κινέζους.

Στό φιλμ «Μία κυρία σ' ένα τραίνο» ή Ντιάνα Ντά-μπιν παίζει τόν πρώτο μοι-ραίο ρόλο και εμφανίζεται για πρώτη φορά έπίσης ένο-βή. Συμπρωταγωνιστής της στο φιλμ αυτό είνε ο Ράφρ Μπέλλιαμ, ο Νιάβιντ Μπρούς ο Άλλεν Τζέγγινς, ο Τζόρτζ Κουλόρς και ο κομικός Έντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Στό φιλμ «Μία κυρία σ' ένα τραίνο» ή Ντιάνα Ντά-μπιν παίζει τόν πρώτο μοι-ραίο ρόλο και εμφανίζεται για πρώτη φορά έπίσης ένο-βή. Συμπρωταγωνιστής της στο φιλμ αυτό είνε ο Ράφρ Μπέλλιαμ, ο Νιάβιντ Μπρούς ο Άλλεν Τζέγγινς, ο Τζόρτζ Κουλόρς και ο κομικός Έντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Στό φιλμ «Μία κυρία σ' ένα τραίνο» ή Ντιάνα Ντά-μπιν παίζει τόν πρώτο μοι-ραίο ρόλο και εμφανίζεται για πρώτη φορά έπίσης ένο-βή. Συμπρωταγωνιστής της στο φιλμ αυτό είνε ο Ράφρ Μπέλλιαμ, ο Νιάβιντ Μπρούς ο Άλλεν Τζέγγινς, ο Τζόρτζ Κουλόρς και ο κομικός Έντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Έντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

ΤΖΕΪΜΣ ΜΕΪΣΟΝ

Ο δημοφιλέστερος καλλιτέχνης του κινηματογράφου

φε τις πρώτες του δάφνες. Άκολουθούν κι' άλλες έπιτυχίες, οι όποιες τόν πείθουν να άφοσιω-θεί όριστικά στόν κινηματογράφο.

Εργάζεται πλέον με πολλή έπιμονή και δρεξί-κι' εμφανίζεται σ' ένα σωρό ταινίες, οι όποιες συνεχώς αύξανουν τή δημοτικότητα του. Κερδι-ζει ολόκληρη περίουσια και άποφασίζει να γυρί-ση μία ταινία με έντελεις δικό του πρόγραμμα και γούστο. Ή ταινία αυτή πού, όπως συμβαίνο-με, θα παηθεί και εδώ έφέτος έχει τόν τίτλο «Ησάν τρεις άδελφές» και τό σενάριο είνε βγαλ-μένο απ' τό ρομάντζο της Παυέλας Κολλίν.

Η ταινία αυτή είνε ατρία να γνωρισθί ο Μέισον με τήν συγγρα-φεία του ρομάντζου. Έννοιασαν ά-μέσως ο ένας για τόν άλλον φανε-ρή άγάπη και ένωθηκαν για πάντα με τό χρυσό δεσμό του γάμου.

Δέν μπορεί κανείς να προέτι-ποιά έξέλξει θα έχη ή καριέρα του Μέισον. Σίγουρα τό Χόλλυνουν θα δοκιμάσει να τόν φέρη στήν Άμερική για μερικούς «ρωμαντικούς» ρό-λους πού τού πηγαίνουν τόσο πολύ. Δέν άποκλείεται όμως και να γυρί-ση στήν πρώτη του άγάπη: τό θέα-τρο. Ότι όμως κι' άν κάνει στό πλαι-σίό της τέχνης, ένα είνε βέβαιο: Ότι θα δώση πάντα τό άνώτερο ση-μείο της μεγάλης του δραματικής προσωπικότητας. Πάντως, πρός τό παρόν συνηγάζεται και (γυρίζει) άποκλειστικά για τήν μεγάλη Άγ-γλική κινηματογραφική εταιρεία (Ηνκλ Λάιον) ή όποια δέν θα συ-καταστή εύκολα να άφιση να της φύγη από τό χέριο, ο δημοφιλέστερος καλλιτέ-χνης του κινηματογράφου.

Θά τό έπιτύχη όμως αυτό ή «Ηνκλ Λάιον»; Ξέρουμε τί πεπρασμός είνε τό Χόλλυνουν για όλους τούς ήθοποιούς της Ευρώπης, τούς ήθο-ποιούς του θεάτρου και της όδούσης. Τους πείθ-πολλούς έξ αυτών τούς παρασέρει και τούς κά-νει δικούς του με τούς άστρονομικούς μισθούς πού τούς προσφέρει.

Κινηματογραφικά νέα

Σπανίως τό Χόλλυνουν ξαναγυρίζει ται-νίες πού έχουν ήδη γυρίσει οι Γάλλοι. Ή δοκιμή πού είνε με τήν ταινία «Πληγω-μένος άέτος» άν και τό ρόλο τού Ζαν Γκαμπέν έπαιξε στήν άμερικανική έκδοση ο Σαρλ Μπουανιέ, δέν υπήρξε έν τούτοις καθόλου έπιτυχής.

Κι' όμως σήμερα, στο Χόλλυνουν, ο σκηνοθέτης Σαμ Βουντ γυρίζει ένα φιλμ τό όποιο μάς είχε παρουσιάσει τό 1939 ο Άνρ Ντεκονέν. Πρόκειται για τό περι-όπιο «Ότυποκάρι» με τήν χαριτωμένη Ντανιέλ Νταρριέ.

Στήν νέα έκδοση της ταινίας αυτής πρω-ταγωνιστή ή Τζιντρε Ροτςερς στόν ρόλο πού είχε υποδύη ή Νταρριέ ο Ζαν-Πιέρ Όμνόν στόν ρόλο τού Κλώντ Ντωφέν και ο Άδόλφος Μανζού στόν ρόλο τού Άντρέ Λυγκέ.

Στό Παρίσι έπρόσφερε πρό ήμερών ο Γάλλος σκηνοθέτης θερνάν Ρίβερς με τά έξωτερικά της ταινίας (Συρανό ντε Μπερ-ζερφκ). Είνε πέντε χρόνια πού ο θερνάν Ρίβερς ήθελε να γυρίση τήν ταινία αυτή, αλλά τού ήταν άδύνατον να πραγματο-ποιήση τό σχέδιό του αυτό, γιατί τό Χόλ-λυνουν είχε πληρώσει τό 1935 κινημα-τογραφικά δικαιώματα για τό έργο αυτό για δέκα χρόνια.

Οι Άμερικανοί σκόπευαν να γυρίσουν τό φιλμ αυτό άναθετόντας στόν Θαρλς Λύτον τόν ρόλο τού Συρανό. Διάφορα έμποδια όμως στήν αρχή και ο πόλεμος κατόπιν έμπόδιαν τό Χόλλυνουν να γυ-ρίση τήν έν λόγω ταινία. Έφέτος τό δι-καιώματα του Χόλλυνουν έλξάν κι' έτσι τό γαλλικό αυτό έργο θα γυρισθί σε γαλ-λικό στυντιο με πρωταγωνιστή τόν Κλώντ Ντωφέν ως Συρανό.

Στήν διεθνή έκθεσι του φιλμ, πού θα γίνη κατ' αυτές τις Κάννες της Γαλλίας, εδλάσαν συμπετοχόν ή Άργεντινή, ή Βραζιλία, τό Μεξικό, ή Δανία, ή Νορβηγία, ή Τσεχοσλοβακία, ή Πολωνία, ή Σουηδία και ο Καναδός.

Υστερα από συζυγικό βίο έξη περίπου ετών, ο Χέρμπερτ Μαρσάλ και ή Λη Ρου-σελ χώρισαν. Ο γάμος αυτός ήταν ο τρί-τος τού Χέρμπερτ και ο δεύτερος της μίς Ρουσελ.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

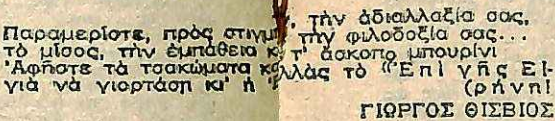
Εντσαρντ Έβερτ Χόρτον.

Ἀπὸ τὸ γουρουνόπουλο τοῦ γάλακτος
ὡς τὸ φιλέτο ἐλέφαντος

EPNEST AD

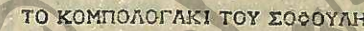
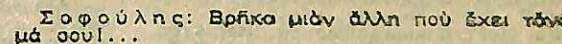
ΥΠὸ Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

—Γιὰ δὲς καιρὸ ποὺ διάλεξα
νὰ μείνω ῥέστος, φίλοι,
τώρα π' ἀνθίζει ὅλη ἡ γῆ
καὶ βγάζει... χαμομήλι!

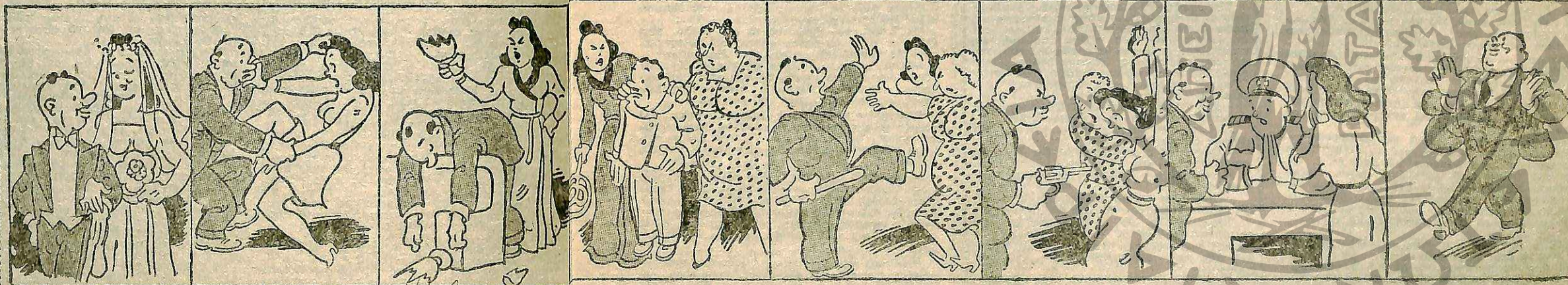
ὙΠὸ Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

... κι' οι οὐρανοὶ ἀγάλλονται, χαίρει ἡ φύσις ὅλη!... (πιστόλι)
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τώρα πού, τώρα πούχασα κι' έσένα,
γράφε άλλοι!... γράψε άλλοίμονο σέ μένα!...

Η ΕΡΕΥΝΑ ΕΝΟΣ ΣΚΑΗΡΟΥ ΣΥΖΥΓΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

1939	Οκτώβριος 1940	Απρίλιος 1941	Ιούνιος 1941	1942-1944	Δεκεμβριος 1944	Ιανουάριος 1945	Δεκεμβριος 1945
Χυψωφον φίλας	Κήρυξις πολέμου Κατάρρευσις μετώπου	Διπλή κατοχή	Αντίστασις	Δεκεμβριανή	Βάρκιζα	Αμνηστία!	

19ον

—Έχω να κάμω μία παρατήρηση, διέκοψε ο Μπενεντίκτ. Για να πετύχει αυτό το πράξικόπημα, χρειάζεται θάρρος και ταχύτητα. Πρέπει λοιπόν να ξέρωμε τελείως τα κατατόπια, ώστε να μη χασμερήσουμε ούτε στιγμή... Να ξέρωμε ποιο βρίσκεται η Σελέστ, που κοιμάται η Ζάν και ποιο οι τρεις άλλοι.

—Έχετε απόλυτο δικαίω! Άναλυσάμεν άνω να σάς φέρω αυτές τις πληροφορίες.

—Εσείς, Μαρκίσις; Πώς θα το καταφέρεται; —Θα πάω αμέσως στον πύργο, μεταμφιεσμένος. Θα ιδώ, θα εξετάσω...

—Και τότε θα επιχειρήσωμε έπειτα το κόλπο μας; —Να είδα έτοιμοι αύριο τα μεσάνυχτα.

Θάρρην έδω έδω, άλλα με κάθε προφύλαξη. Το φρονιμότερο είνε να μεταμφιεσθώ, ώστε να μη γνωρίζεσθε. Έτσι δεν έκαμαν κι' οι έχθροι μας; Άς τους μιμηθώμε λοιπόν...

—Εσείς, Κουρπιέρ, δεν θα χρησιμοποιήσετε το μυστήριό σας, παρά μόνον σε έκτακτη ανάγκη, για να σώσετε τη ζωή μας. Μην ξεχνάτε ότι θα ένεργουμε εν όνοματι του Νόμου, κι' ότι θα κάνωμε μία διάσωση, μία παραδίσει οικονομική δόλου, μόνο και μόνο για να αποτρέψωμε σ' ένα απειλημένο βίο την αναπημένη του ανθρώπου...

Το άλλο άποψιμα, ένας ζητιάνος, βρώμικος και κουρελής, βγήκε απ' το σπίτι του Γερράντ και του Μπενεντίκτ. Είχε κρεμασμένο απ' το λαιμό του ένα σακκούλι με ξεροκόμματα κι' άκουμποδες σ' ένα χοντρό ραβδί. Το άριστερό χέρι του πρέπει να ήταν πληγωμένο, γιατί το είχε τυλιγμένο δακτύλου, μόνο και μόνο για να πετύχουν ένα κομμάτι ψωμί, το οποίο έχασε στο σακκούλι του.

—Όταν όμως πήρε το δρόμο του πύργου, απ' το σταυροδρόμι του Σιδερένιου Σταυρού, μπήκε μία στιγμή στο δάσος κι' άδειασε πίσω απ' τους θάμνους το περιεχόμενο του σακκούλιού του. Ήταν αληθινά παράξενο για ένα ζητιάνο.

—Έφτασε σέ λίγο κοντά στον πύργο του Ριμπέμόν. Κρύφτηκε τότε πίσω απ' τα δέντρα, απ' όπου έβλεπε καλά τα παράθυρά του. Έμεινε έτσι ως μία ώρα. Θέλεγε κανείς ότι ο πύργος ήταν άκατοίκητος, γιατί δεν έβγαίνα κανείς απ' αυτόν, ούτε και άκουγόταν ο παραμικρός θόρυβος.

—Μήπως έχωμαι πολύ άργά; μουρούρισε ο ζητιάνος.

Σέ λίγο όμως, άνοιξε η πόρτα και βγήκε μια κοπέλα. Ήταν η Ζάν, ντυμένη πιά γυναικεία.

Διευθύνθηκε προς το μέρος του ζητιάνου. —Εκείνος σάρρασε τότε έξω απ' την κρύπτη του και έσπρώξε άναγκαία στην άκρη του δρόμου, βογγώντας και ταυλιζοντας:

—Ωχ, πώς πονά, Θεούλη μου!... Άς πεθάνω, Παναγία μου!... Έκαμα κανένα κακό; Γιατί απ' όποιο έδαφος... Έκαμα κανένα κακό;...

—Άκουσε να πλησιάζη η Ζάν, και μάντευσε ότι είχε κοινοσταθή, βλέποντας τον, διπλάσια. —Η Ζάν είχε φοδηρή στην άκρη, βλέποντας σε, πλησίασε πιο πολύ και τον ρώτησε τι του συνέβαινε.

—Είμαι άρρωστος, καλή μου δεσποινίς... άπάντησε εκείνος. Έχω πυρετό... Ήμια βρώμικο νερό απ' τους λάκκους του δρόμου... κι' ήταν σαν δηλητήριο!... Τόσες μέρες τώρα άρρωμαι, δίχως να βάλω στο στόμα μου τίποτε άλλο από ένα ξεροκόμματο... Μου φαίνεται ότι λίγο κρασάκι θα μου έσωζε τη ζωή... Τί θάλω όμως να έλω, αφού φοβά της πέλας;...

—Έλα, καλή μου άνθρωπε! Θα σου δώσω λίγο κρασί, ψωμί και κρασί... Κι' αφού έλαιο άρρωστος, μπορεί να σέ ιδώ ο γιατρός, που θάρρη σέ λίγο στον πύργο, και να σέ στείλη ίσως στο νοσοκομείο.

—Ο Θεός να σάς δίνη την υγεία σας, για το καλό που θέλετε να μου κάνατε.

—Έλα, σήκω... Έχεις το κουράγιο να πάς ως τον πύργο;

Ο Ζητιάνος σηκώθηκε με κόπο βγάζοντας φωνές παραπληκτικές. Έφτασαν στον πύργο. Ή Ζάν άνοιξε την πόρτα.

Ο έξωτερικός τοίχος ήταν πολύ ψηλός, αλλά μισογκρεμισμένος σε διάφορα μέρη, ώστε μπορούσε εύκολα να τον διακελίση κανείς, χωρίς τη βοήθεια σκαλινού ή σκάλας. Ο Ζητιάνος ένδιαφερόταν άσφαλώς να μάθι αυτές τις λεπτομέρειες, γιατί έριχνε γρήγορες ματιές γύρω του. Ένω θρηπίδες και βογγούσε, τα ζωγρά μάλιστα του εξέταζαν όλες τις πόρτες του πύργου, υπολόγιζαν το ύψος των παραθύρων, προσπαθούσαν να ιδούν αν υπήρχε πουθενά καλύδα σκυλιού.

Δεν άργησε να βεβαιώση ότι τα σκυλιά, που είχε απόλυσε ο Ζαννέ στην αλλη, φύλαγαν πολύ καλά. Όταν τόν είδαν, γαύγισαν με μανία και χύμησαν επάνω του.

—Άκούη και τα σκυλιά... διαμαρτυρήθηκε εκείνος. Άκούη και τα σκυλιά δεν με θέλουν! Καλύτερα να μ' αφήνουν στη δυστυχία μου, καλή μου δεσποινίς, να μη φροντίζετε για μένα...

Η Ζάν διάταξε τα σκυλιά να φύγουν. —Εκείνα άποτραβήχθηκαν μία στιγμή, αλλά έπειτα άρριξαν και πάλι, δείχνοντας τα δόντια τους. Τα έβλεπαν ζωα μυρίζοντασιν ένα έχθρό! Ο Ζαννέ άκουσε θόρυβο κι' έτρεξε να ιδώ τί συμβαίνει. Άνέγκασε τα σκυλιά να άπομακρυνθούν, νουλλίζοντας.

Δεν ήταν συνήθως καθόλου τρυφερός με τους ζητιάνους που δεν ήξερε. Είχε άρισμένους, τακτικούς, οι άποιοι κατοικούσαν στή γύρω χωριά κι' έρχόντουσαν άρισμένες μέρες στήν πύργο για να πάρουν έλεημοσύνη.

Φέρθηκε λοιπόν με τραχύτητα σ' αυτόν τον καινούριο.

—Από που έρχεσαι; τον ρώτησε. Δεν είσαι νόστιμος... Δεν δουλεύεις καλύτερα, παρά που ζητιανεύεις;

—Έρχομαι απ' τη Ντουζόν, άφεντίκο. Μου είπαν ότι θα μάξω μερικές βελανίτσες, αν έκαμνα ένα γύρο στή χωριά σας... Με γέλασαν όμως, με γέλασαν!

—Ένα άδικοτο ένστικτο προειδοποιούσε το γέρο κυνηγό ότι ήταν όπιστια όλ' αυτά κι' ότι έκρυβαν κάποια παγίδα...

—Γιατί δεν δουλεύει; πρόσθεσε ο Ζητιάνος. Μά έχω τη δύναμη;... Άν ήσασσε και σεις 78 χρονών, σάν και μένα, αν είχατε ένα απόστημα στή χέρι, αν τρέματε απ' τον πυρετό, δεν θα βαστούσατε τη καρδιά σας, τα χέρια και τα πόδια σας για δουλειά... Έχω έργοσση σ' όλη μου τη ζωή... Κουράσθηκα πιά, δεν άντέχω!

Γύρισε προς την πόρτα και άσπηκε ότι ήθελε να φύγη. Έκαμε μερικά βήματα, τριέλασε και κρατήθηκε απ' τον τοίχο για να μην πέση.

—Ήταν άδύνατος, άξιολύπητος... —Δεν είνε σωστό να με προσβάλλετε, γέρον άνθρωπε... παραπονήθηκε.

—Υποχωρώντας στην έκτεντική ματιά της Ζάν, ο Ζαννέ τόν είπε:

—Εμπρός, έλα μέσα! —Όχι, δεν θέλω τίποτε, αφού δεν μου τόν δίνατε με την καρδιά σας... μουρούρισε. —Ελπίζω να βρώ στή Ραζέν πονόψυχους ανθρώπους.

ΔΟΣΑ ΣΟΙ Ο ΘΕΟΣ!

Τί εύσεθε άνθρωπος, αυτός ο φίλος μου ο Όνυριος! Σέ κάθε περίπτωση, σέ κάθε ευκαιρία, δεν παραλείπει να εύχαριστήσθι το Θεό. Όσο πιο πολλές κερασιές πέφτουν στή κεφαλή του, τόσο περισσότερους λόγους βρίσκει να έκφραση την ευγνωμοσύνη του στήν ύψιστο. Όταν π.χ. συναχώνεται, λέει άμέσως:

—Ευχαριστώ, Θεέ μου! Θα μπορούσα να πάθω πνευμονία ή πλευριτίδα...

—Σηάζει ένα κρουστάλινο ποτήρι; —Αμέσως φωνάζει:

—Θεέ μου, σ' εύχαριστώ! Θα μπορούσα να πάθω μία καρδιά...

—Συναντά στή δρόμο μία γυναίκα άοχη; —Δόξα σοι ο Θεός! μουρούριζε. Θα μπορούσε να ήταν άκόμη άοχη...

—Προσέθε λοιπόν, καθώς έκανε τόν περιπάτο του στήν Κίηπο, ένοιωσε να πέφτι στή μέση του... μία κουτσουλιά από κάποιο πουλάκι καθισμένο στή ελαδιά.

—Ευχαριστώ, Θεέ μου! Λέει άμέσως μ' ευγνωμοσύνη. Σ' εύχαριστώ, που δεν έκαμα τις άγελάδες με φτερά!

Ο ΘΑΚΟΣ

τους, που θα με λυπηθούν... Είμαι φτωχός, άλλα περήφανος! Τί σάς ζητήσω; Να φάω και να πιώ... Δεν παραδέχομαι όμως να με μαλώνετε... Εύχαριστώ, δεσποινίς, για το καλό που θέλετε να μου κάνετε... Ο Θεός θα σάς ανταμείψη!

Ο Ζαννέ, που ένοιωσε να διαλύονται οι πρώτες ύψεις του, τόν έμπόδιζε να φύγη.

—Έλα λοιπόν μέσα! Μην είσαι τόσο άσκολος, διάβόλε!... Θέλεγε κανείς ότι έμνησθαι να σέ δέχονται παντού με το χαμόγελο και με το πορτοφόλι στή χέρι! Δεν σέ διακρίνουν λοιπόν ποτέ;

—Ω, άφεντίκο, αν είχα τόσα έκατομύρια, όσες φορές μ' έχουν δώσει, θα έδινα τώρα άγώ έλεημοσύνη, αντί να ζητάω!

Τώρα ο Ζητιάνος άκούουθεσ τόν Ζαννέ. Μπήκαν σ' ένα μικρό δωμάτιο τόν πύργου, δίπλα στήν κίμαρα τόν Κλάντ. Ο Ζαννέ σερβίρισε στή γύρω ψωμί και κρασί. Ο Ζητιάνος άρχισε να τρώη σιγά-σιγά, ενώ ο Ζαννέ πινε γαυνοεργάτα γύρω του.

Τό δωμάτιο εκείνο, γυμνό σχεδόν από έπιπλα, χρησίμευε ως τραπέζα. Είχε δυό πόρτες, τη μία προς την αλλη και την άλλη προς την κρεβάτοκάμαρα τόν κώμητος.

Κάποια στιγμή, ο Ζαννέ βγήκε, γιατί τόν είχε φωνάξει ο κύριος του. Άπ' την πόρτα, που είχε μείνει μισανοιχτή, ο Ζητιάνος είδε τόν Κλάντ στή κρεβάτι του. Και στήν βάθος, από μία άλλη πόρτα έπλησε άνοιχτή, διέκρινε τη σκάλα τόν επάνω πατώματος.

—Εκεί είνε... μουρούρισε.

—Αποτέλειωσε τόν φωνητό του, χωρίς να διαζέται. Εύχαρίστησε έπειτα τόν Ζαννέ και βγήκε στήν αλλη. Δεν φοδόνταν τώρα τους σκύλους, γιατί ο Ζαννέ τούς είχε άλυσοδέσει. Γονάτισε και προσεχρήθηκε για τους καλούς ανθρώπους τόν πύργου... Συγγνώμης τα ζωγρά μάλιστα του πήγαιναν απ' τόν ένα στή άλλο παράθυρο και φανόντουσαν να μετρούν την άπόστασι τους απ' τη γη.

Όταν τελείωσε, σηκώθηκε, βγήκε απ' τη μεγάλη πόρτα κι' άπομακρύνθηκε δίχως να διαζέται.

—Εξέρω τώρα άρεκέτι! —Είπε με τόν τόν του. —Μπορούμε να κάνωμε άποψη τη δουλειά...

Καθώς κατάλαβαν βέβαια οι άναγνώστη μας, ο Ζητιάνος αυτός ήταν ο Μαρκίσιος. Είχε φτάσει στήν πύργο, σέ άρα πού έλειπε ο Κορεντέν —ετυχώς γι' αυτόν, γιατί ο διοριστικός άστυνομικός θα μάντευε ίσως την άληθειή του ταυτότητα κάτω απ' τη μεταμφίεσι του.

Γύρισε στήν σπιτι του, όπου βρήκε τόν Μπενεντίκτ και τόν Κουρπιέρ. Τους έξήγησε τί άκριβώς έπρόκειτο να κάνουν. Θα ξεκινούσαν τους μία σκάλα πολύ ψηλή. Θα παραβιάζαν εύκολα την έξωτερική πόρτα, είτε θα πηδούσαν πάνω απ' τόν τοίχο.

Θα είχαν μαζί τους κρέας για τα σκυλιά. Ο Κουρπιέρ θ' άνελάμβανε να ξεπαστρέψη με το μαχαίρι του τα τρία ζωα, την ώρα που θα έτρωγαν και δεν θα πρόσθεαν γύρω τους. Τα όποια ήταν εύκολα... Δεν είχαν να φοδρή, στή κάτω-κάτω, παρά μόνο τόν Ζαννέ, και τόν πραγματευτή ίσως, απ' ο δεύτερος και μόνον στήν πύργο.

Είτε όμως οι δύο αυτοί δεν θα έπαιρναν είδησι έγκαίρως, και τότε ή άπαγωγή θα πετύχαινε λαμπρά δίχως κόπο, είτε θα ένομιούσαν και θα έφερναν αντίστασι, άλλα θα ήταν πάντως οι πύργοι άδύνατοι.

Πώς θα εύρισκαν τη Σελέστ οι τρεις συνένοχοι; Δεν ήξερε άκόμη ο Μαρκίσιος... Θα άνέβαιναν όπισθίποτε με τη σκάλα τους ως ναν μέσα και θα έβγαζαν για την κοπέλα.

—Αν τυχόν ή τακτική αυτή άποτύγχανε στήν έφαρμολγή της, θα έπρεπε πρώτα να νικήσουν τόν Ζαννέ και τούς άλλους.

Αυτές ήταν οι βασικές άδεις τόν Μαρκίσιου στήν συντροφία του.

Η Σάρα, που έμεινε πάντα στή βίλλα, είχε έλθει κι' αυτή να προσφέρει τις άπαιτήσεις της.

—Με χρειάζεσθε; ρώτησε τόν Μαρκίσιος.

—Όχι, άλλα... έλατε πάντως μαζί μας! Όταν πάρωμε τη μικρή, θα σάς την έμπιστευθώμε, για να κρατήσωμε τα πράγματα απέναντί της και στή μάτια τόν κόσμο.

Ξεκίνησαν πραγματικά τα μεσάνυχτα. Ο καιρός τούς ένοουσε: Ο ούρανος ήταν συννεφιασμένος, δίχως φεγγάρι. Έκανε ζέστη πνιγμένη. Βροντές μακρινές προμήνυαν μεγάλη ύμρα.

—Τόσο το καλύτερο! είπε σιγά ο Μαρκίσιος. —Όσο χειρότερο καιρό κάνει, τόσο έχωμε περισσότερες πιθανότητες έπιτυχίας. Ένα μόνον φοδάμι: μήπως οι βροντές έπισημαίνουν τόν ανθρώπου τόν πύργο... Συγγνώμης όμως θα σκεπάζουν κάθε θόρυβο που μπορεί να κάνομε.

Έφτασαν σέ λίγο στήν προορισμό τους. Παράμυαν ένα τέταρτο της ώρας, κρυμμένοι στή χαμολιάδα, για να πετύχουν ότι δεν υπήρχε τίποτε όπιστια και για ν' άφίσουν να ξεσπάση πιά ή καταιγίδα.

—Αν φωνάξουν τα σκυλιά, είχε πη ο Μαρκίσιος, θα νομίζουν τα άφεντίκα ότι είνε τα

έχει άκνυρθεί ο καιρός κι' ο φόδος τών κεραιών...

—Ο πύργος ήταν κατασκότεινος. —Άρχισε ή βροχή, έπια έπί τέλους ο Γερράντ. —Εμπρός!...

Βγήκαν απ' την κρύπτη τους και σάρθηκαν προς τόν πύργο.

—Έχεις τόν κρέας, Κουρπιέρ; ρώτησε ο Μαρκίσιος. —Έτοιμος εί! Είνε καιρός...

Πραγματικά, άκούσθησαν άργια γαυγίσματα. Τα σκυλιά άρριξαν προς τόν έξωτερικό τοίχο. Ο Κουρπιέρ τόν είχε διασκελίσει κι' είχε πηδήσει μέσα στήν αλλη. Οι δυό άλλοι, άπένω, περίμεναν τόν σύνθημα του. Η Σάρα είχε μείνει μέσα στή δάσος.

Τα σκυλιά σάπασαν. Ο Μπενεντίκτ κι' ο Μαρκίσιος τέκνωσαν τόν αυτό τους. Άκούσαν κάτι πνιγμένα βογγήτα, κι' έπειτα τίποτε πιά.

—Εμπροσθήκαμε απ' τους σκύλους, είπε ο Γερράντ.

Ο Κουρπιέρ σφύριξε ελαφρά, συνθηματικά. Οι δυό άλλοι πηδούσαν τόν τοίχο και βρέθηκαν κοντά του, άναμεισα στή σφαιρική σκυλιά.

Τίποτα δεν είχε κουνήσθι στήν πύργο. Κανείς δεν είχε δώσει προσοχή στή γαυγίσματα. Τα παράθυρα ήταν κλειστά, παρ' όλη τη ζέστη, έξ ατίας της ύμρας.

Οι τρεις κακούργοι πέρασαν στή πίσω μέρα τόν πύργο. Ο Μπενεντίκτ έστησε τη σκάλα κάτω από ένα παράθυρο. Ο σκοπέος τόν Μαρκίσιος ήταν να μπειν πρώτα σ' ένα δωμάτιο άκατοίκητο, για να περνούσαν έπειτα απ' εκεί στή άλλα, όπου θα εύρισκαν τη Σελέστ.

Ο Μπενεντίκτ άνέθηκε κι' έστρωσε τόν παρρόδρο. Τό βρήκε κλειστό. Έκοψε τόν τζάμι μ' ένα διαμάντι, κόλλησε πάνω του ένα κομμάτι πλάσας και τόν τράβηξε προς τα έξω. Έχασε τόν χέρι του κι' άνοιξε τόν παραθύροφύλο.

Διασκελίσε τόν περσόλι και βρέθηκε σέ μία κίμαρα σκοτεινή. Έρριξε γύρω του τόν φός τόν ηλεκτρικού φαναριού του, έτοιμος να χτυπήσει τόν τόν μαχαίρι του ή να άναγνύρη μ' ένα πηδήμα στή σκάλα... Άλλά τόν διαμάντι ήταν γυμνό κι' άκατοίκητο.

—Άνεβήτε! είπε ο νέος απ' τόν παράθυρο στήν συντροφία του.

—Εκείνοι βρέθηκαν σέ λίγες στιγμές κοντά του.

—Θα ήταν φρόνιμο να μείνη ένας μας για να φυλάξη τη σκάλα... τούς είπε ο Μπενεντίκτ. Άν άναγκασθώμε να φύγωμε, πρέπει να έχωμε έξασφαλισμένη την όποχώρησι! Άς είνε όμως...

—Άνοιξαν σιγά τόν πόρτα και βγήκαν σ' ένα στενό διάδρομο, που είχε στήν άκρη του δυό άλλες πόρτες και τόν κεφαλόσκαλο.

—Στήν άρχη της σκάλας βρίσκεται ή κάμαρα τόν κώμητος, είπε σιγά ο Μαρκίσιος. —Οσο για τις δυό αυτές πόρτες, θα είνε τόν δωμάτιο τόν Ζαννέ και της Σελέστ, ίσως θα και τόν πραγματευτή. Τό υπό σας, παιδιά!...

Πλησίασαν άδύνατα στήν δυό πόρτες. Ο Μαρκίσιος άνοιξε τη μία με άντικείδι. Ο Μπενεντίκτ έρριξε μέσα τόν φός τόν φαναριού του. Δεν υπήρχε κι' εκεί κανείς!

Ο Μαρκίσιος έζωσεσε τα φρούδια του. Η έρημια στή τόν φανόνταν όπιστια. Άνησυχσε, βγήκε στή διάδρομο και τέκνωσε τόν αυτό του. Άλλά τόν σφύριγμα τόν άνέμου, οι βροντές, κι' οι κερανοί έπιγαν κάθε άλλο θόρυβο. Η βροχή έβρεσε τα τζάμια. Στή φός τόν άστραπάν, φανόντουσαν απ' τα παράθυρα οι κορφές τών μεγάλων δένδρων, λυγισμένες απ' τη ύμρα.

—Σεδύστε μία στιγμή τόν φός σας! είπε ο Γερράντ στήν Μπενεντίκτ, ενώ άνοιγες τη δεύτερη πόρτα.

Στήν άρχη τόν εκείνο έμειναν μαζί ή Σελέστ κι' ή Ζάν Λεντόν —απ' όπου είχε φανερωθή τόν αληθινό φύλον της δεύτερης. —Όταν ο Μπενεντίκτ φώτισε τόν έσωτερικό του, οι τρεις κακούργοι συγκράτησαν με κόπο μία φωνή χαράς: Είχαν ιδή τις δυό κοπέλες, που κοιμώονταν στή κρεβάτια τους.

Για μερικές στιγμές, δεν τόλμησαν να πλησιάσουν, από φόβο μήπως κάποια κίνησι τους, κάποιος θόρυβος, έπισημά τόν κοιμημένους καρίττας.

—Είπε σέ έπιφυλακή!... Τό ίδιο θα συμβαίνει και με τους άλλους... Ετυχώς, ή ύμρα μας έξυπνήρησε: Δεν μας άκούσαν καθόλου... Εμπρός τώρα! Άς μη χάνωμε καιρό...

Κι' έκαμε ένα βήμα προς τόν κρεβάτι της Σελέστ. Μία σάνδια τόν πατώματος έπρεζε δυανά. Η Σελέστ κι' ή Ζάν έπλησαν, άνοιξαν τα μάτια τους και κατάλαβαν...

Η Ζάν είχε ξεσκεπασθή απ' τη ζέστη. Είχε πέσει τόν κρεβάτι ντυμένη. Ο Μαρκίσιος τόν παρατήρησε και μουρούρισε στήν συντροφία τους:

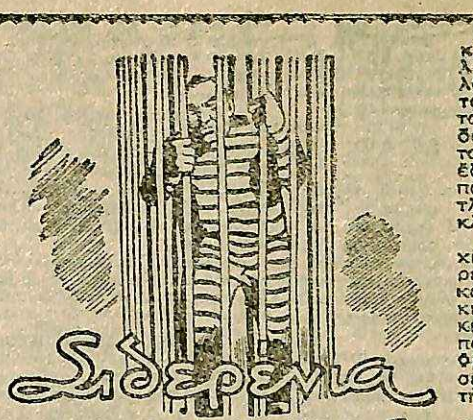
—Είπε σέ έπιφυλακή!... Τό ίδιο θα συμβαίνει και με τους άλλους... Ετυχώς, ή ύμρα μας έξυπνήρησε: Δεν μας άκούσαν καθόλου... Εμπρός τώρα! Άς μη χάνωμε καιρό...

Κι' έκαμε ένα βήμα προς τόν κρεβάτι της Σελέστ. Μία σάνδια τόν πατώματος έπρεζε δυανά. Η Σελέστ κι' ή Ζάν έπλησαν, άνοιξαν τα μάτια τους και κατάλαβαν...

Η πρώτη έπαύσεσε στή κρεβάτι της, άναίσθητη, λήθουμη. Η Ζάν πηδουσε θόρα, πρίν την προσέβη ο Κουρπιέρ, έτρεξε στήν παράθυρο, έπιασε με τις γροθίες της δυό τζάμια, που έπασαν με πάγιο στήν αλλη, και φώναξε άπελυσμένα:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... Δόλοφ... —Βοήθεια!... Βοήθεια!... Δόλοφ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Σιδερένια ΚΛΟΥΒΙΑ

Παλιά και νέα μαρτύρια

Άπό τις άνατριχιαστικές άποκαλύψεις τών Άμερικανών, που έπασαν αϊμαλώτοι στή χέρια τών Γιαπωνέζων, όλος ο κόσμος έμαθε με φρίκη τα τρομακτικά μαρτύρια τους, που ζεπνούν σε ασαννικές έπινοήσεις κι' αυτά άκόμη τα μεσαιωνικά βασανιστήρια τής Γεράς Εξετάσεως. Ένα από τα μαρτύρια αυτά ήταν ο σιδερένιος κλωβός. Οι Γιαπωνέζοι έκλειναν τόν αϊμαλώτω σ' ένα κλωβό, τόν κρεμούσαν φυλά και με τη βοήθεια μιας τροχαλίας τόν βοουτούσαν μέσα σέ καυτό νερό και τόν έβγαζαν πάλι γρήγορα για να μην πεθάνη άμέσως. Η τραγωδία αυτή κρατούσε καμιά φορά όλόκληρη ύμερα.

Ε, λοιπόν, τόν σιδερένιο κλωβό έχρησιμοποίητο και στήν Ευρώπη, τα παλιά χρόνια, χωρίς όμως τόν καυτό νερό.

Ο πρώτος άνθρωπος που κλεισθήκε σ' ένα μεγάλο σιδερένιο κλωβό ήταν ο καρδινάλιος Λά Μπαύλ, άπονοδος έχθρος τών βασιλέως τής Γαλλίας Λουδοβίκου 11ου.

Τα χρόνια εκείνης της εποχής άναφύρουν ότι ή έπινοήσι και ή κατασκευή αυτού τόν κλωβού άφελοντο σ' ένα Γερμανό (έ, διάβόλε! Μπορούσε να ήταν κι' αλλοίως), τόν Χανς Θερντάγκεντ.

Φανταί όμως πως ο δυστυχής καρδινάλιος δεν άνθεξε πάλιν καιρό σ' αυτό τόν κλωβό και πίν βέσι τον στήν κλωβό έπιρ ένας σκύλος, ο Σεμόν ντε Κενζέ, δυό άρματαμένοι σκοποί και δυό δεσμώτες άπαιτούσαν, νύχτα και ήμερα τόν κατάδικο για να μη τούς φύγη...

Ο Λουδοβίκος 11ος, που τόν διασκεδούσαν λιγάκι αυτές οι δουλειές, έστειλε τόν γιό του για να εξετάση πως τα περνούσε ο «ένγκλωβισμένος».

Ο Κενζέ μαζί με τόν κλωβό τόν είχε μεταφερθή στήν Τούρ μ' έναν άρματά και τόν κουραστικό αυτό σείδι τόν είχε άρρωσθώσι. Άδυσταί κάθε ήμερα όλο και πιο πολύ, γιατί, όκι μόνο ήταν φορτωμένος με βαρείες αλυσίδες, άλλα και γιατί δεν μπορούσε να σταθή άρθιος μέσα στή χαμολιάδα κλωβού του.

Ο βασιλιάς διάταξε τότε να τόν βγάλουν τις αλυσίδες και να φιλώσουν τόν ταβάνι τόν κλωβού κι' έτσι ο Κενζέ, που είχε γερή καρδιά, βολέυθηκε καλύτερα κι' άνέκτησε τήν υγεία του.

Ο Λουδοβίκος, όταν τόν έμαθε αυτό, θέλησε να όρ κι' ο ίδιος τόν φυλακισμένο του. Ο βαρής κλωβός σάρθηκε πάλι μ' ένα κάρρο ως τα άνακτορα, όπου ο βασιλιάς τόν κράτησε τρεις ήμερες, τριγυρίζοντας κάθε τόσο γύρω του και παρακολουθώντας τόν κατάδικο, που σκεπάζαν άουχος και άσιγη λός πίσω από τα όδερα. Έπειτα, βαρέθηκε αυτό τόν θέαμα και τόν έστειλε πάλι στή φυλακή. Στή νύχτι, μία ρόδα τόν κάρρου έπασσε από τόν βάρος, ο κλωβός άναποδονήθηκε καταγής κι' ο Κενζέ τσάκισε τόν κεφάλι του. Τόν νιάτρεψαν όμως και τόν κράτησαν (ένγκλωβισμένο) πέντε όλόκληρα χρόνια. Τέλος, τόν 1485, τόν έδωσαν χάρι και τόν άφησαν έλεύθερο.

Πιά ήταν τώρα σφαιμένο αυτό τόν κλωβό; Ο όλιπ ντε Καμν, που τόν είχε κι' αυτός γνωρίσει αρκετά καλά έπί όκτώ μήνες, άναφέρει ότι ήταν στρογγυλό, με χοντρά όδερα. Άλλα κλωβιά, που έβιναν λίγο άργότερα ήσαν σφαιμένα από εύλινα κάγκελα, σκεπασμένα με μεταλλικές πλάκες. Όσο για τόν μέγεθος τους, ήταν άνάλογο με τόν τρόπο που ήθελαν να βασανίζουν τόν κατάδικο. Μερικά ήσαν τόσο στενά και τόσο χαμολιά που ο δυστυχής αυτός ήταν ύποχρεωμένος να έρ έκει μέσα κουλουριασμένος να σκεπάζει σέ σχήμα Ζ. Μερικές φορές τόν κλωβό ήσαν κρεμασμένο με μία χοντρή αλυσίδα από τόν βάλο ενός εύρυχωρού κελλιού και αϊωρείτο σάν έκκρεμης στήν παραμικρή

κίνησι τόν «ένγκλωβισμένο». Άλλοτε πάλι ήταν τοποθετημένο επάνω σ' ένα στήλο, για να μπορεί κανείς να περιεργάζεται τόν κατάδικο απ' όλες τις μεριές. Όταν ο δεσμοφυλάκας ήθελε να άσκοκιδάσουν λιγάκι τή μονοτονία της άρρωσας τους, κινούσαν τόν κρεμασμένο κλωβό: ή έβιναν μία περιστροφική κίνησι σ' εκείνο που ήταν άπάνω σέ στήλο, μόλις ο έξαντλημένος από τήν κορούσι κατάδικος, έκλεινε τα μάτια του για να κοιμηθή...

Τό πρώτο όπότος κλωβό, που είχε στοιχίσει 3.457 λίρες και μισή, όπως άναφύρεται στή λογαριασμού τού Λουδοβίκου 11ου, ήταν τόν περιφωτισμένο απ' όλα κι' έμεινε θρυλικό, γιατί τόν 1745 κλεισθήκε έκει μέσα ο «Κινέζος κατάσκοπος», κάποιος Νταμπούρ, που είχε άπομεινέσει στή θρανκοφύρτη μ' αυτό τόν φευδώνυμο μία σειρά από λιβελλώδεις συκοφαντίκους για τή Γαλλία.

Όταν ο Ντυμπούρ έφτασε στή παλιά, όββατο τόν Μόν Σαιν-Μισέλ, όπου ήταν τότε τόν σιδερένιο κλωβό, είχε τέτοια χάλια, που όί μοναχοί τόν λυπήθηκαν και τόν έφτιαξαν ένα μάλλινο γιλέκο κι' ένα ζεστό μανδύο. Τού έβαλαν μάλιστα κι' ένα μικρό κρεβάτι μέσα στή κλωβό. Ο κατάδικος αυτός, που είχε εκδώσει κι' ένα «Μέγα Γεωγραφικό Λεξικό» καθώς και μία «Παγκόσμια Ιστορία», ήταν ένας μεγαλοκόλος και «γλυκομύλης» άνθρωπος, που καθόταν και μιλούσε ώρες όλόκληρες με τούς μοναχούς «για τις έπιστήμες και για διάφορα άλλα πράγματα».

Η τροφή του, εύτυχώς, ήταν άφρονη και περιποιημένη: άσπρο ψωμί, βούτυρο, τυρί και κρασί για πρόγευμα. Σούπα, δυό πιάτα κρέας και κρασί για γεύμα. Και τόν βράδυ, τόν σέρβιραν ένα μεγάλο κομμάτι ψήτο κρέας και φρούτο ή γλυκίσματα. Υστερ' όμως από ένα χρόνο, ο «Κινέζος κατάσκοπος» βαρέθηκε και τις έπιστημονικές συζητήσεις και τήν καλή τροφή και κήρυξε άπερηγία πείνης! Οι μοναχοί προσπαθούσαν να τόν κρατήσουν στή ζωή με δυναμωτικό ζωμό, που τόν έχυναν στή στομάχου μ' ένα καννί, μα ο Νταμπούρ είχε πάρει τήν όπόφωσι να πεθάνη και άρριγαν κάθε βοήθεια. Έπειτα λοιπόν από ένα άργο ψυχροπρά

Θυρήνοι να' παραδώσεις

ΤΑ ΤΣΟΚΑΡΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΒΟΛΦ

Πριν από πολύ, πολύ καιρό, ζούσε σε μία πόλη της βορείου Εύροπης ένα αγόρακι 7 χρονών, ο μικρός Βόλφ, όρφανος από πατέρα και μητέρα. Τον είχε αναλάβει μια γριά θεία του, φιλόγυρη και σκληρόκαρδη, που τον φιλούσε μόνο κάθε πρωτογεννητικό και που άκαταστάτως κάθε φορά που το δινε ένα πιάτο σούπα.

Ήταν όμως τόσο καλός από φυσικό του ο δούλος Βόλφ, ώστε αγαπούσε μ' όλα αυτά τη γερνιά, μολοντί την φρόντιζε και κύτταζε τρέμοντας την τριχωτή έλξη της μύτης της.

Επειδή ήξεραν όλοι στην πόλη πως είχε το κομπόδεμα της, η θεία του Βόλφ δεν είχε τολμήσει να τον στείλει στο σχολείο των φτωχών. Τον είχε βάλει σ' ένα ιδιωτικό. Είχε όμως κάνει τόσα παζάρια για να πετύχει μιά εκπαιδευτική, ώστε ο δάσκαλος έβρισκε πάνω στο μικρό, τον τιμωρούσε συχνά κι' ανασταίει κι' έσπευτε τους συμμαθητάς του να τον κοροϊδεύουν για το φτωχικό του ντύσιμο. Ο δυστυχισμένος Βόλφ κρυόταν τότε σε μία γωνιά, για να χύσει πικρά δάκρυα.

Εφτάσαν έτσι τα Χριστούγεννα. Το βράδυ της παραμονής, ο δάσκαλος θα πήγαινε όλα τα παιδιά στη γιορτή της λειτουργίας και θα τα γυρτζέ έπειτα στα σπίτια τους. Καθώς λοιπόν ο χειμώνας ήταν έδειρετικά δριμύς κι' είχε χιονίσει από πολλές ημέρες, όλοι οι μαθηταί έφτασαν στο σχολείο έσπευτα ντυμένοι, με γυνέμισμα σκούφους, πολλά χοντρά, γάντια, μάλλινες κάλτσες και παπούτσια με γερές σόλες. Μόνο ο μικρός Βόλφ τουρτουρίζε, με τα τριμμένα ρούχα του φορούσε καθημερινές και Κυριακές κι' είχε στα πόδια του βαρεία έβλινα τσόκαρα.

Οι κακοί συμμαθηταί του βρήκαν άκρια μία ευκαιρία να γελάσουν ες βάρος του. Έκεινος όμως ήταν τόσο απαγωγμένος να φασαγή τα δάχτυλά του και πονούσε τόσο απ' τις χιονισμένες του, ώστε δεν έπρόσεχε σε τίποτ' άλλο.

Τα παιδιά ξεκίνησαν σε λίγο δυο-δυο, με το δάσκαλο άπ' κεφαλή.

Η έκκλησία ήταν έσση κι' ατραποδολούσε απ' τ' αναμμένα κερία. Ός που ν' αρχίση η λειτουργία, οι μαθηταί κουδούνιζαν συχνά μεταξύ τους για τ' όριζω.

Όσ' άστρα έχει ο ουρανός και φύλλα το σπαρμένο τόσες φορές να σε φιλώ την ώρα δε χορταίνω.

Αν μ' αγαπάς κι' είν' όνειρο δεν θέλω να ξυπνήσω με τη γλυκιά τ' όνειρου θέλω να ξεψυχήσω.

Η θάλασσα τρέει βουνά και τα βουνά λιοντάρια κι' οι κοπελλιές οι όμορφες τρώνε τα παλληκάρια.

Ο άντρας δεν είνε ντροπή αν αγαπά και όκα είνε ντροπή της ν' αγαπά δυο άντρες μία γυναίκα.

τους για τὰ πλούσια τραπέζια που τὸν περιέμεναν στὰ σπίτια τους. Ο γυιὸς τοῦ δαδὰ σκάλωσε εἰς ἰδί, πρὶν φύγει, μιά τεράστια χίνα με τρούφη. Ἀλλοὶ μιλῶσαν γιὰ γάλους, γιὰ χοιρινά, γιὰ γλυκίσματα καὶ γιὰ χρυσοστόλιστα Χριστουγεννιάτικα δέντρα...

Ἐπειτα ἔλεγαν πὺς θ' ἀφίγαν μέσα στὸ τζάκι τὰ παπούτσια τους, ὅταν θὰ πήγαιναν νὰ κοιμηθῶν, γιὰ νὰ τὸν φέρῃ τὰ δάρα τους ὁ μικρὸς Χριστοῦλης. Τὰ μάτια τους ἔλαμπαν προκαταβολικὰ ἀπὸ χαρὰ, ὅσο ἀνιερῶντουσαν σακκούλες με ἄχαρωτά, μολυβένια στρατιωτάκια, κορακιόχρδες καὶ ταμπούρα...

Ο Βόλφ ἤξερε καλὰ ὅτι ἡ φιλόγυρη θεία του θὰ τὸν ἔστελινε νὰ κοιμηθῇ δίχως νὰ φέρῃ τίποτε. Βέβαιος ὅμως ὅτι ἦταν φρόνιμος κι' ἐπιμελής ὅλο τὸ χρόνο, ἔπαιξε, μετὰ τὸ ἀποδοκο τοῦ μαλουδάκι, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐξήκουσε ὁ Χριστοῦλης καὶ λογάριζε κι' αὐτὸς νὰ βάλῃ μέσα στὴ σάτση τοῦ τζακιῦ τὰ τσόκαρά του.

Ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία κι' οἱ μαθηταί βγήκαν ἀπ' τὴν ἐκκλησία, εἶδαν κοντὰ στὴν πόρτα της, πάνω σ' ἓνα πέτρινο πιάγκο, ἓνα κοιμισμένο παιδάκι — ἓνα παιδί ντυμένο με ἄσπρο μώλινο φόρεμα καὶ ζυπόλητο, παρ' ὅλο τὸ κρύο. Δὲν ἦταν ζήτησάν, γιὰτὶ τὰ ρούχα του ἦταν καινούργια καὶ καθαρά, κι' εἶχε κοντὰ του, καταγής, ἓνα πριόνι, ἓνα σκεπάρνι κι' ἄλλα ἐξολογικά εργαλεία. Τὸ πρόσωπό του ἔπαιρνε μιά ἔκφρασι θείας γλύκας, καθὼς τὸ φώτιζαν τ' ἄστρα, καὶ τὰ ξανθὰ, μακρὰ καὶ κατωρὰ μαλλιά του φαίνονταν νὰ σχηματίζουν ἓνα φωτοστέφανο γύρω ἀπ' τὸ μετώπο του. Τὰ ποδαράκια του ὅμως ἦταν ἀξιολύπητα, μολυσιμμένα ἀπ' τὴν παγωνιά.

Οἱ μαθηταί πέρασαν ἀδιάφοροι ἐμπρός του. Μερικοὶ μάλιστα, πλουσιόπαιδα, ἔρριχναν στὸν μικρὸ ἀλήτη μιά ματιά πὺς καθρέφτιζε ὅλη τὴν περιφρόνησι τοῦ πλούσιου γιὰ τὸ φτωχό. Μία ὁ μικρὸς Βόλφ, πὺς βγήκε τελευταίος ἀπ' τὴν ἐκκλησία, σπομάτῃς συγκινημένος ἐμπρός στὸ κοιμισμένο παιδάκι.

Ἐπὶ φοβερὸ εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Τὸ καίμιο τοῦ παιδὶ περπατᾷ ἐξολύπητο, με τέτοιον καιρὸ... Καὶ τὸ χειρότερο

ὅτι πὺς ἔαν ἔχῃ πᾶν ἓνα παπούτσι ἢ ἓνα τσόκαρο, νὰ τ' ἀφήσῃ ἐμπρός του, γιὰ νὰ τοῦ βάλῃ μέσα ἓνα δῶρο ὁ Χριστοῦλης!

Καλόκαρδος πάντα, ἔβαλε τὸ δεξιὸ του τσόκαρο, τὸ ἔφησε ἐμπρός στὸν κοιμισμένο μικρὸ καὶ γύρισε στὸ σπίτι τῆς θείας του ὅπως μορῶσε, ἄλλοτε κοιταίνοντας κι' ἄλλοτε πατώντας με τὴν κάλτσα του στὸ χιόνι.

—Τὶ ἔγινε τὸ τσόκαρό σου, κακοῦργε; οὐρλιάζε με μανία ἡ γριά, ὅταν τὸν εἶδε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι.

Δὲν ἤξερε νὰ λήψῃ μέτρα ὁ Βόλφ. Μ' ὅλο πὺτρεμα λοιπὸν ἀπ' τὸ φόβο του, διηγήθηκε τραυλίζοντας τὴν περιπέτειά του. Ἡ γριά γέλασε καὶ μούγκρισε:

—Ἄ, ὁ κύριος ἐξολύεται γιὰ τὸς ζήτησάν! Χαρίζει τὸ ἓνα τὸ τσόκαρό σ' ἓνα ἐξολύητο! Ὁρᾷα δουλειά!... Ἀφ' οὗ ἔτσι λοιπὸν, θ' ἀφήσω στὸ τζάκι τὸ ἄλλο σου τσόκαρο καὶ σοῦ ὑπάρχομαι ὅτι ὁ Χριστοῦλης θὰ βάλῃ μέσα ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ σοῦ τίς βρεῖω ἄσπρο στὰ γερᾷ!... Ἐπειτα θὰ περῶσθῃ ὅλη τὴν ἡμέρα με ξερὸ ψωμί καὶ νερό. Καὶ θὰ ἴδωμε τότε ἂν θὰ ξαναδώσῃς ἄλλη φορά τὰ τσόκαρά σου στὸν πρῶτο ἀλήτη!...

Ἐδῶσε δὴ χαρτοῦλικά στὸ μικρὸ καὶ τὸν ἔστειλε νὰ κοιμηθῇ στὸ σοφάκι. Ο Βόλφ ἐξολύθηκε στὸ ἀγρόνιο στρώμα του, μέσα στὸ σκατάκι δι' ἀποκοιμήθηκε πᾶν στὸ μαζέλι του, μοισκεμένο ἀπ' τὰ δάκρυά του...

Τὸ ἄλλο πρωί, ἡ γριά θεία του, ζήτησε πρῶτῃ καὶ κατέθηκε στὸ ἰσόγειο. Εἶδε τότε κατὰ καπιτλητικὸ. Τὸ μεγάλο τζάκι ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἀστρα-σπέρτα παιγνίδια, ἀπὸ σακκούλες μὺς μολυβένια, ἀπὸ κάθε εἶδους πλούσια κι' ἀφάνταστα δῶρα! Κι' ἐμπρός σ' αὐτὸ τὸ θησαυρὸ, τὸ δεξιὸ τσόκαρο, πὺς εἶχε δώσει ὁ ἀνιερὸς της στὸ μικρὸ ἀλήτη, βρισκόνταν δίπλα στὸ ἀριστερὸ, πὺς εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ ἡ κακὴ γριά, μετὰ τὸ σκατὸ νὰ βάλῃ μέσα ὁ Χριστοῦλης μερικὰ γερὰ βέργες!...

Ο Βόλφ ἔτρεξε, ἀκούγοντας τὴς φωνῆς τῆς θείας του κι' ἔμεινε ἐκστατικός ἐμπρός στὰ δῶρα τοῦ Χριστοῦλης. Τὴν ἴδια ὥρα, ἀκούσθηκαν ἀπ' ἔξω γέλια τραντάζα. Ἡ γριά καὶ τὸ παιδί προέβαν στὴν πόρτα κι' εἶδαν ὅλες τὴς γειτονίσσες μαζεμένες γύρω στὴ βρύση. Τὶ εἶχε συμβῆ; Κάτι ἀπίστευτο καὶ πολὺ δισκοπαστικό; Τὰ παιδιά ὅλων τῶν πλουσίων τῆς πόλεως, πὺς οἱ γονεῖς τους ἤθελαν νὰ γεμίσουν με ὀρεῖα δῶρα, δὲν εἶχαν βρῇ παρὰ βέργες μέσα στὰ παπούτσια τους!

Τὸ ὄρανό κι' ἡ γριά θεία σκέρθηκαν με τρόπο ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ δῶρα εἶχαν μαζευτῇ μυστηριωδῶς στὸ δικὸ τους τζάκι!... Τὴ στιγμή ἐκεῖνη, εἶδαν νύχεται ὁ ἐφημέριος, ἀναστατωμένος. Πάνω ἀπ' τὸν πάγκο, δίπλα στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, στὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀκουμπιστῇ τὸ κεφάλι του, τὴν περσισμένη νύκτα, ἓνα ἄγνωστο παιδάκι ἀσπονδυμένο καὶ ἐξολύητο, ὁ ἐφημέριος εἶχε βρῇ ἓνα στεφάνι ἀπὸ χρυσάφι, σφηνωμένο μέσα στὴς πέτρες τοῦ τοῦχου.

Ὅλοι σταυροκοπήθηκαν τότε μ' ἐυλάβεια, καταλοῦσάντας ὅτι τὸ ὄρατο ἐκεῖνο παιδάκι, πὺς εἶχε κοντὰ του τὰ εργαλεία τοῦ ἐξολογῶ, ἦταν ὁ ξανθὸς Ἰησοῦς κι' εἶχε ξαναγίνει γιὰ λίγη ὥρα ὅπως ἦταν ὁ τὸν δούλευε στὸ ἐργαστήριό τοῦ Ἰησοῦ. Εἶχε κάνει τὸ θαῦμα καὶ ἐκεῖνο ὁ καλὸς Θεός, γιὰ ν' ἀντιμετρήσῃ τὴν καλοσύνη καὶ τὴν εὐσεβήτητα ἐνὸς φτωχοῦ παιδὸς.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

Μικροί ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑΤΑ

Ο ἄπιστος τροβαδούρος

Ἐκλαίει ἡ κόρη, ἔκλαιγε ἀκατάπαυστα με θερμὰ δάκρυα, κλεισμένη στὸν ψηλὸ πύργο. Ἦταν ὁλομόναχη καὶ ὀρνουσε τὴ μοῖρα της.

Ο πατέρας της γενναῖος σταυροφόρος πρὶν φύγῃ γιὰ τὴν Παλαιστίνη, ὁ πὺς πῆγε νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ἀπίστους βαρβάρους, τὴν κλείδωσε στὸν ψηλὸ πύργο του καὶ πῆρε μαζί του τὰ κλειδιά.

Ο γενναῖος ἱππότης εἶχε πάρει τὸς προφυλάξεις, γιὰτὶ τὸν βασάνιζε ἓνας μεγάλος φόβος. Ἐτρεμε μὴπως ἡ κόρη του, μένοντας μόνη τῆς καλῆς κοντὰ τὴν Ζουάν ντὲ Βαλκουρζή, τὸν ὠρᾷ καὶ ἀνδρεῖο ἱππότη, πὺς τὸν ἀγαπῶσε ἀπὸ καιρὸ τρελλά.

Κι' ἀλήθεια ἡ πεντάμορφη νέα δὲν ἔδωκε οὐτὴ μιά στιγμὴ ἀπ' τὸ νοῦ της τὸν ὠρᾷ ἱππότη πὺς τὸν κατορῶματῆς της εἶχαν φημιστῇ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη. Ἀλλὰ τὶ νὰ κάνῃ; Ἡ πόρτα τοῦ πύργου ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ τριφυλλο σίδηρο καὶ τὰ κλειδιά της ταξιδεύαν μαζί με τὸν πατέρα της στὴν Παλαιστίνη!...

Ἐξῆς μέρες κι' ἔξῃ νύχτες ὁ νέος κι' ὠρᾷος Ζουάν ντὲ Βαλκουρζή μεταμφιεσμένος σὲ τροβαδούρο γιὰ νὰ μὴν τὸν γνωρίσουν, τριγυρῶς κάτω ἀπὸ τὸν πύργο περιμένοντας νὰ φανῇ ἡ πυργοδέσποινα.

Ἐκείνη ὅμως ἔκλαιγε πάντα με πύρινα δάκρυα καὶ μετὰ στὰ κλειδιά της δὲν μπορούσε ν' ἀκούσῃ τὸ τραγοῦδι τοῦ παθητικοῦ τροβαδούρου.

Ροζεμάνδον, εἶπε τὴν ἔκτη μέρα στὴν ὑπέρβρι της ἡ ὠρᾷα κόρη, πὺς φαίνεται πᾶς ἀκούω μιά φωνὴ νὰ τραγοῦδῃ με παράνομο. Ποῖος εἶνε;

Ἡ Ροζεμάνδον πῆγε κοντὰ στὸ παράθυρο, κύτταξε ἔξω κι' ἀποκρίθηκε: —Θαρρὸ πᾶς εἶνε κάποιος φτωχὸς τροβαδούρος πὺς γυρεύει ἐλεημοσύνη. —Θὰ τὸν ἀφήσωμε λοιπὸν τὸ δυστυχισμένο, νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τοῦ δώσωμε τίποτα; εἶπε ἡ συμπεριετικὴ κόρη.

Καὶ προχώρησε ἀμέσως στὸ παράθυρο γιὰ νὰ ρίξῃ ἓνα νόμισμα στὸ φτωχὸ τραγοῦδιστῇ.

Ἐκείνος, ἐξακολουθῶς πάντα τὸ φλογερὸ τραγοῦδι τοῦ πατέρα, —Παρθένα μου, φώναξε ἡ νέα, σὰν τὸν ἀκούσε. Αὐτὴ ἡ φωνὴ μοῦ φαίνεται πᾶς εἶνε τοῦ ἱππότη Ζουάν ντὲ Βαλκουρζή!...

Καὶ γυρίζοντας στὴν ὑπέρβρι της τὴν ρώτησε: —Ροζεμάνδον, δὲν σοῦ φαίνεται γνώριμη αὐτὴ ἡ φωνή;

—Ὁ, νὰ! τὴς εἶπε ἐκεῖνη. Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ ἱππότη Ζουάν.

Ἡ νέα κλῖμισε, τὰ μάτια της σκοτεινίσαν κι' ἔπρεσε λιποθύμη στὴν ἀγκαλιά της Ροζεμάνδον.

Ναὶν τόσο κοντὰ ὁ ἀγαπημένος της καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸν συναντήσῃ! Αὐτὸ ἦταν φοβερὸ!

Ὅταν ἡ πυργοδέσποινα συνίλας, ζῦκε μετὰ τὸ παράθυρο κι' εἶβαινε ἐπὶμένο της. Ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀνταρῇ κοντὰ του, ἀφοῦ τὰ κλειδιά της βρεῖω μετὰ τὸν πατέρα της.

Κι' ἔτσι ἡ κόρη ἔλυνε μέσα στὸν πύργο ἀπὸ τὸν καῦμό της κι' ὁ τροβαδούρος ἀναστένανε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα της. Κι' αὐτὸ κράτισε καιρὸ.

Τέλος, ἡ κόρη δὲν μπόρεσε νὰ βαστάσῃ περισσότερο τὸ χωρικό. —Ερχομαί! Περμένε! φώναξε μιά μέρα στὸν ὄμορφο τροβαδούρο. Καὶ πῆδης κάτω ἀπὸ τὸ ψηλὸ παράθυρο.

Μὰ ὅταν βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ καλοῦ της, πὺς τὴν περιέμενε τόσο ἀνυπόμονα, τὸ πρόσωπό της ἦταν ἐξοκτισμένο ἀπ' τ' ἀγκάθια καὶ τὸ κορμάκι της τσακισμένο ἀπὸ τοὺς μπερούς βράχους.

Τότε ὁ τραγοῦδιστῇ τὴν πλάνιασε λιποθύμη πάνω στὰ χορτάρια, τὴν κύτταξε γιὰ λίγο καὶ ψιθύρισε: —Ἀ δυστυχὴ πυργοδέσποινα! Πᾶς ἀσχημνὸς ἔτσι; Τὶ νὰ σὲ κάνω τώρα ἐγώ, σὲ τέτοια κατάσταση!...

Καὶ ὁ ἄπιστος ἱππότης Ζουάν ντὲ Βαλκουρζή γύρισε τὸ πρόσωπό του με φρίκη, πῆρε τὸ μαντολινό στὰ χέρια κι' ἔφυγε γιὰ νὰ βρῇ καινούργιος ἀγάπες.

ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΑΜΟΝ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ τῆς ἀμαρτωλῆς

Πονεμένα διηγήματα

Νύχτανε πιά... Στὴς ἐξώπορτες εἶχαν βγῇ ἓνα πλῆθος γερόντισσες καὶ ἐκύπταναν περιφρονητικά μιά δυστυχισμένη γυναίκα πὺς περνούσε. Τὰ παιδιά τῆς ἔδειχναν κοροϊδευτικά τὰ βρωμερά μουσοῦδᾷκά τους... Τὰ σκυλιά τὴν πληθαζαν μυρίζοντάς τὸν φουστάνι της κι' ἀπομακρύνοντάς ταν γαυγίζοντας.

Οἱ ἄντρες, τέλος, περνώοντας ἀπὸ μπροστὰ της ἀδιάφοροι, ἔλεγαν ὁ ἓνας στὸν ἄλλον πονηρά: —Μπα!... Μπα!... Ἡ Ἰωάννα!...

«Ὁ ἄλιος, πὺς μὴ μάλισ βασιλεύει, φλόγιζε τὸν οὐρανὸ καὶ ἡ αὔρα πὺς περνούσε ἀπὸ τὴς ἀνιερῶντες ἱππῆς, φουσουσε ὀροσερὴ καὶ μυρωμένη!...»

Ἡ γυναίκα αὐτὴ — ἡ Ἰωάννα, ὅπως τὴν ἔλεγαν — ἦταν μάλισ ἐκείνη κρῶν... Ἦταν κλωμῇ, τὰ μαλλιά της ἀκέντηστα, ἔπρεταν ἀσπᾶς πάνω στοὺς ὤμους της, ἡ δυστυχία εἶχε βαθυλώσει τὰ μάγουλά της καὶ ἡ ντροπὴ τὴν ἔκανε νὰ περπατᾷ μετὰ τὸ κεφάλι ἀκυμμένο!...

Ἐνα μικρὸ ἀγγελοῦδι, με φτερινὰ μάτια, τριανταφυλλένια, μάγουλα καὶ ἀλᾶνα χρυσὰ μαλλιά, πιασμένο ἀπὸ τὸ φουστάνι της, περπατοῦσε στὸ πλάι της, κυττάζοντας διαρκῶς πίσω του καὶ χαμογελώντας στὰ ἀκάθαρτα παλαιοπαῖδα, πὺς ἔκαναν διάφορους μορφοῦς.

Ἡ Ἰωάννα, ἀφοῦ πέρασε ὁλόκληρο τὸ χωριὸ, στάθηκε, τέλος, μπρὸς τὸ τελευταῖο σπίτι του... Στάθηκε ἐκεῖ μπροστὰ στὴν πόρτα, ἐνὺ τὸ παιδί της, ἀφηνιέτας τὸ φουστάνι της, πῆγε κοντὰ σ' ἄλλα παιδιά, πὺς τοὺς εἶχαν ἀκολουθεῖ... Αὐτὰ, στὴν ἀρχή, τραβήχτηκαν πίσω, μὰ ἐπειδὴ ἐκεῖνο τοὺς χαμογέλουσε με καλὸ σὺν, τὰ μικρὰ ἀγκρῖμα δὲν ἀρνήσαν νὰ ἡμερώσουν καὶ ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἐπαίξαν ὅλα μαζί σὰν παλιοὶ φίλοι!...

Ἡ Ἰωάννα κύττασε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐνας γέρος τῆς ἀνοίξε, μὰ καθὼς τὴν ἀντίκρισε, ἔκανε πρὸς τὰ πίσω κατὰληκτος καὶ τῆς εἶπε: —Τὶ θέλεις ἐσύ ἐδῶ;

Ἡ Ἰωάννα ἀκούμπησε στὸ περδάζι της πόρτας γιὰ νὰ μὴ σπριαστῇ κάτω, λιποθύμη.

—Ἐμπρός!... Ἀρῶ!... ὄνε! ἔξακουσθῇ ὁ γέρος, ὄνε ἀπὸ δῶ, ζητήνα!... Μὴ λερώνῃς τὸ σπίτι μου!...

—Πατέρα! τράυλεις κεταυτικά ἡ Ἰωάννα. —ὄνε σοῦ εἶπα! ξαναφώναξε ὁ γέρος, πὺς ἀγρίος τώρα.

Μὰ ἡ Ἰωάννα εἶχε μὴ μέσα καὶ εἶχε προχωρήσει στὴν κάμαρα!...

Μετὰ τὸ κομμὶ νυμμένο καὶ τὸ κεφάλι σκυφτὸ ἔκρυβε μετὰ τὸ ἓνα της χερί, τὸ μάτι της πὺς ἦσαν πλημυρισμένα δάκρυα, ἀποφασισμένη νὰ μὴ φύγῃ μόνη της ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς βίας.

—Ἐγώ; Πατέρα σοῦ!... τῆς εἶπε σκληρὰ ὁ γέρος ὕστερ ἀπὸ μιά στιγμή σιωπῆς! Μπορεῖ ποτὲ μιά ζητῖνα σὰν καὶ σένα νὰ εἶνε ἡ κόρη μου!... Ἡ κόρη μου!... Εἶχα βέβαια κι' ἐγὼ ἓνα κορίτσι, πὺς ἡ μακαρίτισσα ἡ γυναίκα μου τὸ τάρτευε!...

Μὰ αὐτὸ ἦταν ἓνα καλὸ καὶ ὄμορφο κορίτσι πὺς ἐμείε ὁ φτωχὸ γονεῖς του, τοῦ εἶχαμε ἀφιέρωσει ὅλη τὴν ζωὴ!... Πρὶν ἡμερωθῇ ἄκομα, εἶπε φουσουσε βροχὰς, εἶπε ἔδρεχε, εἶπε κίονιζε, ριγνίναμε καὶ σκάβαμε τὰ χωράφια γιὰ νὰ τῆς μαζέψωμε τὴν προίκα της, νὰ τὴν καλοπαντρεύωμε καὶ νὰ τὴν κάνωμε μεγάλη κυρία!...

Ἡ Ροζεμάνδονα τὸ ἴδιο τὸ ψωμί μας, τὴν ἀποτραβήξαμε ἀπὸ τὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ τὴν βάλουμε οἰκτρόφο σ' ἓνα μεγάλο παρβεναναγέιο!... Τὴ θέλαμε ὡμορπὴ καὶ γιὰ νὰ τὸ πετύχωμε αὐτὸ ἀδιανοητῶς γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας, γιὰ τὴν ὕβριά μας, γιὰ τὴν ζωὴ μας!...

Ὅταν μεγάλωσε λίγο καὶ γίνθηκε τίμια σὰν τὸν πατέρα της κι' ἀνῆλ σὰν τὴν ὑπέρβρι της, ἐμείε πὺς εἶχαμε ἀνάγκη ἀπ' ὅλα περιωρίσαμε τὰ ἔξοδα μας, σφιχτήκαμε, δουλέψαμε σὰν τὰ σκυλιά, γιὰ νὰ τῆς κάνουμε ὅσο μπορούσαμε πὺς γάλη τὴν προίκα της καὶ γιὰ νὰ τῆς δώσωμε τὸν ἀντρα πὺς ἐμείε θὰ τῆς διαλέγαμε!...

Ἢτ' αὐτὸ, ὅταν κάθε βράδυ γυρίζαμε μαζί μετὰ τὴν γριά στὸ σπίτι γιὰ νὰ φῶμε, βλεπόντας τὴν κοπέλλα μας ὡμορπὴ καὶ ἀντάξια μας, παρηγοριόμαστε γιὰ τὴ φτώχεια μας καὶ τοὺς κόπους μας!... Κι' ἐκεῖνη!... «Ἄ! Ἐκεῖνη!... Ἡ ἔλεεινὴ, πᾶς μὰς πλήρωσε γιὰ δῶ! αὐτὰ!...»

Ἐφυγε ἓνα βράδυ καὶ μὰς ἔφρεσε, ἀκολουθώντας ἓναν ἀρρεῖο, ἓναν παλινῶν ὄρανο ἔναν τιποτένιο!... Ἐτοί ἔκανε νὰ γελάσουν μαζί της ὅλοι οἱ ἄντρες τοῦ χωριοῦ, πὺς θὰ σκοτωνόντουσαν πρὶν γιὰ μιά ματιά της!...

Ἦταν ἀπὸ τὰ λίγα αὐτὰ ἀπᾶντα μιά βαρεία σιωπὴ πὺς τὴν ἐκόπταν μόνον οἱ λυγροὶ τῆς Ἰωάννας καὶ οἱ αμαρμένους κραυγῆς τῶν παιδιῶν πὺς ἐπαίζαν στὸ δρόμο!...

—Ἀπὸ τὰ πολλὰ της δάκρυα — ἔξακουσθῇ πάλι σὲ λίγο ὁ γέρος — καὶ ἐπειδὴ ἔμεινε ὡρῆς ὁλόκληρης ἔξω στὸ κρῖο γιὰ νὰ δῇ μὴπως ἡ κόρη της ξαναγυρῇ, ὁ φτωχὸ γρᾶς μου ἄρχισε νὰ βῇ κι' ἄρρωστος... Ἐπρεσε στὸ κρεβάτι γιὰ νὰ μὴ σπκωθῇ ποτὲ!... Καὶ μιά μέρα τὴν πῆγαμε στὸ νεκροταφεῖο!... Σὺμωνα μετὰ τὴν τελευταία της θέλησι, τῆς εἶχαμε βάλει στὰ χέρια τῆς ἓνα μικρὸ σκουφάκι κεντητὸ, πὺς τὸ εἶχε πλέξει ἄλλοτε γιὰ τὴν κόρη της!...

—Πατέρα!... Πατέρα μου!... Ἐλεος!... Λυπῶμαι μετὰ στένοξῇ ἡ Ἰωάννα.

—Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα... ἡ κόρη μας ζούσε ντροπισμένη στὸ Παρίσι!... Ὅσοι γυρῶσαν ἀπὸ κεῖ μου ἔλεγαν: «—Εἶπα πὺς κόρη σου στὸ θέατρο ἡ στὸ δάσος τῆς Βουλανζή!...»

—Δὲν ἔχω κόρη!... τοὺς ἀπαντοῦσα. —Μὰ νὰ, μπαμπά!... Κουτὰ, μοῦ ξαναλέγαμε. Εἶπα τὴν κόρη σου τὴ μικρὴ σου Ἰωάννα!... Τὴ νύνησια! Τὴ λένε μάλιστὰ ἐκεῖ «Ἰωάννα ἡ Μελαχροίνη!...»

Κι' ἐγὼ θυμηνόμην τότε τοὺς φώναζα ἀγρία, ἔξαλλος ἀπὸ τὴ λύσσα μου: —«Ὁ! ἀνοίξῃ μετὰ τὴν ἀξίνα μου τὸ κεφάλι ἐκείνου πὺς θὰ μοῦ ξαναμῖλῃ γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα!...»

Ἢτ' αὐτὸ, πὺς τὴν ντροπὴ μου ἄρχισα σ' ἐγὼ σ' ἓνα μὴν τολμῇ νὰ βγῇ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου!... Οὐτὲ τολμῶσα πιά νὰ ξαναπάω στὸ Παρίσι ἀπὸ φόβο μὴπως συναντήσω ἐκεῖ καμιά γυναίκα τοῦ δρόμου, πὺς θὰ ἦταν ἡ κόρη μου!... Ἡ κόρη μου!... Χά! Χά!... Μὰ δὲν ἔχω πιά κόρη ἐγώ!... Ἐγὼ ἔξω, ζητῖνα!... Ἐγὼ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, γρῶν!...

—Πατέρα!... Χαρί!... Συγχώρεσε με! τράυλίζε ἡ Ἰωάννα.

—Θὰ φύγῃς ἡ θὰ σὲ πετάξω ἔξω!... τῆς ξαναεἶπε ἀπειλητικὰ ὁ γέρος. Καὶ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χερί γιὰ νὰ τὴν βγάλῃ ἔξω!... Μὰ ἡ Ἰωάννα κρατιόταν ἀπὸ τὰ ἔπιπλα, δονώντας: —Ἐλεος!... Ἐλεος!... Πατέρα!... Ἐξώ!... Ἐξώ!... Ἐξώ!... μούγκριζε ἀγρία ἐκείνη.

Κα

Ο ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΡΧΗΣ τῆς ἀτομικῆς βόμβας

Ένας καταπληκτικός διαβολάνθρωπος

Τὸ «ρεγιόν» κι' ἡ ἀτομικὴ βόμβα... Δυὸ ἐπιστολὲς στὴ ζωὴ τῆς ἀνθρωπότητας... ἡ πρώτη λιγνότερο, βέβαια, παταγώσης ἀπ' τὴ δεύτερη!

Κι' οἱ δυὸ αὐτὲς ἀνακαλύπτει τοὺς αἰῶνες μας βυθι-λάνει ἀπ' τὰ μεγαλύτερα χημικὰ ἐργοστάσια τῆς Ἀμερικής: τοῦ Πιερ Ντυπὸν ντὲ Νεμούρ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε γαλλικῆς καταγωγῆς. Ἀπλὸς καὶ μεγαλοπρεπῆς συγχρόνως, ἀληθινὸς «ἀρχοντάνθρωπος», βασιλεὺς τεράστιες περιουσίες γιὰ φιλοanthropικά ἔργα καὶ γιὰ καλλιτεχνικοὺς σκοποὺς—αὐτὸς συντηρεῖ κυρίως τὴν «Μετροπόλιν»... Ὅπως—στὶς ἐμπορικὲς διώξεις υποθέσεις τοῦ μένει σφιχτὸς καὶ σπαταροαφύπνους...

Ἀπεχθάνεται τὸν πόλεμο, στὸν ὁποῖο χροστὰ ὠτόσσο τὰ πλοῦτῳ του.

Καὶ πὼς βρέθηκε στὸν Νέο Κόσμο;

«Ἐπειτα ἀπ' τὴ Γαλλικὴ Ἐπαναστάσι» τοῦ 1789 κι' ἀπ' τὴς δυσκολίες τῆς ζωῆς ποὺ δημιουργήσαν, ὁ ρολογιὰς Ντυπὸν, ἀπ' τὴν πόλιν Νεμούρ, ἀπεσπασε στὰ 1802 νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ Γαλλίαν. Πῆγε λοιπὸν στὴς Ἡνωμ. Πολιτείες, μαζὶ μὲ τὸ δεύτερο γιὸν του. Ἐγκαταστάθηκαν στὴν πολιτεία τοῦ Ντελαγουάρι. Ὅταν ἐξερρήνῃ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, σταμάτησαν τὴν κατασκευὴ ρολογιῶν κι' ἄρχισαν νὰ φτιάχνουν μπαρουτὶ. Δημιούργησαν λίγο-λίγο ἓνα μεγάλο ἐργοστάσιο, τὸ πρῶτο τοῦ εἰδῶς τοῦ σπὴν Ἀμερική. Ὁ Ἀπὸν Ντυπὸν, ὁ γιὸς τοῦ ρολογιὰ, παντρεύτηκε μὲ τὴ Μαίρη Μπελνέ, ἐπίσης γαλλικῆς καταγωγῆς, κι' ἀπέκτησαν στὰ 1870 ἓνα γιὸν, τὸν Πιέρ. Ὅταν τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν 14 ἐτῶν, ὁ πατέρας του σκοτώθηκε σὲ μιὰ ἐκρηκτῆ. Τότε ὁ μικρὸς ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τῶν ἑαυτοῦ πέρα περιουσιῶν. Μὲ μικρότερο ἀδελφάκον τοῦ ἔπαιον αἰματωμένα. Τὸ 1915, παντρεύθηκε μὲ τὴν ἐξαδέλφη του Ἀλὶς Μπελνέ. Ὁ πρῶτος παγκόσμιος πόλεμος τὸν ἔκαμε θ. να ἀπ' τοὺς πλουσιωτέρους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Ἐφ' οὗτος μποροῦν καὶ τὸ πούλοσος αὐτοῦ συμμέσους 2 δολλάρια τοῦ κιλῶ. Ἐκέρδιζε ἑκατὶ δὲς κέρδη ἀπὸ τὰ πραγματοποιεῖσθαι κανονικὰ σὲ 276 χρόνια!

Ἀγόρασε τότε μιὰ ἐφημερίδα. Ὁ ἀδελφὸς του Ἀλφρέδος ἦταν ἡδὴ ἰδιοκτήτης ἄλλης μιάς. Ἐτοί ἀρχισαν νὰ δημιουργοῦν ἓνα «ῥάδιον» τοῦ ἀμερικανικοῦ τοῦτου.

Ἡ ἀνακοινῆ ἐπείχερε στὴν Ἀμερική νὰ μεταχειρισθῇ τὰ γεωμετρικὰ προνομιὰ ἐφευρε-τεχνίας. Τὰ ἐργοστάσια Ντυπὸν νύμφισαν τότε ὅλο τὸν κόσμῳ μὲ τὰ προϊόντα τους: ρεγιόν, ἀβραυστο, γυαλί, χρώματα, σελλοφάν, νέες πλαστικὲς οὐσίες... Ἐφ' οὗτος ἐπὶ ἀεροπλάνων καὶ ματέρ. Ἦταν μιὰ ἐπιχειρήσις κολοσσισαία, καταπληκτικὴ, ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν Ἀμερική.

Ὁ ἀπόγονος τοῦ ρολογιὰ εἶχε ἀριστοκρατικοποιήσῃ τὸ δυνάμει, κολλῶντας τοὺς τίς λέξεις πρὶ Νεμούρ, ποὺ σημαίνουν ἄπλως ἀπὸ τὸ Νεμούρ. Ἐξόρως τῆς ποταπαγορεύσεως, ἐπέδιδε μὲ τίς ἐφημερίδας του τὴν κατάρτησιν τῆς καὶ τὴν ἐπέτυχε. Ὑπεστήριξε τὴν ὑποψηφι-

ότητα τοῦ Ροδζέελτ καὶ νίκησε. Ἀπέκτησε ἰσχυροὺς ἐχθρούς. Τὸν κατηγοροῦσαν γιὰ ἀπάτην, ἀμυνόμενος καὶ νίκησε. Καὶ κερδίζει πάντα χρημα ἀμέτρητο, ποὺ ἔχει νὰ τὸ ἐδεύῃ σὰν μεγάλος ἀρχοντὰς...

Δὲν ἔχει παιδιὰ. Δίνει γιὰ τῆς ἀντιφύας τοῦ μεγαλοπρεπῆς γιορτῆς στὸ «Λόγικον» γιορτῆς, στὸ κτήμα του, ποὺ εἶνε τῆς ἀραιότερης σέρρες τῆς Ἀμερικής. Τὸ συστηρίβει του μὲ τοὺς πολυχρωμοὺς πιδάσκας τοῦ κόστους 500 χιλιάδες δολλάρια. Ἀλλες 250 χιλιάδες στοιχεῖς τὸ δυνατό μουσικὸ «ἀρχοντοῦ», ποὺ ἔφτιασε εἰδικῶς γιὰ τὴ γυναῖκα του, ἡ ὁποία εἶνε σχεδὸν κουφή.

Γιὰ τὰ σχολεῖα τοῦ Ντελαγουάρι πληρώνει μερικὰ ἐκατομύρια τὸ χρόνο. Ἐχει δώσει σ' ἓνα ἀπ' τὰ πολλὰ νοσοκομεία ποὺ ἱδρύει, τὸ δυνάμι ἐνὸς σωφὸς του, τὸν ὁποῖον συμπαδοῦσε ἰδιαιτέρως κι' ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε σ' ἓνα αὐτοκινετιστικὸ δυστύχημα.

Γενικῶς, συμπαθεῖ πολὺ τοὺς σωφὸς, καὶ τρῶει κάπου-κάπου μαζὶ τους, γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν πλῆξιν του. Γιατὶ ὁ Μακίνας αὐτὸς ἔχει τρυφερὴ καρδιά καὶ νοιάζει πολὺ μόνο τὸν ἑαυτοῦ του... Ἐχει ἐλάχιστους φίλους.

Οἱ «Κού-Κλουέ-Κλάν» ξανάρχισαν τὴ δρᾶσι των

Μία σατανικὴ ὁργάνωσις

Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχαν τέσσερα δολέκρη χρώνα ν' ἀκούσουν νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τοὺς Κού-Κλουέ-Κλάν. Ἡ ἐφιαλτικὴ αὐτὴ ὁργάνωσις εἶχε σταματήσει τὴ δρᾶσι τῆς κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, ἡ ὁποία λέγετο ὁ παδοὶ τῆς «βροκίαν» ὡς ὕπνου, γιὰτὶ ἐπείχερε πρὶν ἀπὸ ὅλα νὰ καταπολεμηθῇ ὁ ἐξωτερικὸς ἐχθρὸς.

Ἀλλὰ τώρα ὁ πόλεμος σταμάτησε. Καὶ οἱ Κού-Κλουέ-Κλάν «ἀρυτνίσθησαν», γιὰ νὰ ξαναρχίσουν τὸν ἀμερικανὸν πόλεμό τους ἐναντίον τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐχθροῦ.

Γιατὶ, μέσα στὸ πρόγραμμα τῆς μυστηριώδους αὐτῆς ὁργάνωσως, βρίσκεται ἡ ἐξόντωσις ὅλων τῶν «αὐτοκίλων», ποὺ στρέφονται ἐναντίον τῆς οἰκογενείας, τῆς τάξεως καὶ τῆς ἠθίκης.

Σὰν ἀπειλὴ ἐναντίον των καὶ σὰν ὑπόμνησις ὅτι ὁ πόλεμος δὲν ἐσταμάτησε, ὑψώθηκε τῆς τελευταίας, ἐβδομάδας πᾶν ὅπου κορυφῆ τοῦ ὅρου Στέν, σπὴν πολιτεία τῆς Γεωργίας, ἓνας πελώριος φωτεινὸς σταυρὸς, ποὺ ρίχνει τὴ νύχτα ἓνα ἐκτυφλωτικὸ φῶς ὁλόγυρα.

Ὁ σταυρὸς αὐτὸς, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀναρίθμητες μικρὲς λάμπες καὶ ποὺ προφοδρεῖται ἀπὸ ἰδιοκίνητο ἡλεκτρικὸ ἐργοστάσιο, τὸ ὁποῖο λειτουργεῖ σὲ μιὰ πλαγίᾳ τοῦ βουνοῦ, ξεχωρίζεται ἀπὸ μιὰ ἀπόστασι ἑκατὸ καὶ πλέον χιλιομέτρων καὶ ἐμπνέει σ' ὅλους ὅσοι τὸν βλέπουν τὸν τρόμῳ καὶ τὴ φοβίαν.

Γιατὶ φέρνει, στὸ μυαλὸ ἀναρίθμητα σκοτεινὰ ἐγκλίματα, ποὺ ἔγιναν κατὰ τὸ παρελθὸν ἀπὸ τὴ σατανικὴ αὐτὴ ὁργάνωσις καὶ ποὺ δὲν συνεχίζονται ὡς λίγῳ, αὐριο, ἰσως ἡ αὐτὴ τὴ στιγμή...

Ἡ Κού-Κλουέ-Κλάν συγκροτήθηκε γιὰ πρῶτὴ φορὰ τὸ 1916 καὶ ἀπὸ τότε ἐσπείωσε μιὰν ἀλαμὰτῳ πρόοδο. Σήμερα, ὑπολογίζεται ὅτι τὰ μέλη τῆς ἐπερύναν πρὸς ἑκατομύρια ὅτι τὰς Πυλιντῆς τῆς Ἀμερικής. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἔχουν ἐγγραφῆ μόνον ἀπὸ φόβῳ, ἀλλ' ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Ὅρτις ὑπολογίζει ὅτι ἐνὰ 25% τῶν μελῶν τῆς ὁργάνωσως εἶνε φανατικοί, σὰν τοὺς πρώτους Χριστιανούς καὶ πιστεύουν στὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἐκκαθάρσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τὸ μῖσος τῆς κακίας, τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ ἐγκλήματος.

Στὸ μεταξύ, ὅμως, τὸ μοναδικὸ ὄπλο τῆς ὁργάνωσως εἶνε τὸ ἐγκέλιμα.

Ὅλα τὰ ἐγκλήματα τῶν Κού-Κλουέ-Κλάν παρασκευάζονται ἀπὸ πρῶν καὶ ἀποτρώπαια. Προκαί, κατὰ τὴ στιγμή τῆς ἐκτέλεσεως, ἔχουν λιποφύλας οἱ ἀπαποκίμενες προφυλάξεις, ἐτοίμῳ νὰ μὴν εἶνε δυνατὸ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δράστοῦ.

Τὴν ὥρα τῆς μεγαλυτέρας κινήσεως τῶν δρόμων, ἓνας ἀνθρώπος περφεῖ ἑαφνικά νεκρὸς, χτυπημένος ἀπὸ μιὰ σφαῖρα, ποὺ κανεὶ δὲν ἐξέρχεται ἀπὸ πλῆθος. Πιὸ πέρα, ἓνας ἄλλος ὑπάρχει κατὰ μέσο στὸ ἀσπρὸν μεταξύ τοῦ θοῦ

στοὺς ὁποίους ἐμὲς δεῖνται βασιλικὴ γεναιοδωρία: τοὺς ἔχει διαρκῶς στὴ διάθεσιν τοὺς αὐτοκίνητα κι' ἀεροπλάνα ἰδιωτικά, ὅχι μόνο στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀλλὰ καὶ στὸ Παρίσι.

Ἡ περιουσία τοῦ ὁπολογίζεται σὲ 143 ἐκατομύρια λίρες. Εἶνε δηλαδὴ πλουσιώτερος ἀπ' τὸν Ροκφέλλερ, ποὺ ἔχει μόνο 100 ἐκατομύρια. Ἡ ἀσφάλεια τῆς ζωῆς του εἶνε ἡ μεγαλυτέρη ποὺ ἔχει γίνε ποτὶ: 1.500.000 λίρες. Ἡ ἀσφαλιστικὴ ἔταιρεία ἔχει ἀναθέσει βεβαίως σ' ὁλόκληρη ὁμάδα νιτέκτες νὰ τὸν παρακολουθοῦν, γιὰ νὰ τὸν προφυλάσσουν ἀπὸ κάθε κίνδυνον. Κι' ἐκεῖνος διασκεδάζει... Ἐφευγόντας ἀπ' τὴν ἐπιβλῆσιν τους! Εἶνε ἄλλωστε ἡ μοναδικὴ του διασκεδασίς, στὴν ἀναρχὴ ζωὴ του...

Λογὸς εἶνε ὁ ἀνθρώπος, στὸν ὁποῖο σκεπτεῖ ἡ ἀμερικανικὴ κυβένησις νὰ ἐμπιστευθῇ ἀπόλυτα ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς κατασκευῆς τῆς αὐτοκινήτης βόμβας, πρὸ ὅλες τῆς ἀντιρρήσεις τῶν 200 ἐπιστημόνων ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὴν δημιουργίαν τῆς.

Οἱ Ἀγγλοὶ καὶ ὁ πόλεμος

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πέντε ἐτῶν τοῦ πολέμου, κάθε Ἀγγλὸς πολιτικὴ ἐπλήρωσε γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν πολεμικῶν δαπανῶν 8 σελίνια γιὰ κάθε λίρα τοῦ ἐξισοδότηστος του, δηλαδὴ 42% περισπῶν. Τὸ σύνολον τῶν πόνων ποὺ συνεκτενίσθησε ἡ κυβένησις μὲ τὴ φορολογία αὐτὴ ὑπολογίζεται σὲ 27.400 ἐκατομύρια λίρῶν.

Τὰ ἡχητικὰ ΚΥΜΑΤΑ

Ποῖος ἀκούει καλύτερα μὴ συναυλία

Μεταξὺ δύο ἀκροατῶν μιᾶς συναυλίας, ποὺ ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς βρίσκεται μέσα στὴν ἴδια τὴν αἰθούσα καὶ ὁ ἄλλος σὲ ἀπόστασι 1000 χιλιομέτρων ἐμπρὸς σὲ μιὰ συσκευή ραδιοφώνου, ποῖος νομίζετε ὅτι τὴν ἀκούει συντομώτερος;

Θὰ ἦταν φυσικὸ νὰ νομίσῃ κανεὶς ὅτι τὴν ἀκούει ἐκεῖνος ποὺ βρίσκεται μέσα στὴν αἰθούσα. Καὶ ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθετον.

Ἀν ὑποθέσωμε ὅτι ὁ ἀκροατὴς ποὺ εἶνε μέσα στὴν αἰθούσα βρίσκεται σὲ μιὰ ἀπόστασι 20 μέτρων ἀπὸ τὴ σκηνή, δεδομένου ὅτι ὁ ἦχος διατρεῖ 340 περίπου μέτρα καὶ δευτερόλεπτο, θὰ χρειασθοῖν ἔξη περίπου ἑκατοστὰ τοῦ δευτερολέπτου (0",06) γιὰ νὰ φθάσουν τὰ ἡχητικὰ κύματα σ' αὐτὰς τοῦ.

Ἀς ἔλθωμε τώρα στὸν ἄλλον ἀκροατὴ, ποὺ βρίσκεται 1000 χιλιόμετρα μακριὰ.

Τὸ μικροφῶνον ποὺ συλλαμβάνει τὰ ἡχητικὰ κύματα τῆς συναυλίας βρίσκεται πᾶν ὅπου ἴδια τὴ σκηνή καὶ ἡ μεταδόσις των γίνεται μὲ μιὰ διαφορά μόνο μερικῶν δεκατομιοριστῶν τοῦ δευτερολέπτου. Γιατὶ τὴ μεταδόσις αὐτὴ χρησιμοποιοῦνται τὰ ἐρτζιὰν κύματα, ποὺ ἔχουν τὴν ἴδια περίπου ταχύτητα μὲ τὸ φῶς, δηλαδὴ 300.000 χιλιόμετρα τὸ δευτερόλεπτο. Συνεπῶς, γιὰ νὰ διατρεῖσιν τὰ 1000 χιλιόμετρα θὰ χρειασθοῖν τρία περίπου χιλιοστὰ τοῦ δευτερολέπτου (0",003). Δηλαδὴ λιγνότερο χρόνο ἀπὸ ὅτι θὰ ἀπαιτηθῇ γιὰ νὰ φθάσουν τὰ ἡχητικὰ κύματα στὰ αὐτὰ τοῦ ἀκροατοῦ, ποὺ βρίσκεται μάλιστα σὲ ἀπόστασι εἰκοσι μέτρων ἀπὸ τὴ σκηνή.

Ο ΜΑΥΡΟΣ πιερρότος

Χριστουγεννιάτικο διήγημα

Τὸ πρῶ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, ὁ μικρὸς Γκύ, ὁ μοναχικὸς γιὸς τοῦ μαρκιστοῦ ντὲ Τεραμόν, τρώμαξ ἑαφνικά, ὅταν εἶδε νὰ πέφτῃ μέσα ἀπὸ τὴν καμινάδα στὸ μεγάλο τζάκι ἓνας ἀρσενικός!

— Πὼς βρέθηκες ἐδῶ; τὸν ρώτησε κατὰπληκτος.

— Εἰμαι ὁ Τζῶ, ὁ καπνοδοχοκαθαριστής... τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, δείχνοντας μ' ἓνα χαμόγελο τ' ἄσπρα δόντια του.

Κι' ἐπειτα, τινάζοντας τὶς καπνιές, βγήκε ἀπὸ τὸ τζάκι.

— Μένω ἐδῶ κοντὰ, σ' ἓνα τροχόσπιτο... ἐξακολουθῆσε. Εἶμαι σαλτιμπάγκος. Τὸ βράδυ δουλεύω στὸ ἵπποδρόμιον καὶ τὴν ἡμέρα μετὰ στέλνω καὶ καθαρὶω καμινάδες.

— Ὁ Γκύ τὸν κύτταξε μὲ περιέργεια. Εἶχε ἔκφυπα μᾶτια καὶ παρ' ὅλες τὶς μουντζούρες, τὸ πρόσωπό του ἦταν συμπαθητικόν. Ὅσο γιὰ τὴν ἡλικίαν, δὲν θὰ ἦταν διόλου μεγαλυτέρως του. Μόλις θὰ εἶχε κλειστέι κι' αὐτὸς τὰ ὀχτὴ χρόνια.

— Ναί, ξέρω... τοῦ εἶπε ὁ Γκύ. Ἐγὼ εἶπα τῆς μαμάς νὰ καθαρῶσιν τὴν καμινάδα, γιὰ νὰ κατεβῇ πιὸ εὐκόλῳ ὁ Χριστοῦλης ποὺ θὰ μοῦ φέρῃ τὸ δῶρο μου...

Χαμήλωσε τὴ φωνὴν του καὶ μ' ἓνα θριαμβευτικὸ ὄφρος ἐπρόσθεσε:

— Ἐγὼ ὅμως ξέρω ἀπὸ τώρα τί θὰ μοῦ φέρῃ!... Ἐλα νὰ δῆς.

Κι' ὁ Γκύ προχώρησε κι' ἀνοίξε ἓνα μεγάλῳ ντουλάπῳ. Ὁ Τζῶ ἔβριξε ἐκεῖ μέσα, περιέργως, μιὰ ματιά κι' ἀπόμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ἐνῶς κατάσπρος μεταξωτῶν πιερρότος ἀστράφτε ἀπὸ πολυτέλεια κι' ὀμορφιά. Τὶ θαύμα ποὺ ἦταν!

Ὁ μικρὸς καπνοδοχοκαθαριστής, ποὺ τὸν εἶχαν βρῇ ὁ σαλτιμπάγκος στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου, δὲν εἶχε ἀκούσει ποτὶ ὅτι ὁ μικρὸς Ἰησοῦς μοιράζει δῶρα στὰ παιδιά, τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων.

— Καὶ περνᾶει ἀπὸ τὶς καμινάδες; ρώτησε τὸν Γκύ.

— Μὰ βέβαια! ποὺ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Καὶ γιὰ τὰ παιδιά... ποῦ... δὲν ἔχουν τζάκι; ξαναρώτησε ὁ Τζῶ, συλλογισμένος.

Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή χτύπησε μιὰ πόρτα κι' ὁ Γκύ φοβήθηκε μήπως ἐρῇ κανεὶς κι' ἐκλείσει βιαστικὰ τὸ ντουλάπι, ἐχθρώντας νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ἀπάντησι.

Ὁ Τζῶ ἐφυγε ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν παλὸν πύργῳ καὶ περνώντας τὸν χιονισμένον δρόμον, ἐβόρσε στὸ τροχόσπιτο τῶν σαλτιμπάγκων. Τὸ ἀπόγευμα εἶπαίςε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους στὴν παράστασι ποὺ δῶσανε γιὰ τοὺς χρωμάτες, μὰ ὁ νοῦς του διαρκῶς πῆγαινε στὸν ἄσπρο πιερρότο. Τὶ κρίμα, ποὺ δὲν ἦταν κανένα τζάκι μὲ καμινάδα στὸ τροχόσπιτο! Αὐτοῖς λοιπὸν θὰ ἦταν τὸ μόνο παιδί στὸν Γκύ.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Τὰ πιὸ ἀγαπᾶται δολιχτῆρια εἶνε τὸ καλὸ κρᾶσι καὶ ὁ ὁμορφος γυναικας.

★ Ἐχεις δυὸ αὐτὰ ἀλλὰ μὴν ἀκούς διπλὰ τὰ λόγια.

★ Κι' ἂν πεθάνῃ ὁ σοκοφάντης ἡ γλῶσσα του δὲν σαρπίζει.

★ Ὁ ἐχθρὸς σου καὶ μικρὸς σὰν τὸ μυρμηγκι ἀν εἶνε, πρέπει νὰ τὸν βλέπεις σὰν ἐξέφαστα. (Τοῦ ρικκί κ)

★ Ἐνας ἄντρας ποὺ φοβάται τὴ γυναῖκα του, εἶνε μιὰ φορὰ τρελλός. Μὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν φοβάται τὸν ἄνδρα τῆς, εἶνε ἑκατὸ φορὲς τρελλή. (Κινεζικὴ)

★ Τὸ πεινασμένον στομάχι δὲν ἔχει αὐτιά. (Ἰσπανικὴ)

★ Τὸ καλύτερον κυνὴν καὶ τρώει ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶνε κυνός. (Γερμανικὴ)

★ Τὸ πεινασμένον σκυλὶ καὶ τὸ δψισμένον ἄλογο, δὲν φοβοῦνται τὸ ραβδί. (Δανικὴ)

σμο ποὺ θὰ ἔμενε χωρὶς δῶρο: Ὅσο τὸ συλλογιζόταν, βούρκωναν τὰ μᾶτια του...

Ἐξάφῃ ὅμως φωτίσθηκε ἀπὸ μιὰ ἰδέα! Ὅταν τελείωσε ἡ παράστασι, δὲν ἔβγαλε τὸ μαῖορο μαγιὼ του, οὔτε τὴν περὸνκα του μὲ τὶς ξανθιές υποδικές, οὔτε τὴν ποδῶρα ποὺ τὸ κοκκινάει ἀπὸ τὰ μαγιόλα του. Τὴλῆς στὴ μέση του τὸ σχοινί τοῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ, γλύστρησε κρυφὰ ἐξῶ ἀπὸ τὸν τροχόσπιτο καὶ τράβηξε πάλι γιὰ τὸν πύργον.

Ὅταν ἐφθασε ἐκεῖ, ἀνέθηκε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ μιὰ ἐξωτερικὴ σκάλα ὡς τὴ σκεπὴ—τὸ δρόμο τὸν ἦξερε ἀπὸ τὸ πρῶ—καὶ συμμαζεύθηκε κοντὰ στὴν καμινάδα ποὺ εἶχε καθαρῶσει καὶ ποὺ κἀννίξε ἀκόμη...

Ἡ νύχτα ἦταν κρύα κι' ὁ οὐρανὸς γεμάτος λαμπρὰ ἀστρα. Μακριὰ, τὸ ρολοὶ στὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας, ἐσήμαινε τὶς ὄρες ποὺ περνοῦσαν. Ὑστερ' ἀπὸ τὶς δέκα, ἡ καμινάδα ἔπαυσε νὰ καπνίζῃ. Κάτω στὸ τζάκι θὰ σιγῶσθουν ἡ φωτιά.

Ὁ Τζῶ ἄφησε νὰ περάσῃ ἀκόμα λίγη ὥρα κι' ἐπειτα μὲ τὴ βοήθεια τοῦ σχοινοῦ τοῦ κατέβηκε ὡς τὴ μέση τῆς καμινάδας καὶ κρεμάστηκε ἐκεῖ, σπῆρζοντας τὴν πλάτην του καὶ τὰ πόδια του στὸ ἐσωτερικὸ τῆς. Ἦταν συνηθισμένος καὶ σ' ἀκόμα πιὸ δύσκολες ἀκροασίες...

— Καὶ τώρα, ψιθίρασε ὁλόκληρος, μπορεῖ νάρῃ ὁ μικρὸς Ἰησοῦ! Κάτ' ἔθ' μοῦ δώσῃ κι' ἐμένα περνώντας ἀπὸ ἐδῶ!

Μπρῶστ' στὰ μᾶτια τοῦ ἔβλεπε πᾶντα τὸν ἄσπρο πιερρότο. Μὰ οἱ ὄρες περνοῦσαν κι' ὁ Χριστοῦλης ἀργόσως νάρῃ. Ὁ Τζῶ ἄρχισε νὰ νοιάζῃ ἓνα μούδιασμα σ' ὅλο του τὸ κορμί. Τὰ βλέφαρα τοῦ βάρταναν κι' ἐκλείναν ἀπὸ τὴν κόρρασι καὶ τὴ νύστα...

Κι' ἄσφα, ἡ καμινάδα φωτίσθηκε καὶ φάνηκε ὁ μικρὸς Ἰησοῦς. Ἦταν πιὸ ὀμορφος ἀπὸ ἓναν ἄγγελο καὶ γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἀστράφτε ἓνα φωτιστέφανον. Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἓνα σωρὸ ἄσπρους πιερρότους, κόκκινους στρατιώτες καὶ πολυχρωμοὺς ἀρλεκίνοους. Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ δῶρα ἦσαν γιὰ τὸν μικρὸ καπνοδοχοκαθαριστή.

— Πέρα τα, Τζῶ, εἶνε δικὰ σου! τοῦ εἶπε μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο ὁ μικρὸς Ἰησοῦς.

Ὁ Τζῶ, θαμπωμένος ἀπὸ τ' ὀνειρὸ του, ἄφησε τὸ σχοινί ποὺ κρατοῦσε γιὰ ν' ἀπλώσῃ τὰ χέρια του. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴν γκεμίσθηκε μὲ τὸ κεφάλι κάτω στὸ τζάκι...

Τὰ ἐφημερώματα, ἡ ὑπὲρὰ τοῦ Γκύ, κρατώντας τὴν ἀγκαλιά τῆς τὸν ἀκροατῆ, μῆτερ σπὴν τραπεζιστρον πιερρότο, μῆτερ σπὴν μεγάλο τζάκι, ρία καὶ πῆγε κοντὰ στὸ μεγάλο τζάκι, ὅπου ὁ γιὸς τῆς εἶχε βάλει ἓνα ἀπὸ τὰ λουστρινέλια σκαρπινίαν του, ὅταν ἑαφνικά ἐξέλασε μιὰ τρομαγμένη κραυγή.

— Τί εἶνε, μαμά; τὴ ρώτησε ὁ Γκύ, ἐμπνώντας ἀπότομα καὶ πῆδώντας ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

— Μπα! Γιὰ κύτταξε ἐκεῖ παιδί μου! τοῦ εἶπε τρομαγμένη.

Καὶ τοῦ ἐβρεῖε ἀπάνω στὶς στάχτες τοῦ τζακιῦ τὸ δυστυχισμένον μικρὸ σαλτιμπάγκο.

Τζῶ! Ἐσὺ εἶσαι Τζῶ; φώναξε ὁ Γκύ.

Μὰ ὁ μικρὸς καπνοδοχοκαθαριστής ἦταν νεκρός. Πέφτοντας ἀπὸ ψηλά, εἶχε χτυπήσει τὸ κεφάλι του σ' ἓνα χοντρό μισοκαμμένον κούτσυρο κι' εἶχε μείνει στὸν τόπο.

Τὰ χεῖλη τοῦ ὅμως χαμογελοῦσαν ἀκόμη, σὰν νὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ βλέπῃ τοὺς ἄσπρους πιερρότους, τοὺς κόκκινους στρατιώτες καὶ τοὺς πολυχρωμοὺς ἀρλεκίνοους, τὰ δῶρα τοῦ καλοῦ Χριστοῦ.

ΖΑΝ ΜΠΩΜΟΝ

Νέες ἐφευρέσεις

Μεσικὲς ἀπ' τὶς περιεργότερες μικρὲς ἐφευ

ΗΠΑΝΟΡΙΑ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ

13ον
Μα πρὶν ἀποκριθῇ ἐκείνη, ἀ-
κούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Τόρλαντ.
Τὸ γέρο· ἀλλοῦ ποὺ φημιζόταν
στὴν Αὐλὴ πῶς μισοῦσε ὅλο τὸν
κόσμο.

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε, αὐτοκρά-
τορά μου. Ἐκτός ἀν ἀπορροίσην νὰ πο-
τίσῃ τὸ νόμο.

— Ὁ Κάρολος κατασφύρισε. Δὲν ἀποκρί-
θηκε τίποτε. Δὲν ῥέρεται νὰ πῇ.

— Καί ποτε θὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις; ῥώπως
ὁ Τόρλαντ.

— Κανένας δὲν ἀποκρίθηκε. Σὲ λίγο μο-
νάχα, ἡ φωνὴ τῆς δικαστίνης ἀκούστηκε
βραχνά.

— Τρεῖς μέρες ἔχει δικαίωμα νὰ ζῇσθ
κατάδικος μετὰ τὴν καταδίκη του, σύμφω-
να μὲ τὸ νόμο.

— Νὰ ζῇσθ τίς τρεῖς μέρες, εἶπε ὁ Κά-
ρολος. Ναι, νὰ ζῇσθ ὡς τὸ τελευταῖο λε-
πτό τῆς ὥρας ποὺ ἔχει δικαίωμα νὰ κορπῇ
τὴ ζωὴ.

— Ἡ ἐκτέλεσις, λοιπόν, θὰ γίνῃ τὴν τρίτῃ
μέρᾳ, τὴν αὐτὴν, εἶπε ἡ Χίλτροντ, μὲ τὴν
ἰδίᾳ ἀκρωμὴ φωνῇ.

Ο ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΛΜΑΣ

Καθήμεν ἐξω ἀπὸ τὴν αὐλὴν, ἀνάμεσα
στὶς ὑπηρετίες τῆς ἡ Πάλμα περιμένε
νὰ τελειώσῃ ὁ δικτ. Δὲν μίλουσε, δὲν ῥέ-
κάρωνε τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὴν πόρτα, ῥέ-
νοῦσε μονάχα τὴν καρδίᾳ τῆς νὰ μεταβί-
μῃ. Δυνατοὺς χτύπους τὰ δευτερολεπτά.

— Ὅταν εἶδε τὸν αὐλικὸ νὰ θάνην ἀπὸ
μέσα, κι' εἶπετα νὰ νυρίξῃ ἀκολουθεῖ-
μενος ἀπὸ τὴν φρουρὰ, πετάχτηκε, καὶ τὸ
μάτι τῆς μεγάλωσαν ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Μὴ κανεῖς ἐτοί, ἀφέντρα μου, τὴν πα-
ρηνόρσων τὰ κορίτσια. Ὁ Βούλφριν δὲν
εἶνε δυνατὸν νὰ κανεῖ κανένα μεγάλο ἐν-
κλημα. Ἰσως καὶ μὴ μικρὰ παρόδωσι. Μία
μικρὴ τιμωρία, καὶ ὅλα θὰ διορθωθῶν.

Ἡ Πάλμα δὲν ἀκούει. Τὰ μάτια τῆς σπλ-
λωμένα σὲν κλειστὴν πόρτᾳ, προσπαθεῖ-
σαν νὰ μαντέψουν, νὰ ἴδωσιν.

Ἐπὶ τέλους, ἀνοίξε ἡ πόρτα. Παρουσιά-
στηκε ὁ Βούλφριν ἀνάμεσα στὸς στρα-
τιῆτες. Ἀπὸ τὴν ἐκκρίσι τῆς φωνῆς αὐ-
τοῦ, κατάλαβε ἡ Πάλμα πῶς κατὰ φε-
δερό εἶχε σιωπῇ ἐκεῖ μέσα. Δὲν βαστα-
χτηκε κι' ἐτρέξε κοντὰ του. Ἡ φωνὴ τῆς
ἀνέβηκε στὴν κεφαλὴ τῆς μὲ τὴν ἐρώτησι.

— Βούλφριν!... Τί σοῦ κανόν;

Τὴν κτύπησε μὲ ἀπέραντὴ λατρεία τὸ
παλληκάρι. Κι' ἡ ἀπόκρισι τοῦ ἀκούστηκε
σάν ἀπὸ κόσμο μακρινόν.

— Μικροῦλό μου Πάλμα, νὰ ῥέρεται πῶς ὁ-
που καὶ νὰ βορκοῦμαι, θὰ σ' ἀγαπῶ.

Ἐκείνη ἡ κοπέλλα ἔνα κίνημα, σάν νὰ
θελε νὰ κρεμασθῇ στὸ λαιμὸ του. Μὰ ὁ
Βούλφριν τραβήχτηκε.

Τὸ θάνατο νὰ θὰ ποροῦσε νὰ τὸν ὤ-
ποισι μὲ θάραος. Ἀλλὰ καταλάβαινε πῶς
δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ νιώσῃ τὰ μπράτσα
τῆς ἀδελφῆς του γύρω στὸ λαιμὸ του.

Ἡ Πάλμα ἀπομένει σάν κεραυνόχτυπη-
μένη, σὰ ριζωμένη σὲν γῆν.

— Θάρρος, ἀφέντρα, εἰπὲν τὴν γύρω
τῆς. Πῶς κλωμικὸς ἐτοί; Στάσου
νὰ μάθωμε τί ἐννεῖ. Στάσου.

Μὰ ἡ Πάλμα ἀκούμπησε στὸν ὦμο τῆς
Βερανίκης, καὶ γιὰ κἀποση ὥρα ὅλα ῥέ-
σθον γύρω τῆς.

Σὲ λίγο, ὅταν συνήλθε, ψιθύρισε:

— Ναι, πρέπει νὰ ἰδῶ τὴν μητέρα μου. Νὰ
μᾶθω.

— Ὁ θάνατος, ἀφέντρα, νὰ πῆσθ
ποῦ του. Πρὶν τοῦ ἡ Χίλτροντ ἀκολουθεῖ-
σε, μὲ βῆμα ἀργόν, ἐπισήμω.

Ὅταν τὴν ἀντίκρουσε κι' αὐτὴν ἡ Πάλ-
μα, πᾶντος πρὶν τοῦ ῥέρεται αὐτὸ τὸ
ὄφρος τῆς ὑπέρτασ τῆς. Τέτοια ἐκκρίσι
εἶχε ἡ δικαστίνη μονάχα ὅταν καταδικάζε
κανένα. Τότε μόνο περπατοῦσε ἐτοί ἀρ-
γὰ, μὲ τὰ μάτια φηλά, σάν νὰ ἐπικαλεῖτο
τὴ μαρτυρία τοῦ θεοῦ πῶς ἔκρινε σωτὰ,
μὲ τὰ χεῖλη σφιγτά.

Θάβει νὰ τρέξῃ ἡ Πάλμα, νὰ πῆσθ
ποῦ τῆς μητέρας τῆς, νὰ ρωτήσθ. Μὰ
κατὰ τὴν συγκράτησι. Κατάλαβε πῶς δὲν
ἴταν σωτὰ νὰ τὴ ρωτήσθ ἐτοί μπροστὰ
σ' ὅλο τὸν κόσμω, μπροστὰ στὸν αὐτο-
κράτορα.

Μισοσβεσμένη ἀπὸ ἀγωνία, περιμένε. Τί
θὰ γινόταν τώρα;

— Ὁ αὐτοκράτορας στάθηκε.

— Ἀφέντρα τοῦ Μάλμροτ, εἶπε μὲ φωνὴ
ποὺ προσπαθεῖτο νὰ τὴν κἀνὴ ἀδιάφορη,
ἐνῶ κατὰ βάθος φαίνονταν ἡ στενοχωρία
του, ἐνῶ αὐτὲς τίς τρεῖς ἡμέρες θὰ κἀν
ἐνα γύρο στὸς γραινοῦκος πύργους.

Ποῖος ῥέρεται τί τραγῳδίαι σ' ἀνακαλύψῃ.
Ὁ θεὸς νὰ μὲ φηλά νὰ μὴ ἀνακαλύψῃ
κι' ἐγκλήματα πρῶτακούστα. Τὴν τρίτῃ μέ-
ρα τὴν αὐτὴν, θάβει.

Κτύπησε τὴ Χίλτροντ χαρακτηριστικὰ
κι' αὐτὴ τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ μὴ ὑπόληψι:

— Ὅπως προτάθηκε, βασιλῆ μου. Ἐγὼ
θὰ εἰς περιμένω νύχθης, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ
ἡ ποινὴ.

— Ὅυλαζε ὑπ' εὐθύνη σου τὸν κατάδικω,
εἶπε ὁ Κάρολος.

Καὶ δικὰς ἄλλη λέξι, μὲ φανερὴ στενο-
χωρία ζωγραφισμένη σὲν φρυγανωμῇ του,
ῥέφυγε μὲ τὴν ἀκολουθία του.

Μόλις εἶδε ἡ Πάλμα γύρω τῆς μονάχα
τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πύργου, δὲν κρατη-
θηκε.

— Μητέρα, φώναξε, γιὰ τὸ θεὸ, πῆς μου
τί τρέχει;

— Πᾶμε ἀπάνω, σὲν κἀμαρὰ μου, ἀπο-
κρίθηκε σοδάρῃ ἡ δικαστίνη.

Κλειστήκαν σὲν δωμάτιο τῆς Χίλτροντ.
Κυτάχθηκαν γιὰ κἀποση ὥρα σοδάρεις.
Ἡ Πάλμα τώρα δὲν τοῖμοῦσε νὰ ρωτήσθ.
Ἡ Χίλτροντ δὲν ἀποφάσιζε νὰ μιλήσθ
πρῶτῃ. Στὸ τέλος δὲν συγκρατήθηκε ἡ
μικρὴ.

— Μητέρα, φώναξε. Μὰ μὲ βασανίζεις ἄλ-
λο. Τί ἐννεῖ; Πῆς μου. Γιατί δικαστὶς
ὁ Βούλφριν; Ποῖα θὰ εἶνε ἡ τιμωρία του;

— Παιδί μου, ἀποκρίθηκε ἡ δικαστίνη ἀρ-
γὰ. Σοῦ εἶπα ὅτι τὸ ἐγκλήμα του δὲν μπο-
ρεῖς νὰ τ' ἀκούσης. Εἶνε ἀπ' αὐτὰ, ποὺ
καὶ ἀνδρῖκα αὐτὰ φρίττουν νὰ τ' ἀκούει,
καὶ ποὺ ντροπιάζουν τὸν ἀνθρώπω.

— Τὴν τιμωρία του, τοῦλάχιστον, δὲν θὰ
τὴ μάθω; Τὸν πᾶσαν σὲν φυλακί. Τὸν εἶ-
δα. Ὅς ποτε θὰ τὸν ἔχετε κλεισμένον σὲν
φυλακί;

— Τρία μερόνυχτα, ἀποκρίθηκε ἡ δικα-
στίνη δικὰς νὰ τὴν κυττάξῃ.

— Τρία μερόνυχτα, φώναξε ἡ Πάλμα μὲ
τρελλὴ χαρὰ. Μονάχα τρία μερόνυχτα;

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

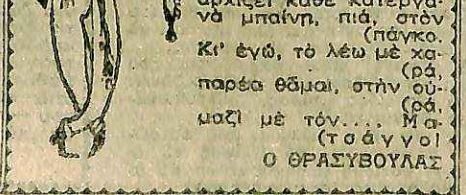
Ἐπίταξις

Σκληρὸ τὸ Κράτος θὰ φανῇ.
ἡ καπινοδομικανί.
ἐάν δὲν ὑπῇ σὲ τάξι.
Καὶ δὲν ὀ' ἀργήσῃ, φυσικά.
νὰ λάβῃ μέτρο βραδικά
καὶ νὰ τὴν ἐπτάξῃ.

Ἐτοί, χωρίς ἀμφιβολί-
θὰ στυμμένη τὸ βιολί
καὶ πᾶσα τῆς ἀθῶνα.
θὰ τῆς κοπῇ ὁ ἀμῶνές
κι' οἱ κῶδ «μάρκα»... μηχανές
θὰ λείψουν γιὰ πάντα!

Μὰ θάρρη κιόλας κι' ἡ σειρά
νὰ στέκουν ὡρὲς σὲν οὐρὰ
καὶ τὰ κερασία κῆπῃ
κι' ὁ Παποστρά- χωρίς
(λίμα,
ἐκὼν ἡ ἀκὴν θὰ φοῦμα
τοιγάρω... «Κ α ρ α κ ι»
(τῆ)

Ἐκτός αὐτοῦ, σιγὰ
(σιγὰ,
ἀρχίζει κάθε κατέργα
νὰ μπαῖν, πιά, σὲν
(πᾶνκο.
Κι' ἐγὼ, τὸ λέω μὲ χα-
(ῥά,
παρέα ὁῖμοι, σὲν οὐ-
(ῥά,
μαζί μὲ τόν... Μα-
(τῶ α γ ν ο ι
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ἄ, τότε δὲν εἶνε τόσο σοδάρῃ τὸ φτα-
ξιμό του, μπτέρα. Ἡ τιμωρία εἶνε ἐλα-
φροῖα. Ἡ τὸν ἔδικασσε ἐτοί ἐπειδὴ εἶνε ὁ
δελός μου.

— Πάλμα, τὴν ἐδέσχε ἡ ὑπέρτασ τῆς
στάσου. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλῆπω νὰ καί-
ρεσαι ἄδικα. Τρία μερόνυχτα θὰ μείνῃ σὲν
φυλακί ὁ Βούλφριν, ἄλλα μετὰ.

— Μετὰ, φώναξε ἡ Πάλμα, νομίζοντας τίς
τρίκες στὸ κεφάλι τῆς ν' ἀνορθώνωνται
ἀπὸ φρίκη, γιὰτὶ κατὰ τὸ ὄφρος τῆς μη-
τέρας τῆς καὶ σὲν ἀπὸτομη σιωπῇ τῆς
τὴν τρέμαζε.

— Μετὰ θὰ θανατωθῇ! ἀπάντησε ἡ δικα-
στίνη.

Δὲν βαστοῦσε ἄλλω νὰ βασανίζῃ τὴν
κόρη τῆς. Τόνοῦσε πῶς αὐτὲς οἱ στυμῆς
ἴταν φοδερεὲς γιὰ τὴν Πάλμα, καὶ πρῶτῃ
ὑποσε μὲ μὴ γρηγορὴ λέξι νὰ τῆς τὰ πῇ
ὅλα. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὅμως τὸ μετάνιωσε.

Δίκως νὰ προσφῇ λέξι, σάν λουλοῦδι
ποῦ τὸ σὺντρηψε ἀνεμὸς, ἐννεῖρε ἡ Πάλ-
μα τὸ κεφάλι τῆς στὸ στήθος τῆς μᾶνας
τῆς κι' ἐμεινε ἀκίνητη, σάν πεθαιμένη.

Τρέμαζε ἡ Χίλτροντ. Τὴν ἀγκάλιασε μὲ
λαχτάρα. Ἡ κοπελλίτσα μόλις ἀνάσθαινε.
ὕψαζε ἡ Χίλτροντ ζητώντας βοήθεια.

Ἀρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ θρηνῇ. Ἐτρέσαν οἱ
ὑπηρετίες κι' ὁ γιαντῆρ. Πέρασε ὅμως
πολλὰ ὥρα κι' ἡ Πάλμα δὲν ἔλεγε νὰ συ-
νέλθῃ. Ἐπὶ τέλους εἶπε περῶσι τὸ μεση-
μέρι, ὅταν ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς. Χαμονέ-
λασε ἀκνὰ, κι' ἀπλῶνοντας τὸ χερί τῆς
πρὸς τὸ μέρος ὅπου μόντεψε πῶς καθόταν
πλάι τῆς ἡ μητέρα τῆς, ψιθύρισε:

— Μητέρα... Ναι, ἔχεις δικίω. Μὰ βασι-
νίζου φρικτὰς ὀνειροφαντασίαις. Νὰ, τῶ-
ρα μοῦ φάνηκε πῶς ἀκούσα νὰ λένε πῶς
ὁ Βούλφριν θὰ θανατωθῇ.

Γύρισε καὶ κυττάζε τὴν Χίλτροντ. Αὐτὴ
στεκόταν μὲ ὄφρος ἔνοχο, κλωμῇ, σκεπτι-
νῇ. Ἡ Πάλμα τὰ θυμήθηκε ὅλα.

Μὲ μὴ κραυγῇ, σάν πληγωμένο ζῶο, ῥέ-
πεσε πρὶν σὲν μαζιλάρια τῆς, καὶ τ' ἀνα-
φυλλτὰ τράνταξαν τὸ κορμί τῆς πολλὰ
ὥρα.

— Ὁχι, ὀχι, ξεφώνιζε. Δὲν ἴταν οὐτε αὐ-
τὸ ὄνειρο. Ὁχι, δὲν βλῆπω ὄνειρο. Τ' ἄ-
κούσα κι' αὐτὸ μὲ τ' αὐτὰ μου. Ὁ Βούλ-
φριν θὰ πεθάνῃ!

— Σαφνικὰ σταμάτησε, καὶ σκωθῆκε. Στά-
θηκε μπροστὰ σὲν μητέρα τῆς. Τὰ μάτια
τῆς ἴταν ἀγρία, τὸ πρόσωπὸ τῆς σκεπτινῇ.

— Μητέρα, ξεφώνισε. Ἐμμένω δὲν μοῦ
ταιριάζει νὰ κλαίω. Ὁχι. Δὲν θὰ ζανακλά-
ψω. Ἐγὼ ἔχω ἕνα χρέος μονάχα. Νὰ τὸν
σώσω. Καὶ ὅτῃ τὸν σώσω, κι' ἄς εἶνε νὰ πε-
θάνω ἐνῶ σὲν θέσι του.

— Ἀκούσε, παιδί μου, ἀποκρίθηκε σοδα-
ρῇ ἡ δικαστίνη. Τὸν πᾶσαν σὲν νομίζω.
Εἶνε μεγάλος καὶ δικαίος. Ἀλλὰ, δὲν μπο-
ρεῖς νὰ κανεῖς τίποτε. Πῆς πῶς ὁ Βούλφριν
πέθανε ἐφῶκα. Πῶς τὸν πῆρε ὁ θεὸς
κοντὰ του. Ἡ πῆς πῶς σκεπτινῇ σὲ μὴ
μάχη. Ὅπως θὰ τὸν ἐκλαίγεις τότε, χωρίς
νὰ ἐποναστήσῃς, ἐτοί πρεπεῖ νὰ τὸν
κλάψῃς καὶ τώρα. Κάθε ἄλλη σκεψί, μονά-
χα βασανὰ θὰ προκαλέσθ καὶ γιὰ σένα καὶ
γιὰ μένα. Ἐπειδὴ ὁ Βούλφριν δὲν εἶνε δυ-
νατὸν νὰ σῇ.

— Τρία μερόνυχτα, ἀποκρίθηκε ἡ δικα-
στίνη δικὰς νὰ τὴν κυττάξῃ.

— Τρία μερόνυχτα, φώναξε ἡ Πάλμα μὲ
τρελλὴ χαρὰ. Μονάχα τρία μερόνυχτα;

— Μητέρα, κέτευσε ἡ παιδοῦλα. Πῆς
μου, τί ἔκανε; Μήπως... πρῶτος;

Ἡ λέξι ῥῆγχε ψιθυριστῇ, τρεμουλιαστῇ,
ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς. Ἡ δικαστίνη δὲν ἀποκρί-
θηκε.

— Μήπως φάνηκε ἐπιόρκος σὲν αὐτοκρά-
τορα; ῥώπως πάλι ἡ κοπέλλα. Πρὶν μεγάλο
ἐγκλημα δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ ἀπ' αὐ-
τό.

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ἡ Χίλτροντ δὲν πρό-
δωσε. Εἶνε κατὰ χειρότερο.

— Χειρότερο; ἐπονέλασε μηχανικά ἡ
Πάλμα, μὲ μάτια γεμάτα ἀγωνία. Μήπως...
Ὁχι, δὲν ἔβλεψα νὰ τὸ σκεφθῶ... Μήπως
ἀτιμώστηκε, κλέβοντα;

— Ὁχι, ὀχι, τὴν ἐκοψε ἀμέσως ἡ Χίλ-
τροντ. Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ.

— Μήπως λοιπὸν σκότωσε;

— Πάλμα, μὴ βασανίζεσαι ἄδικα. Ποτέ
δὲν θὰ ὑπορέσῃς νὰ σκεφθῇς τὸ ἐγκλημα
τοῦ ἀδελφοῦ σου, οὐτε καὶ πρεπεῖ νὰ τὸ
σκεφθῇς.

— Καλὰ, ἀποκρίθηκε ἡ Πάλμα, σιγὰ, ὁ
αὐτὸς θὰ σὲ ὑποκούσῃ. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ, δὲν
μπορεῖς νὰ μὴ τοῦ δώσης χάρι. Ὁ, τι καὶ
νᾶκανε.

— Σοῦ λέω Πάλμα, πῶς ἄδικα μὲ παρα-
καλεῖς.

— Μανούλα, ζανένας ἡ Πάλμα, περνώ-
τας τὰ χεῖρα τῆς στὸ λαιμὸ τῆς δικαστί-
νας. Πῶς τὸ σκεπτεσαι αὐτό; Πῶς τὸ φαν-
τάστηκε ὅτι εἶνε δυνατὸν ν' ἀφῶσθ νὰ
θανατωθῶν τὸν ἀδελφόν μου;

— Ἐρε, πῶς εἶσαι γενναῖο καὶ λογικὸ
κορίτσι, εἶπε ἡ Χίλτροντ κυττάζοντας τὴν
κόρη τῆς σοδάρῃ στὰ μάτια. Ἐρε, πῶς ἔ-
χεις ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα. Ἐπειδὴ ἴταν
κι' ὁ αὐτοκράτορας σὲν δικτ. Ὁ Κάρολος
ἐγανάει πολύ τὸν Βούλφριν. Δὲν θάβει
νὰ καταδικασθῇ ἄδικα. Μὰ τὸ καταλάβαινε
κι' αὐτὸς πῶς εἶνε ἀναπόφευκτο. Γι' αὐτό,
ὅπως ἀκούσεις, εἶπε πῶς θάρρη σὲ τρεῖς
ἡμέρες νὰ παροστήσῃ σὲν ἐκτέλεσι.

— Μητέρα, ξεφώνισε ἡ Πάλμα μὲ ἀγῶ-
νία, ὀχι, ὀχι, δὲν μοῦ τὸ χωρὶς τὸ μυαλό
μου πῶς τὸ Βούλφριν τὸν φέρανε ἐδῶ ἄ-
πάνω γιὰ νὰ βρῇ τὸ θάνατο. Ἀν πεθάνῃ

ὁ Βούλφριν, θὰ πεθάνω κι' ἐγὼ, νὰ τὸ ῥέ-
σῃ.

— Ἐρε νὰ μοῦ δώσης καὶ μένα τὸ θάνα-
το, Πάλμα; ῥώπως ἡ δικαστίνη σιγὰ.

Ἡ κοπέλλα πέρασε πάλι τὰ χεῖρα τῆς
στὸ λαιμὸ τῆς μητέρας τῆς.

— Μανούλα, τραῦλιζε, ὅπως θὰ πεθάνῃς
ἐνῶ ἀν πεθάνω ἐγὼ, ἐτοί θὰ πεθάνω κι' ἐ-
γὼ ἀν πάθῃ τὸ παραμικρὸ ὁ Βούλφριν.
Δὲν φαντάζεσαι πόσο τὸν ἀγαπῶ, μανούλα.

Ἐκῶσε ἡ Πάλμα τὸ κεφάλι τῆς στὸ σπῆ-
θος τῆς μητέρας τῆς. Ἡ Χίλτροντ ἀνα-
τρίχιασε. Καταλάβαινε τώρα πῶς τὸ ἀμαρ-
τωλὸ αἶσθημα τοῦ Βούλφριν γιὰ τὴν Πάλ-
μα, τόνοῦσε κι' ἡ κοπέλλα γιὰ τὸν Βούλ-
φριν. Δὲν καταλάβαινε, βέβαια, ἡ ἀδῶα
ἡ παιδοῦλα, δὲν τὸ ὑποπευόταν. Ἀλλὰ,
τὸ ἔμπειρο μάτι τῆς δικαστίνης, δὲν
μποροῦσε νὰ νελασθῇ. Αὐτὴ ἡ ἀγωνία τῆς
Πάλμας ξεπερνοῦσε τὰ φυσικά ὅρια μίαις
ἀδελφικῆς ἀγάπης.

— Πάλμα, εἶπε. Ἀν θέλεις νὰ φανῇς ὁ-
ζῶα κόρη μου, ῥέπειες ὁ αὐτὴ τὴν περι-
πτῶσι νὰ κρατήσῃς μὴ ὅσῃς πού νὰ μὴ
δώσης σὲ κανένα τὸ δικαίωμά νὰ πῇ τὸ ἔ-
λάχιστο οὐτε γιὰ σένα οὐτε γιὰ μένα.

— Καὶ τί θὰ πῶνε γιὰ μᾶς; ῥώπως ἀνυ-
πόμονα ἡ μικρὴ. Τὴ δουλειὰ ἔχομε μεῖς
μὲ τὸ σπῆθος τοῦ Βούλφριν; Δὲν μπορῶ
νὰ καταλάβω τίποτε, μπτέρα. Μονάχα ἔ-
χω τὴν ἐντύπῃ πῶς πικρῶς γύρω μου
τὸ σκεπτινῇ. Ὅλα σκεπτινῇσαν. Κανένα
φῶς. Ὅλα ἐγίναν δύσκολα προβλήματα,
ποῦ δὲν ῥέρεται ποῖος θὰ σταθῇ ποτε ἄξις
νὰ τὰ λύσῃ.

— Τὸ μικρὸ, ἄθῶο σου κεφαλάκι, πάντως,
δὲν θὰ τὰ λύσῃ, κόρη μου γλυκεῖα. Γι' αὐ-
τό, κλάψῃς, βέβαια, τὸν ἀδελφόν σου, ὁ αὐ-
τὸ δὲν μπορεῖ νὰ σ' ἐμπιστοῖ καὶ κανεῖς πο-
τέ, ἄλλα μετὰ παρηγορήσου καὶ πιστέψῃ
πῶς ἴταν γρημμένο αὐτὸ ἀπὸ τὴ μοῖρα.

Τὴν κτύπησε ἡ Πάλμα σάν νὰ μὴ κατα-
λάβαινε. Κι' ἄσθονα σωρῆστικε κατὰ πό-
δια τῆς μητέρας τῆς. Τῆς ἀγκάλιασε τὰ
πόδια κι' ἡ φωνὴ τῆς ἀκούστηκε σπαρα-
κτικῇ.

— Μητέρα, πῶς μοῦ μιλάς μὲ τόση ψυ-
χαρμῇ; Πῶς ἔχεις τὴν ἀδῶα νὰ δεχθῇ
ἐτοί εὐκόλα τέτοιο κτύπημα; Ὁχι!... Δὲν
μπορῶ... Τ' ἀκούεις; Πεθαίνω!... Νομίζω
κίόλας τὸ θάνατο μέσα μου. Πεθαίνω σὲν
λέω. Ἐδῶ σὲν πόδια σου θὰ ξεφύκτω, ἂν
δὲν μοῦ ὑποσχεθῇς πῶς θὰ δώσης χάρι
στὸ Βούλφριν.

— Σίχως εἶπε ἡ Χίλτροντ μαλακά. Καὶ
μένο παιδί! Τί ἀδῶο πού εἶσαι; Νομίζεις
πῶς ἡ χάρι εἶνε ἡ μόνη σωτρία. Ἐξέχασες
ὅμως αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα. Πῶς ὁ Βούλφριν
καπινοδοῖς μόνος του τὸν ἑαυτοῦ του.
Καὶ γι' αὐτὸν ἴσως ὁ θάνατος θὰ εἶνε λύ-
τρωσι.

— Μανούλα, τί λές; Εἶνε ἀπάνω στὰ γιά-
τα του. Ἡ ζωὴ σὲν μάτια του χαμονελαίει.

— Δὲν ῥέρεται τίποτε, Πάλμα. Κι' ἐγὼ
σοῦ λέω, πῶς ὁ θάνατος γι' αὐτὸν εἶνε λύ-
τρωσι.

Τὰ μάτια τῆς Πάλμας ἴταν ὀρθάνοιχα.
Μὰ φαίνονταν ὡστόσο νὰ μὴ καταλάβαι-
νῇ μὴν ἀκούῃ. Ἐσφίξε πάλι τὰ γόνατα
τῆς μητέρας τῆς, καὶ παρακάλεσε πάλι
σπαρακτικῇ:

— Χά

Οι ηρωίδες της Σφαγής

καλλιματζίου

Ο μαχαλές φωτοβόλησε μέσ' τὰ σκοτάδια απ' τις ἀναλαμπές της χειμωνιάτικας φωτιάς π' ἀναφάνε ένα γύρο οι γειτονίες, γιὰ νὰ υποδεχτοῦν τὴν Γέννησι τοῦ Χριστοῦ, καὶ πού τις διατηροῦσαν προσεκτικά, γιατί φοβόντουσαν τὰ καταραμένα τὰ καλλικαντζάρια, πού ἀνεβαίνουν κάποτε τέτοια βραδυὰ ἀπ' τὰ τρισβάθα τοῦ γῆς γιὰ νὰ βασανίσουν τὰ ἀκαμάτρες.

Ἡ Ἑφταλία — Συμυρία ἔζηπν — πού δὲν πίστευε τέτοια κουροφέλας, καὶ εἶχε ἀγχι ἐκείνη τὴν Ἀρχοντοῦλα τοῦ Σαμουκαλῆ, γιατί τὸ ἥρασε δέματα ἀπ' τὴν Ἀμερική, ἤρθε κι' ὁ γυιὸς τῆς ἀπ' τὴν Αἰγύπτου, με ρύζι, καφέ, ζάχαρι, με τὸ πούλι τοῦ γάλα, καὶ δὲν ἤθγαλε ἡ ἀθεοφοβία νὰ δώσῃ τ' ἀγγέλου τῆς νερό! Γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ λοιπὸν, καὶ γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ τοῦ πᾶσι τὴν ἀντιπαρὰ, μόντ' ἀνέβηκε μέσ' ἀπ' τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ὥρα πού βῆκε ἡ Ἀρχοντοῦλα νὰ παῖ, ὅπως τὴν ἀντίει, νὰ πᾶρῃ λίγο γουρουνίσιο αἶμα νὰ πασαλειφῇ, γιὰ νὰ μὴ σκάψ' στὸν ἀγέρα τοῦ μούρη τοῦ, τὴν καβαλλοῦσε πῶς ἀπ' τὸ σπέρμα καὶ τὴν πῆγε καβέλα ὡς τὸ ντουρεῖκι!

Σὲ λίγο κοκκιοφασκισμένη πῆγαν τὴν Ἀρχοντοῦλα σπῆτι τῆς ἀνοιχτῆς, ἀναίσθητης — Βοήθεια!... Βοήθεια!... Ἡθεῖ, καλὴ μάτια μου, κινυνεῖς ἡ κοπέλλα. Ἀμέσως ἡ Ἑφταλία πέταξε πουσέλας καὶ κέρατα καὶ φρέσκια — φορέσια, ἤρθε στὸ σπῆτι τῆς Ἀρχοντοῦλας κι' ἄρχισε νὰ δίνει διαταγές:

— Γλήγορα, ἂν ἔχετε ἀχιλιά πετάξετε τὴν δαμά, φέρτε μου ἕνα μαυρομάνικο μαχαίρι, λίγα παλιποτάκια, τρεῖς καλαμίνιοι σταυροί, καὶ πούλ' ἀπ' τὸ πῆμα! Κι' εὐθὺς εἶπε τὸ «Πᾶτε ἡμῶν», ἤθαλε τὰ παλιποτάκια στὴν φωτιά — γιατί οἱ καλλικαντζάρια φοβόνται τὴν πυρῶδα τους, ἤκανε χαϊμαλιά κι' ἤθαλε με τοὺς σταυροὺς πῶς ἀπ' τοὺς πόρτες, ἤμπεξε τὸ μαυρομάνικο μαχαίρι στὴν γῆς, ἤκανε στὰ γεμεκλήκια τοῦ σπῆτι τοῦ σημειο τοῦ σταυροῦ, κι' ἤμπεξε καὶ διαβάσε ἑορκισμοί, πού τοὺς συνάδα με τὸ φύσημα, τὸ μέτρημα, τὸ ράντισμα, τὸ φτύσιμο. Ὅλες γύρω σασμῆριτσαν.

Σὲ λίγο ἡ Ἀρχοντοῦλα ἀνοῖξε τὰ μάτια τῆς, κι' ὅταν ἡ Ἑφταλία εἶπε καὶ τὸ ἀκριστός γεννιέται, τότε ἔγινε τὸ θαῦμα! Ἡ Ἀρχοντοῦλα σηκώθηκε ἤκανε τὸ σταυρὸν, καὶ ἤλκυε ἀπ' τὴν χαρὰ τῆς πού γλύτωσε ἀπ' τοὺς καλλικαντζάρους.

Περὶερνε καὶ τρομαγμένες οἱ γυναῖκες. Λες τοῦ μαχαλῆ τὴν ρατοῦσαν:

— Καλὴ Ἀρχοντοῦλα, πῆς μὲς τώρα πού νινες καλὰ, πῶς ἦταν ὁ καλλικαντζάρος; — Τὶ νὰ σὰς πᾶ, ἑορκισμένους νάνε! Εἶδα, με κατὶ κέρατα, χοντρός ἀνὰ ἀρκού, ὁρὰ μὲ συμπαῖς, τρεῖς πῆξες!

Ἡ Ἑφταλία — πανοῦργα κι' ἔζηπν — γιὰ νὰ τὴν φοβερὴ ἀκούα καί πῆρε, καὶ νὰ πτύχῃ τὸ σκεῖδι τῆς, μῆκε στὴ μέση — Ἐγὼ θὰ πῆναί, δὲν χρειάζομαι πιά, νὰ μὴ βῆς ἀπ' τὸ σπῆτι σου, κι' οὕτως καὶ ἐξορκισμένους, χοντρός ἀνὰ ἀρκού, ὁρὰ μὲ συμπαῖς, τρεῖς πῆξες!

Ἡ Ἑφταλία — πανοῦργα κι' ἔζηπν — γιὰ νὰ τὴν φοβερὴ ἀκούα καί πῆρε, καὶ νὰ πτύχῃ τὸ σκεῖδι τῆς, μῆκε στὴ μέση — Ἐγὼ θὰ πῆναί, δὲν χρειάζομαι πιά, νὰ μὴ βῆς ἀπ' τὸ σπῆτι σου, κι' οὕτως καὶ ἐξορκισμένους, χοντρός ἀνὰ ἀρκού, ὁρὰ μὲ συμπαῖς, τρεῖς πῆξες!

Ἡ Ἀρχοντοῦλα θῆς ἀπ' τὸ φόβο τῆς, τῆς καὶ τὸ ἔδωκε δὲι ζήτησε. Κι' ἔτσι ἡ Ἑφταλία ἐνδοιασμένη πού τὰ κατάρρε μὴ χαρὰ μονολογοῦσε:

— Ἀχ! μωρὴ τσιγκοῦνα, φέτο ντύθηκε καλλικαντζάρου γιὰ νὰ κάμῃ βασιλόπλητη, τοῦ χρόνου δὲ ντυθῇ πανταράκος νὰ φοβῆς, νὰ σοὺ πᾶρῃ πιότερα νὰ κάμῃ κι' ἕνα νταξὲ φονικία!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

"ΓΑΛΙΠΟΥΛΑ"

Παραμυθία Χριστουγέννων εἶδε ὁ κόσμος τὸν Πρόδρομο σὲ μὴν κατὰστασι ἑξάλη, νὰ τρέχῃ σὺν τρελλός, μετὰ τὰ μαλλιά του ὀρθωμένα, μετὰ τὰ μάτια του γουρλωμένα καὶ νὰ κουνᾷ τὰ χέρια κρατώντας ἕνα μαχαίρι πρὸς ἕνα φορτηγὸν αὐτοκίνητο.

— Γαλιπούλα! Γαλιπούλα!

Ἦταν ἀπερίγραπτο κυνηγητὸ ὅμοιο τοῦ ὁποῖου δὲν εἶχαν ὅτε οἱ περαστικοί.

— Γαλιπούλα! Γαλιπούλα!

Ἡ φωνὴ τοῦ Πρόδρομου εἶχε κατὰ τὸ σπαρακτικό, τὸ κυμικτογαγικό, τὸ ἑξάλλα ἀπεγνωσμένο:

— Γαλιπούλα! Γαλιπούλα!

Οἱ πυκνοὶ διαβάτες τοῦ δρόμου σταματοῦσαν ἀπορημένοι καὶ καθὼς ἔβλεπαν τὸν ἀνθρώπου αὐτὸν νὰ σκίρῃ τοὺς δρόμους σὺν παραφῶν μετὰ μαχαίρι στὸ χεῖρ καὶ νὰ σκούρῃ σὺν μανιακὸς «γαλιπούλα-γαλιπούλα», προσπαθοῦσαν νὰ καταλάβουν τί συμβαίνει. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ βγάλῃ νόημα οὔτε ἀπ' τὸν ξεφρενισμένον δρόμον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ πού παρῆσε σὺν σίφουνας στὸ διάβα του τοὺς ἀνυπόπτον διαβάτες οὔτε ἀπ' τὴν ἀκατάληπτα λόγια πού ἔλεγε.

— Τί λέει, μωρέ;

— Γαλιπούλα.

— Καὶ τί θὰ πῇ «γαλιπούλα»;

— Ἰσως γαλιπούλα.

Μάλιστα Γαλιπούλα ἔλεγε ὁ Πρόδρομος. Ἐδῶ καὶ τέσσαρα χρόνια ἀκριβῶς, σ' ὁλόκληρη τὴν κατοχὴ ὁ καὶ μὲς τὸν ἦταν ἡ γαλιπούλα.

Ἐλεγε ὅτι μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, τὰ πρῶτα ἑλευθέρη Χριστούγεννα θὰ τὴν ἀπολάμβανε τὴ γαλιπούλα τοῦ καὶ μάλιστα κοκκινιστῇ. Ἀλλὰ ἔξωρε ὅλοι πῶς ἦσαν τὰ πρῶτα ἑλευθέρη Χριστούγεννα — ἦγουν τὰ περσινὰ. Μέσα στὴ φωτιά τοῦ κινήματος, τὸν περσινὸ Δεκέμβριον, ἀπὶ γαλιπούλας περιωρίσθηκε σὲ ρεθύθια, πού ἔφαγε μετὰ τὴν ὑπόκρισι τὸν πολυβόλυν.

— Τοῦ χρόνου, μπε.

— Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ, Πρόδρομε.

— Τοῦ χρόνου, κοῦζου, γαλιπούλα νὰ ἰπαίνομε. Χίτς μὴν τυχερὸ ντὲν ἦταν νὰ τὴν φάωμεν τέσσαρα χρόνια. Κινήματα-κινήματα, φιλιὰν-φιλικὰ, μασσαλά-μασσαλά-μιντικὸι τὰ ἰπεράσαμε. Τοῦ χρόνου ὅμως μεγάλο σματὰ νὰ ἐνεται, γαλιπούλα νὰ ἰσοδωμε.

Νωρίς-νωρίς, ἕνα μῆνα πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα φρόντισε ὁ Πρόδρομος νὰ προμθευθῇ τὴ γαλιπούλα του.

— Ὑναῖκα, βλέπεις;

— Ἀπὸ τώρα, Πρόδρομε; — Ἀμα κορῶδὴ νὰ τὴν ταίνομε, χοντρὸν-χοντρὸν νὰ τὴν ἰκάνουμε. Τί-ράτσα θὰ τὴν βάλῃς, ὑναῖκα, ἄερα τῆς νὰ ἰπαίρῃν, καλὸ φαί νὰ τρῶν, βαρὺς-βαρὺς νὰ ἐνεται.

Πραγματικὰ ἡ γαλιπούλα ἐγκατεστάθηκε στὴν ταρατὸν μετὰ ὅλες τῆς τιμές. Τρεῖς φορὲς τὴ μέρα ἀνεβοκατέβαινε στὴν ταρατὸν ὁ Πρόδρομος καὶ ἐπὶβλεπε προσωπικὰ τὸ πάχος καὶ τὸ βάρος τῆς γαλιπούλας.

— Ὑναῖκα, βλέπεις;

— Πάχνει!

— Βαί-βαί-βαί! Κιοπῶλου, κιοπέκ χοντρός-χοντρός εἶνε, Γουρουνόπουλο κοῦζου. Ἀμα ἐφέτος Χριστούγεννα νὰ ἰκάνωμε! Ἀμα γαλιπούλα ντὲν ὑπάρχει Χριστούγεννα ντὲν ἔχει κοῦζου. Ἀμα γαλιπούλα ὑπάρχει Χριστούγεννα νεροκλιντὰν νὰ ἐνεται. Πολὺ μοῦ ἰρέσει αὐτὸ τὸ γαλιπούλα! Πολὺ μοῦ ἰρέσει αὐτὸ τὸ γαλιπούλα!

Κρυφὴ χαρὰ τοῦ Πρόδρομου ἦταν ἡ γαλιπούλα καθὼς πάχαινε καὶ βραῖνε μέρα μετὰ τὴν μέρα. Μέρα νύχτα δὲν σκεπτόταν τίποτε ἄλλο. Τὴ γαλιπούλα. Πῶς θὰ τὴ σφάξῃ, πῶς θὰ τὴ φάῃ, πῶς θὰ τὴ φάῃ. Κι' ἐκεῖ ἀντιμετρεῖ παραμυθί, ἀνεβαίνει ἡ γαλιπούλα στὸ πεζοῦλι τῆς ταρατῆς καὶ καθὼς τρέχει ὁ Πρόδρομος νὰ τὴν πιάσῃ, φεύγει ἡ γαλιπούλα, γλυστρά καὶ πέφτει. Πῶ; Σ' ἕνα αὐτοκίνητο φορτηγὸ πού περνοῦσε ἀπὸ κάτω. Κατεβαίνει σὺν τρελλός τὰ σκαλιά ὁ Πρόδρομος καὶ τρέχει στὸν δρόμον κρατώντας τὸ μαχαίρι ἀκόμα στὰ χέρια του καὶ κυνηγώντας τὸ αὐτοκίνητο.

— Γαλιπούλα! Γαλιπούλα!

Στὸ τέλος τὸν ἔπιασε ἡ ἀστυνομία καὶ τὸν... ἀφώπλιε. Ὡς πού νὰ ἐξηγηθῇ ὅμως τὴ συνέβαινε τὸ αὐτοκίνητο ἔγινε καπνός. Καὶ ὁ Πρόδρομος, ἀλλομονοῦ, καὶ φέτο τὰ Χριστούγεννα εἶμαι μετὰ τὴν... ὀρεξί.

Καὶ βλαστημοῦσε καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά του.

— Ὑναῖκα, μεγάλο κακὸ ἰπάσαμε.

— Κορῶνιο, Πρόδρομε.

— Κορῶνιο-μωρῶνιο ἐγὼ δὲν ἤξερα. Γαλιπούλα ἔκαμα... θὰ ἰακάσω καὶ θὰ βροντῶ!

— Θὰ φωνιάσω λίγο κυμὰ νὰ κεφτέδες.

— Οὐκί!

— Ἐνα κοτόπουλο.

— Οὐκί, μπε, λέω.

— Τί θὰ φάμε τότε;

— Ἀέρας θὰ φάμε!

Κι' ἀληθινὰ εἶμαι χρονιὰ μέρα μ' ἕνα ἕν-ε-ρὸ καφέ, θεονότικος δῆλαδ' ἀπ' τὸ γινᾶτι του! Χ.

Οἱ ἰδιότητες τοῦ Πλαστίδα

Ἡ πόρτα

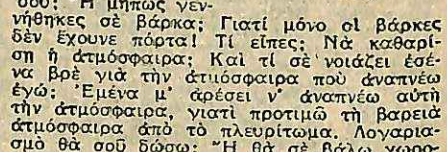
Τώρα πού ἐρχεται ὁ χειμῶνας, τὰ νεῦρα μου φτάνουν στὸ ἄκρον ὥτον! Καὶ φέτος ἡ ἱστορία θὰ τελειώσῃ μετὰ φόνον. Ὅπως ὁπότε μετὰ φόνον! Δὲν παίρνει ἄλλο πιά! Πῶς εἶπατε, κύριε μου; Τί εἶνε ἐκεῖνον πού μοῦ ἐρεθίζει τὰ νεῦρα τὸ χειμῶνα; Ἡ πόρτα! Τί θέλεις νὰ εἶνε; Μάλιστα! Αὐτὴ ἡ πόρτα, πού κατὰ γαῖθουρία σὺν καὶ σένα, ἐνῶ τὴ βρισκῶν κλειστή, μπαίνοντας καὶ βγαίνοντας, τὴν ἀφήνουν διάπλατα ἀνοιχτή!

Ὅπως καλὴ ὥρα ἐστὶν, δὲν βρῶ γουρουνί, δὲν βλέπεις κατὰ ἐπιγραφοῦ πού γράφει μετὰ τὴν ὥρα τῆς ὥρας, σὺν τηλεγραφοῦ ὅπως «Κλειστέ τὴν θύραν»; Γιατί δὲν συμμορφώσαι; Θὰ σοὺ πῶ πῶς, ὁπλοδῆ, ἡ θὰ σοὺ κοποῦν τὰ κοῦλα, ἂν τρεφῆς τὴν πόρτα καὶ τὴν κλειστή;

— Ἡ μήπως δὲν ἔχεις πόρτα σπῆτι σου; Ἡ μήπως γεννῆθηκε σὲ βάρκα; Γιατί μόνο οἱ βάρκες δὲν ἔχουν πόρτα! Τί εἶπες; Νὰ καθαρίσῃ ἡ ἀμφοδωρία; Καὶ τί σὲ νοιάζει ἐσένα βρε γιὰ τὴν ἀμφοδωρία πού ἀνάντην ἐγώ; Ἐμένα μ' ἀρέσει ν' ἀναπνέω αὐτὴ τὴν ἀμφοδωρία, γιατί προτιμῶ τὴν βάρκα ἀμφοδωρία ἀπὸ τὸ πλεριτωμα. Λογαριάζομαι θὰ σοὺ δώσω; Ἡ θὰ σὲ βάλω χωρὶς φύλλα τῆς ὑγείας μου; Ἀμα δὲλω κα-θαρὸν ἄερα, πᾶς καὶ κάθομαι στὸ Ζάππειο, ἡ παῖρνα μπάλα τὰ βουνά. Ἀλλὰ τὸ σπῆτι μου, στὸ γραφεῖο μου, στὸ καφενεῖο μου καὶ σὲ ὅποιοδήποτε κλειστὸ ὡρὸν, ἀπατᾷ ζῆση! Καὶ πῶς παντὸς κλειστή τὴν πόρτα!

Ἀλλὰ εἶπαμε. Ἐχεῖς νὰ κανεὶς μετὰ γαῖθουρία. Χειμῶνας εἶνε, βρέχει, χιονίζει, φασγὲν παγωνίμα ρεῖματα καὶ ἡ πόρτα ἀνοιχτή! Καὶ μοῦ φορᾷ καὶ κολλάρου καὶ κα-κοῦ καὶ μοῦ κάνουν καὶ τὸ μορφομένο! Πῆσατε ἐξῶ φρενᾶν, ἡ δὲν γίνεσαι; Σηκώσεαι νὰ τοὺς ἀρπάξῃς καὶ νὰ τοὺς ἐκτελέσῃς στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, γιὰ παραδειγ-ματισμό, ἡ δὲν σκεπτόσαι; Καὶ νὰ βάλῃς καὶ ἀναμνηστικὴ πλάκα: «Ἐδῶ ἐξετελέ-στη ὁ Τριαντέφυλλος Θεοφιλῆς, διότι δὲν ἔκλεινε τὴν θύραν». Ἐγὼ μὴ φορά τῶν ἀποφασιστῶν ἐφέτος. Θὰ φωνεῖται ἀγρίως ὅποιον θὰ μὴ καὶ θ' ἀφίσχῃ ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα. Καὶ νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ βρεθῇ δικα-στήριο νὰ με καταδικάσῃ. Λοιπὸν, προσο-χῇ! Κλείτε τὴν θύραν, ἂν ἀγαπάτε τὴ ζωὴ σας. Εἰδοποιεῖς πρῶτὴ καὶ τελευταία. Ἀλλὰ δὲν ἔχει. Μπάμ καὶ κάτο!

Ο ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Κουθεντίσασα μετὰ διάφορα θέματα. Μετὰ τὸ φαγητὸ, ἐνῶ κανίζεσε τὴν πῆμα καὶ ὁ Κόπλεθ μὲ εἶπε ξαφνικά:

— Δὲν βλέπω τὸ λόγο γιατί νὰ μὴ σὰς φανερῶς τὸ μουσικό μου! Μοῦ φαίνεται κύριε καθὼς πρέπει, διακρι-τικὸς κι' ἐχέμενος... Ἀκούετε λοιπὸν! Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀρχίζει ἀπ' ὅπου ἡ-μῶν μικρὸ παιδί. Μία μέρα, ἔτρεξε καλινύτων, στὴν μητέρα μου καὶ τῆς εἶπε ὅτι εἶχε ἀπὸ ξαφνικά τὸ μεγαλύ-τερο ἀδελφὸ μου Κάρλ με φρικτὴ δρι-δρι ἀπαίσια. Ἡ μητέρα μου δὲν ἔβωσε ημερομηνία, γιατί ὑπέθετε ὅτι ὁ Κάρλ θὰ μοῦ εἶχε κάμει κάποιο μορφομένο, γιὰ νὰ με φοβίσῃ.

Ἡ Πέρσα καὶ... Δὲν μιλοῦσα πιά σὲ κανένα γιὰ τὴν ἀλλοκοτὴ ἰδιότητά μου... Ναί, ἀλλόκοτο, πρωτοφανή!...

Ο ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

— Πῆς μου, Πίππ, ἕνα πᾶγμα δια-φανές.

— Ἡ κλειδαριά!

Ὁ δσκαλος: Πῶς θὰ ποῦμε ἕνα παιδί, πού σκότωσε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του;

Ὁ μαθητῆς: Θὰ τὸ ποῦμε... θὰ τὸ ποῦμε ὀρφανό!

— Θέλω νὰ ἐκδώσω μὴ ἐφημερίδα, πού ν' ἀνταποκρίνεται σὲ μὴ γενικὴ ἀνάγκη τοῦ πληθους.

Τότε λοιπὸν νὰ τὴν τυπώσω... σὲ χαρτὶ φιλό καὶ μαλακό!

— Εἶνε νύχτα. Ἐνας κύριος πού ἔχει πῆ... τὰ σκονάκια του, ψάχνει νὰ βρῇ κατὰ τὸ δρόμον, κάτω ἀπὸ ἕνα φανά-ρι. Τὸν πλησιάζει, κάποιος περαστικός καὶ τὸν ρωτᾷ ευγενικά:

— Χάσατε τίποτε, κύριε;

— Ναί. Τὸν ἀναπνέω μου.

— Μὰ εἰσθε βέβαιος πῶς σὰς ἔπεισε ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ μέρος;

— Ἀ ὅχι, μοῦπεσε ἐκεῖ μακριά, μέ-σα στὸ στενό.

— Μὰ τότε γιατί τὸν γυρεύετε ἐδῶ;

— Γιατί ἐδῶ φέγγει καλλίτερα τὸ φῶς!

Ὁ μισάνθρωπος

Ἀλλόκοτο διήγημα

Περνώντας ἀπ' τὸ Γκολλάντ, ἔμαθα ὅτι, κοντὰ στὴν ἀκτὴ του, σ' ἕνα μικρὸ κι' ἀκατοίκητο νησάκι, εἶχε ἐγκαταστα-θῇ ἕνας παράξενος ἐρημίτης. Ἡ περιέρ-γεια μ' ἐσπῶρε νὰ ζητήσω νὰ γνωρί-σω αὐτὸ τὸ μισάνθρωπον καὶ νὰ μάθω τοὺς λόγους τῆς ἐκουσίας ἀπομονώσεώς του.

Μία βάρκα μετὰ πῆγε στὸ ἔρημο νησί, μετὰ τὴν πρόφασιν πῶς ἤθελα νὰ παρῶ. Ὁ βαρκάρης με βεβαίωσε πῶς ἤ-μουν ὁ πρῶτος πού ἔκανα αὐτὴ τὴν ἐ-πισκεψί. Ὁ ἐρημίτης με ὑποδέχθηκε εὐ-γενικά καὶ μοῦ πρόσφερε τὴν φιλοξενία του στὴν καλύβη πού εἶχε γτίσει μετὰ τὴν χέρια του. Ἡ βάρκα θὰ ξαναγύριζε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ με πάρῃ.

Ὁ ἀγνώστος μοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του: Οὐλλάμα Κόπλεθ. Φαίνετο ἡλικίας 35 — 40 ἐτῶν, καλῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ μορφωμένος. Κάτι ἀπ' τὴν συμπε-ριφορά του μ' ἔκανε ν' ἀπορῶσθαι: Δὲν μοῦ γύριζε καθόλου τὴν πλάτη, οὔτε μὴ σπινθί. Πῶς νὰ ἐξηγήσω αὐτὴ τὴν πα-ραξενία του, ἐφ' ὅσον τὸν ἔβλεπα ἀπο-λύτως λογικὸ σ' ὅλα τ' ἄλλα;

Σκέφθηκα ὅτι θὰ φοβόταν μήπως τὸν χτυπήσῃ κάποιο ἀπὸ πῶς. Ἰσως εἶ-χε ἐνθρόνισ, πού τὸν κατέτρεχαν γιὰ κάποια πολλὰ «βεντέτα», καὶ δὲν μπο-ροῦσε νὰ ἔξῃ ἀπ' ἡμῶν ἡ ὄχι σταλμέ-νος ἀπ' αὐτοὺς γιὰ νὰ τὸν σκοτώσω... Ζητούσα τὸν τρόπο νὰ τὸν κάμω νὰ μιλήσῃ, πείθοντας τὸν ὅτι δὲν εἶχε νὰ φοβῆται τίποτε ἀπὸ μένα, ὅταν ἡ τύχη τῶν ἄλλων νὰ ἐξηγηθῇ ἐκείνους πρῶ-τος.

Μὲ εἶχε στεῖλει νὰ κάμω ἕναν περι-πατο, τὴν ὥρα πού ἐτοιμαζό τὸ φαγητό. Κατὰλαβα ὅτι τόκανε γιατί θὰ τοῦ ἦ-ταν ἄδύνατον νὰ μαγεύρῃ καὶ νὰ σπῶ-σῃ τὸ τραπέζι χωρὶς νὰ μοῦ γυρίσῃ διόλου τὴν πλάτη. Ἐπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, βῆκε στὴν πόρτα καὶ μετὰ φέ-νε. Ἐπειτα ὁπισθοχώρησε καὶ καθῆκε ἀπὸ πῶς, γυρίζοντας τὴν πλάτη του στὸν τοῖχο.

Κουθεντίσασα μετὰ διάφορα θέματα. Μετὰ τὸ φαγητὸ, ἐνῶ κανίζεσε τὴν πῆμα καὶ ὁ Κόπλεθ μὲ εἶπε ξαφνικά:

— Δὲν βλέπω τὸ λόγο γιατί νὰ μὴ σὰς φανερῶς τὸ μουσικό μου! Μοῦ φαίνεται κύριε καθὼς πρέπει, διακρι-τικὸς κι' ἐχέμενος... Ἀκούετε λοιπὸν! Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἀρχίζει ἀπ' ὅπου ἡ-μῶν μικρὸ παιδί. Μία μέρα, ἔτρεξε καλινύτων, στὴν μητέρα μου καὶ τῆς εἶπε ὅτι εἶχε ἀπὸ ξαφνικά τὸ μεγαλύ-τερο ἀδελφὸ μου Κάρλ με φρικτὴ δρι-δρι ἀπαίσια. Ἡ μητέρα μου δὲν ἔβωσε ημερομηνία, γιατί ὑπέθετε ὅτι ὁ Κάρλ θὰ μοῦ εἶχε κάμει κάποιο μορφομένο, γιὰ νὰ με φοβίσῃ.

Ἡ Πέρσα καὶ... Δὲν μιλοῦσα πιά σὲ κανένα γιὰ τὴν ἀλλοκοτὴ ἰδιότητά μου... Ναί, ἀλλόκοτο, πρωτοφανή!...

Ο ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

— Γιὰ δόσους σκέπτονται, ἡ ζωὴ εἶνε μὴ κωμῶδια, γιὰ δόσους αἰ-σθάνονται μὴ τραγωδία.

— Φωνεῖται κανεὶς γιὰ δυὸ λό-γους: ἡ ἐπειδὴ μοῖσι ἡ ἐπειδὴ ἀγαπᾷ.

— Δὲν πρέπει νὰ ἔχουμε τὴν ἀξίωσιν νὰ φυλάξωμεν οἱ ἄλλοι τὰ μουσικά μας, ἐνῶ δὲν τὰ φυλά-με εἰσεῖς.

— Ἡ φιλαρέσκην μητέρα σπα-νίος ἔχει φρονίμην θυγατέρα.

— Καὶ οἱ ὑψηλότερες ἰδέες κα-ταστρέφονται ὅταν δὲν διατυπώ-νται καλά.

— Εὐτυχισμένους εἶνε ἐκεῖνους πού δὲν χρωστᾷ τίποτε σὲ κα-νένα.

— Ὅταν γίνῃ κανεὶς φτωχός, ὅλοι οἱ φίλοι του τὸν ἀφίνουν.

Εὐρίπιδης

— Στὰ συμπόσια τὸν φίλον σου νὰ πνιγνῇς ἀργά, στίς δυστυ-χίες τους γρήγορα.

Χεῖλων

— Ἐκεῖνους πού τίποτε δὲν αἰ-σθάνθηκε ποτέ, τίποτε δὲν μπο-ρεῖ νὰ μάθῃ.

— Ὅταν μὰς ἐπισκέπτεται ξα-φνικά ἡ φιλοδοξία, μὰς ἀποκαί-ρεται ἡ φρόνησις.

— Τὸ γέλιο εἶνε ἥλιος, πού δακνέει τὸ χειμῶνα ἀπὸ τ

ΚΑΡΕΤΑ

Τὸ πρῶτ' σὲ εἶχα ποθή-
σει, τῆς εἶπε, ὅπως ἕνας ἄν-

ποὺ κανεῖς δὲν μποροῦσε οὔτε
νὰ μπῇ οὔτε νὰ βγῇ ἀπ' αὐτό.
Ἔπειτα, πρόσταξε νὰ φέ-
ρουν βαρέλια μὲ πίσσα, τὰ
ποσοῦντα πρὸς 1545 λίτρα καὶ 5

**ΕΛΛΗΝΟΒΥΤΙΚΟ
ΧΙΟΥΜΟΡ**

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟ

σεκτικά κι' άρχισε νά τόν ξυρίζη μέ μεγάλη προσοχή.

Όταν τελείωσε τò ξύρισμα ό κουρέας πῆρε μόνος του τή βούρτσά, θού-

46 TUNUKO DINTIMA

Μιά φωνή στο τηλέφωνο

— Πιάστε τον!... Θέλησε νά μέ σκοτώσει!

πληρώσουν πολύ εὐχαρίστως, προκειμέ-
νου νὰ σώσουν τὴν ὑπόληψιν τοῦ δνόμα-
τός τους καὶ τὸ γυιό τους ἀπ' τὴ φυ-
λακὴ. . . Ἐγὼ θὰ παρουσιασθῶ ἐδῶ τῇ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Τὸ μακιγιάζ

· Ανάμεσα στα δυο άκρα υπάρχει η κανονική
· μέση οδός που ακολουθούν όλες οι καθώς πρέπει
· κυρίες οι οποίες ξέρουν καλά, ότι με τό να ζω-
· γραφίζουν ένα καινούριο πρόσωπο έναντι στα δικα-

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and small dark spots, characteristic of old paper. Along the left edge, there is a vertical line of small, evenly spaced holes, suggesting the page was part of a bound volume or a folder. The overall tone is a warm, off-white or light beige.

T. MAPINO

Ὁ λόγος περὶ «κλίνης»

γιατί δεν υπήρξε ποτέ δικό του το
κρεβάτι στο οποίο κοιμάμαι. Το έ-
χω αγοράσει με τα λεπτά μου, και
φυσικά το πήρα μαζί μου όταν έ-
φυγα»

των μυρμηγκιών, ένας φουσιούφης σκέπασε με χαρτί αλειμμένο με κόλλα ένα σύρμα τεντωμένο ανάμεσα σε δυο δέντρα, στο οποίο ανεδροκατέβαιναν ένοικοι μιάς γειτο-

κλωναράκια, τὰ εἶχαν τοποθετήσει
στὴ σειρά πάνω στὴν κόλλα κι' εἴ-
χαν σκληματίσει ἔτσι ἓνα εἶδος γε-
φύρας, ἀπ' τὴν ὁποία περνοῦσαν
ὅλα ἀνεγύχλητα!

Η άκρ βεια τούς... ξεκαλογήρεψε
Πολλοί Βουδδιστάι μοναχοί τής

Ρανγκούν αναγκάσθηκαν να εγκαταλείψουν τον καλογρηικό βίο και να γίνουν λαϊκοί, επειδή έχουν καθήκοντα σπάνια και πανάκριβες οι υπηρεσίες τους.

Μακρινιάζ των παρειῶν. Γιὰ τὸ μακρινιάζ
τῶν παρειῶν πρέπει πρῶτα νὰ ἔχετε πάντοτε ὑπὸ
ὄψιν αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν, ὁποῖο ἀποκαλεῖται ὁ

This image shows a blank, aged, light brown page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a textured, slightly mottled appearance with some minor discoloration and small dark spots. Along the left edge, there is a vertical line of small, evenly spaced holes, suggesting the page was once part of a bound volume or a folder. The overall tone is a warm, light brown or tan.

τρινες ρόμπες, που αποτελούν εκεί
τη θρησκευτική ένδυμασι.

.....Ιατρός - Δερματολόγος

ΚΛΕΙΣΤΑΙ *ημερ. λειτουργία 9.00 π.μ. - 6.00 π.μ.*

ΑΓΙΟΝ

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΣΤΑΙΡΕΤΙΚΗ
Λογιστική Δημοσίου, ΓΡΕΚΑ

ΦΗΛ. 23.801

τῷ κί' ἰσοπέδωσαν ὅλη τὴν πε-
ριοχή, ἔτσι πού τίποτε πιά δὲν
ἀπόμεινε γιὰ νὰ θυμίζη στὸ
βασιλικά Μαχμοῦνη τὴ χαμένη
ἐπισκοπὴ που καὶ τότε ἦταν

—Προϊκα... χωρίς σύζυγο!...

THE
F
E

Καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὴν πόρτα
αὐτὴν μετὰ τὸν ἀνασταταμένον Χάρν. Μόλις
ἔφθασαν ἐπὶ τὴν πόρτα, ἀντήκουσαν τὸν πο-

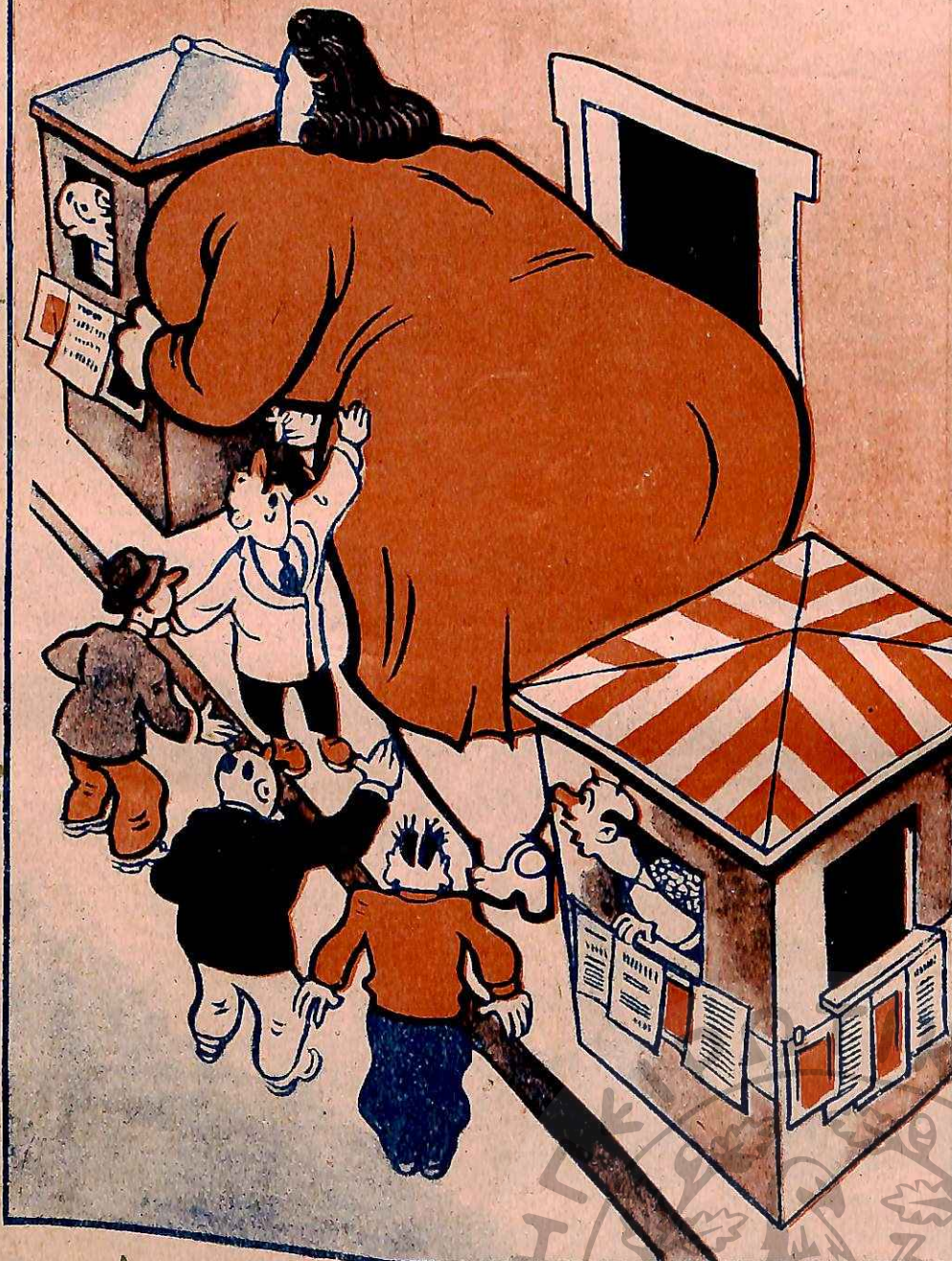
αργότερα, παρέτήρησε κατ' κατα-
πληκτικό: Τα μυρμηγκία είχαν κό-
ψει με τις δαγκάνες τους μικρά
κλωνάρια, τα είχαν τοποθετήσει
στη σειρά πάνω στην κόλλα κι εί-

... ούτε πολύ μελανόχρουνά, ούτε πολύ λευκή

28

Κανόνισε κυρά μου, από ποιο περίπτερο θα πάρης τοιγάρα, για να κανονίσουμε κι' έμεις την ουρά μας!

Θησαυρος